هیله

د خپلو سریزو په لمن کې

(د هیلې مجلې سریزې)

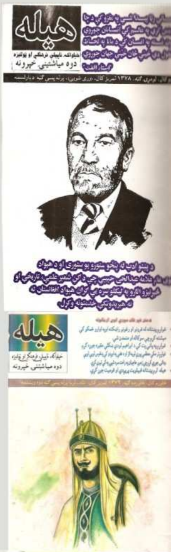

محمد اسمعیل یون

۱۳۸۷ل

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیله

د خپلو سریزو په لمن کې

محمد اسمعیل یون

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

د کتاب ځانګړنې

نـــــــوم:	هیله د خپلو سریزو په لمن کې
لـیـکـــوال:	محمد اسمعیل یون
خـپـرنـدوی:	یون کلتوري یون
لیککال:	۱۳۸۰ل
چاپکال:	۱۳۸۷ل
چاپشمېر:	۱۰۰۰ټوکه
د لیـکـــوال پرله پسې نومره:	(۲۲)
د خـپـرنـدوی پرله پسې نومره:	(۲۲)
کـــــمپوزر:	ضیاالرحمن ضیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیولیک

مخ	سرلیک
۱	• «هیله» د ملت جوړونې فکري څواک
۷	• د «هیلې» پر سریزو یوه سریزه
۱۳	• «هیله» د کومو هیلو په هیله خپرېږي؟
۱۸	• په «هیله» کې د هېوادوالو هیلې انعکاس شوې
۲۲	• «هیله» د کومو ستونزو له پېچومو تېرېږي؟
۳۰	• فرهنګي بیا رغونه د لومړیتوب حق لري
۳۲	• د فرهنګي چارو او اړتیاوو په باب څو وړاندیزونه
۴۵	• هیله یوه کلنه شوه
۴۹	• د فرهنګي چارو سمون او ملګرتیا ته اړتیا ده
۵۳	• زموږ د ازادو خپرونو ستونزې
۵۸	• د هېواد ملي یووالی او د فرهنګیانو نوې هیلې
۶۷	• لوید یځمېشتي افغان فرهنګیان او فرهنګي هیلې
۷۲	• د پښتو ژبې او ادبیاتو یو طلایي پړاو
۷۵	• هیله دوه کلنه شوه
۷۸	• د هېواد دننه فرهنګي یون او خوځون
۸۹	• «چغې مه وهئ کار وکړئ!»
۹۲	• د تحصیل کړو اشخاصو بهیر به همداسې روان وي؟
۹۶	• شلمې پېړۍ په مخه دې ښه!
۱۰۱	• د مسلک له خاوندانو یوه هیله
۱۰۶	• هیله درې کلنه شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

- «راځئ چې سره کېنو په تغر د روغې جوړې!...................۱۱۷
- دا دنیا چا شل کړې ده؟...۱۲۱
- د اوسنيو پښتو خپرونو موضوعي وېش............................۱۲۴
- د فرهنګي کار جغرافيايي موقعيتونه..............................۱۲۹
- يوه ملتپاله فرهنګي ستراتيژي.......................................۱۳۴
- «هيله» د خپل ژوند دنيمې لسيزې په درشل کې...............۱۳۹
- کار خپله سخت کار دی...۱۵۰
- افغانستان، اسلام او پښتو درې ستر ارزښتونه.................۱۵۵
- بحراني شرايط او فرهنګي کار.......................................۱۶۱
- که مې سل نصيحتونه ورته وکړل....................................۱۶۵
- که مطبوعات ازاد شي..۱۷۲
- په هېواد کې دواک انحصار څرنګه له منځه تللای شي؟......۱۷۹
- په کابل کې څوک، څوک ساتي؟.....................................۱۸۶
- په کابل کې قانوني واک او عملي واک.............................۱۹۴
- سوله، عدالت او که دواړه؟..۲۰۱
- افغانستان د ابهام پر لور...۲۰۹
- پر دولتي خپرونو تنظيمي انحصار څنګه له منځه..............۲۱۳
- په افغانستان کې بهرني ځواکونه ګټې او زيانونه..............۲۲۴
- تر چتې وتې مطبوعات..۲۲۸
- افغاني سفارتونه د تنظيمواکۍ مورچلونه..........................۲۳۴
- افغانستان او د ايډيالوژۍ بحران.....................................۲۴۴
- د مهال له مخې د هيلې د سريزو څرنګوالی.......................۲۵۲
- د محمد اسمعيل يون لنډه پېژندنه...................................۲۵۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

((هیله)) د ملت جوړونې
فکري څواک

د هیلې مجلې چلوونکو د دې مجلې د لومړۍ ګڼې د چاپ پر مهال له خپل ولس سره ژمنه کړې وه، چې دوی به د هېواد پالنې، اسلامپالنې، ژبپالنې او انسانپالنې لپاره هلې ځلې کوي، دوی د ډول ډول کړاوونو، ستونزو او ناخوالو په ګاللو سره مخ پر وړاندې لاړل او د خپل ټاکلي هدف لپاره یې داسې قوي او ټینګ ګامونه واخیستل چې په رښتیا هم خپلو شعارونو ته یې د عمل جامه ور واغوستله او د ملت جوړونې او استحکام لپاره یې د یو واقعي فکري ځواک په توګه پر ټولنې خپل اغېز پرېښود. د هیلې دوه میاشتینۍ مجلې ادارې د اوو کلونو په موده کې په مسلسل ډول د هیلې ګڼې خپرې کړې او د دې بېلابېلو ګڼو په پاڼوکې یې د ټولنیزو، سیاسي، علمي او کلتوري مسایلو په باب په سلګونو لیکنې چاپ کړې.

په دې لیکنو کې د هېواد د وتلو لیکوالو او نوماندو متخصصینو لیکنې شاملې دي، هیلې مجلې ډېرو نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو خپرونو ته لاره پرانیستله، د ځوان کهول په روزنه کې یې کارنده ونډه واخیسته او د ځوانانو په هڅونه او ځلونه کې یې خپل اساسي رول ولوباوه. تر هیلې مجلې وړاندې په منظم او سیستماتیک ډول په ملي روحیه سمبال داسې خپرونې نه وې چې دومره اغېز دې ولري، که کومه یوه نیمه چاپ شوې هم وه، د وخت په تېرېدو سره یې مخه ډب شوې او له منځه تللې وه، خو د هیلې مجلې ادارې او چلوونکو په ډېرو سختو شرایطو او حالاتو کې خپلو خپرونو ته دوام ورکړ او هیله یې خپلو مینه والو ته ورسوله.

د افراط او تفریط پر وړاندې یې یو قوي فرهنګي مورچل جوړ کړ او د اصیل افغاني فرهنګ د بډاینې او ځلونې لپاره یې نه ستړي کېدونکې هلې ځلې وکړې. د هېواد د وروستیو دوه نیمو لسیزو ناخوالو او ربړو څخه یې په زغرده پرده پورته کړه، په اوسني نظام کې یې د نا انډولۍ او بې غورۍ په باب وخت پر وخت لیکنې خپرې کړې او د ولس په ویښونې (بیدارۍ) کې یې خپل رول ولوباوه.

د ټولنې د ذهني تګلورې په بدلون، جوړښت او رغښت کې هیله مجله ځانګړی ځای او مقام لري، د قبیله یي ذهنیت د له منځه وړلو او واحد ملت د جوړونې لپاره یې فعالیت، کار او

(c) ketabton.com: The Digital Library

زيار له هېڅ پته نه دی.

په دې بهير کې هيلوال له ډېرو چلنجونو، ګواښونو او ستونزو سره مخ شوي، خوله دې ټولو ستونزو سره سره خپل هدف او موخې ته ژمن پاتې شوي او د ذهني بيا رغونې اوږدې لارې يې وهلي ، ان تر دې چې د هيلې مجلې تر خپراوي وروسته د نږه پښتو خپرونو په شمېر کې خورا زياتوالی رامنځته شو.

د هيلې مجلې هره سرليکنه د ځانګړي ارزښت او اهميت لرونکې ده، دا سريزې چې پر هره موضوع ليکل شوي، شته ستونزې يې راسپړلي، وړانديزونه او حل لارې يې ورته په ګوته کړي، ياني دا چې (هيلې) مجلې يوازې انتقادي شکل نه درلود ، په هره برخه کې يې د انتقاد او نيوکې تر څنګ د حل لارې هم په ګوته کړې دي. هيلې په خپلو پاڼو کې ملي او اسلامي ارزښتونه وپالل او په دې برخه کې يې موثر ګامونه پورته کړل.

ډېرى ځوانان يې په سياسي، فکري او فرهنګي لحاظ روزلي، چې وروسته ټولنې ته د خدمت جوګه شوي. د هيلې مجلې ډېرى سرليکنې د هېواد وروستيو سياسي حالاتو ته ځانګړې شوي او ځينې يې پر فرهنګي مسايلو ليکل شوي، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دوارو برخو کې يې د افراط او تفريط ترمنځ انډول ساتلی او هره موضوع يې په جرئت سره په علمي او منطقي ډول څېړلې ده.
د هيلې مجلې سرليکنې، د سرليکنې د فن لپاره ديو بنسټ او اساس حيثيت لري، چې زما له انده د هيلې مجلې سرليکنو (سرمقالو) په کتابي بڼه چاپ څخه هدف هم همدا دی چې اوسنيو ځوانانو او راتلونکي نسل ته دا وروښودل شي، چې سرليکنه څه ډول وليکو؟ علمي او سياسي سرليکنه بايد څومره قوي وي اوڅومره جرئت ورته پکار دی؟
هيلوالو د افغاني فرهنګ د ودې او بډاينې لپاره تر خپل وس او توان زيات زيار ګاللی دی، هيله مجله پر خپل وخت د هېواد د مطبوعاتو په افق کې يوه ځلنده مجله وه، چې د زرګونو افغانانو د پوهې په زياتونه کې اغېزناکه تمامه شوې ده. هيلوالو د زورواکو د زور او زر په مقابل کې د تسليمۍ سر نه دی ټيټ کړی، تل يې په مېړانه او جرئت غله ته غل او حق ته حق ويلي، ځکه خو يې تر نورو خپرونو په پرتله کې ګرانښت او منښت زيات و.
هيلې مجلې په هېواد کې د ملي فکر د غوړونې لپاره روزونکی رول درلود، د ملي يووالي او واحد ملت د جوړېدو، پياوړتيا او غښتلتيا کې يې تاثير ډېر زيات او مهم و، ځکه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هیلوالـو هیلـې، غوښـتنې، اندېښـنې، وړانـدوینې او فکـر د ولس له هیلو او فکر سره سم او برابر وو.

د پردیپالو پر وړاندې په مبارزه کې د هیلې مجلې د ادارې او کارکوونکو هڅې او فعالیتونه د ستاینې او یادونې وړ دي. پـه دې برخـه کـې هیلـوال تـر نـورو وړانـدې اومخـکښ وو او پـه هـر وخت کـې یـې پـه پـوره شـجاعت او زړورتـوب سـره دپردیپـالـو او پردیـو پـر وړانـدې قلمـي او علمـي مبـارزه کـړې او پـوره بـاور دی چـې دې مبـارزې تـه بـه د ژونـد تـر پـایـه دوام ورکـوي، د هیلوالـو هوډونه هدفمند او ژمن دي، هیله من یو په راتلونکي کې تـر دې هـم خـورا غښـتلې چـارې او کـارونـه ترسـره کـړي. د هیلـې مجلـې سـرلیکنې د سـرلیکنې لـه آرونـو سـره برابـرې او کـره دي او دا ټولګه به د سرلیکنې د فـن پـه غوړېدو کـې مـوثره تمامـه شـي او هغـو لوسـتونکو تـه چـې دا سـرلیکنې او هیلـه مجلـه یـې نـه ده لوستې هغوی ته به هم د یـوه لاربـود حیثیـت ولـري،دا بـه هـم پـه ډاګـه شـي چـې د هیلـې چلوونکـو پـه څـه ډول حـالاتو کـې څـومره مهمې او قوي سرمقالې لیکلې دي. دا مجموعـه د هیلـې مجلـې لـه سـرلیکنو جـوړه ده، دا سـرلیکنې لـه ۱۳۷۲ل کـال څخـه تـر ۱۳۸۲ل کال پورې لیکل شوي، د همدې وخت او تـر هغـه څخـه د وړاندې حالاتو روښانه انځور لرونکې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنو لوستونکو!

ستاسې او د دې کتاب ترمنځ نه د ېوال کېږم، تاسې قدرمن ددې کتاب لوستلو ته رابولم،د دې سریزو لیکوال، د هیلې هیلوال او د کابل پوهنتون استاد پوهندوی محمد اسمعیل یون ته د نورو فرهنګي خدمتونو، فعالیتونو او بریاوو هیله کوم.

په مینه او درناوي
شېرعلم املهوال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ((هيلې)) پر سريزو

يوه سريزه

هره ادبي، علمي، ټولنيزه او سياسي خپرونه، پر خپل وخت او مهال خپل خپل تاثيرات لري، خو ځينې بيا داسې وي، چې د خپلو مهالنيو اغېزو تر څنګ يې، الهام او پيغام، فکر او پانګه نورو نسلونو ته هم انتقالېږي او په ټولنه کې د يو مثبت او ژور فکري بدلانه سبب ګرځي. هيله مجله هم د داسې خپرونو له جملې څخه يوه ده. سره له دې چې څه د پاسه پنځه کاله کېږي، هيله مجله نه خپرېږي، خو هغه چا چې پخوا دا مجله لوستله او يا يې لوستې، اوس يې هم پر فکري ژوندانه اغېز محسوس دی. هيله پر داسې يو مهال (۱۳۷۶ل کال لومړيو کې) پيل شوه، چې په ټول هېواد کې د ټولو رسنيو پر ستوني د بنديز خپسه ناسته وه، پر تلويزيون بنديز و، راديو يوازې د جنګ ترانې، نعتونه او دهغې دنيا خبرونه خپرول او د جګړې خبر د خبرونو ((سرخي)) جوړوله، موسيقي اود ښکلا نورې نغمې خو د کفر د تمثيل سمبولونه وو. د ژيروح تصوير اخيستل څه چې ګرځول يې هم حرام وو، پر ټول هېواد د چوپتياسيلۍ خپره وه، پر داسې يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مهال د یوې ازادۍ او بیا بشپړې ازادۍ خپرونې خپرول، نه د چا په وس پوره وه او نه حالاتو چا ته ددې جرئت ورکاوه، چې څوک دې د داسې یوې حاکمې فضا پر وړاندې پټ او ښکاره بغاوت وکړي.

خو دهیلې، هیلوالو ددغسې اغزن چاپېریال له ستونزو سره سره د یوې کره، نره او معیاري پښتو مجلې (هیلې) د چاپ او خپراوي تکل وکړ. دا هوډ د یو متساوي الاضلاع مثلث له دریو غړو (عبدالمالک بېکسیار په ډنمارک، صفیه صدیقي په پېښور او محمد اسمعیل یون په کابل کې) څخه جوړ شو. د مجلې د لومړۍ ګڼې تر چاپ دمخه یوازې د ګوتو په شمېر څو لیکوال د مجلې پر خپراوي خبر وو او نور په چوپه خوله کار و. ددې یو علت دا و چې دا وخت ان په پېښور کې د یوې ربښتینې، ازادې او نرې پښتو مجلې پر وړاندې ستونزې وې. ستونزې نه یوازې د کیڼلاسو او ښیلاسو او سرو او سپینو سیاسي ډلګیو له خوا احساسېدلې، بلکې خپله زموږ د یو شمېر هغو لیکوالو له خوا هم وې، چې د یو ((مضر احتیاط)) پر ناروغۍ اخته وو، دوی لکه د ګاډۍ اسونه له پخوا نه د ژوندانه د یوه سولیدلي میتود په اسارت کې وو، دا ورته بېخي جرم (!) او عجیبه ښکاره کېدله، چې څوک دې مجله ټوله په پښتو ژبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاپ کړي، خود هیلوالو یو ځواکمن هوډ د مضر احتیاط او دودیزو لیکوالو دا بریدونه مات کړل او تر هغه وروسته بیا د لوی خدای (ج) په فضل په لسګونو لیکوالو د نړه پښتو مجلو چاپ او خپراوي ته په ارام زړه او خلاصه فضا را ودانګل او دا لړۍ لاتر اوسه دوام لري. تر هیلې دمخه هم ځینې پښتو خپرونې خپرې شوي، خو د هیلې کوم فکري موثریت او جذابیت چې دا وخت د نورو چاپي خپرونو د نشتوالي او کموالي له امله په ټولنه کې و، دې موثریت نورو ته هم لاره خلاصه کړه.

دهیلې لومړۍ ګڼه د ۱۳۷۲ ل کال پر ثور میاشت چاپ شوه، پر لومړي مخ یې د میرویس نیکه او پر دویم مخ یې د احمدشاه بابا تصویرونه چاپ شوي وو، دا هغه مهال و چې پر کابل د طالبانو د واکمنۍ لاکال پوره نه و او طالبانو د موسیقۍ او هر ډول زیروح تصویر پر وړاندې جهاد اعلان کړی و، دا مجله په کابل کې، لومړی، دولتي طالب چارواکو ته ورسېده، هغوی که له یوې خوا له عکس سره مخالف و، نو له بلې خوا یې د میرویس نیکه او احمدشاه بابا د عکسونو پر وړاندې د مخالفت جرئت نه شو کولای، نو په دې ډول دا مجله د طالبانو د بندیز تر دایرې بهر شوه، دا کار څه تصادف نه و، هیلوالو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې تر مخکې فکر کړی و چې په هېواد کې د حاکم قید او بند نه د خلاصون یوه لاره داده، چې په پیل کې د مجلې پر پښتی د داسې یو چا عکس راوړل شي، چې د طالبانو دُره یې د قیدولو توان ونه لري. مجله په دې ډول په ټول افغانستان کې خوره شوه او ورو ورو دې لړۍ دوام وکړ او په دې کار سره یې په هېواد کې او تر هېواده بهر خپل ګڼ شمېر مینه وال، لوستوال او ملګري پیدا کړل، هیلې له پیل نه د خپل ملي ارمان لپاره کار ته کار ویلای و، نو ځکه خو یې د موسمي حکومتونو او سیمه ییزو چارواکو له واک نه کوم باک نه درلود. د هغه وخت سیاسي، فرهنګي او ټولنیز حالت چې څرنګه وو، همغسې یې خپرول، په دې توګه د هیلې مجلې په لمن کې په لسګونو، علمي، ادبي، ټولنیزې، دیني، سیاسي او نورې لیکنې چاپ شوې او په دې ډول یې د ځوان نسل په روزنه، د ملي تصور په اوچتونه او د معیاري پښتو غورځنګ په پرمخبیونه کې خپله کارنده ونډه واخیسته، په هیله کې د بېلابېلو لیکوالو د ګټورو او ژورو لیکنو تر څنګ د «هیلې سریزې» هم د لوستونکو خوښې شوې او څو څو ځله یې له موږ څخه هیله وکړه چې دا سریزې د یوه ځانګړ ي اثر په بڼه چاپ کړو. څرنګه چې د هیلې سریزې له پیله بیا تر وروستۍ چاپي ګڼې په یوه قلم (زما په قلم)

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکل شوي، نو په دې ډول، زه تر هر څه زیات د هغو په فکري مسئولیت کې شریک یم او زما د شخصیت او فکر یوه برخه په کې ځلېږي، که څوک غواړي ما وپېژني دا سریزې ورسره مرسته کولای شي، د هیلې د سریزو راټولولو او چاپ ته مې ځکه زړه ښه کړ، لکه څنګه چې د هیلې د خپراوي په پیل کې مو هېواد، ملت او ژبې ته د خدمت تعهد کړی و، زموږ له سریزو به څرګنده شي، چې موږ څه ویلي او څه مو کړي دي؟ هغو په اصطلاح لیکوالو ته به هم دا په ډاګه شي چې کله کله به یې په هیلوالو پسې ((سوی تبسم)) کاوه، خبرې به یې پسې کولې او بل کار به یې نه و، کاشکې هر لیکوال د هرې لسیزې په پای کې، په تېرې لسیزې کې د خپل کړي کار ریکارډ چاپ کړي، په دې ډول به د هغه د علمي، سیاسي او کلتوري شخصیت متزلزلې او باثباته خواوې خلکو ته څرګندې شي او بیا به په چا پسې د ((سوی تبسم)) جرئت ونه لري.

د هیلې په دې سریزو کې اوس ما هیڅ ډول بدلون نه دی راوستی، لوستونکي کولای شي د شک په حالت کې یې د لوستلو پر مهال چک کړي، یوازې کومه یوه کلمه چې املایي او انشایي تېروتنه په کې وه، هغه مې سمه کړې ده، نورې نو دا لیکنې د هیلې پانګه ده او د همغو شرایطو محصول، هر ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصنوعي بدلون راوستل په کې د هیلۍ له تېر تاریخ سره درغلي ده.
دلته ډېره لازمه او ضروري ده، د هغو کسانو د خیر یادونه وشي چې (هیله) یې له لومړۍ بیا تر وروستۍ چاپي ګڼې را رسولې؛ که د عبدالمالک بېکسیار، صفیه صدیقي، حفیظ-الله غښتلي، احمد ویس وردګ، صالح محمد صالح، عزت الله شمسزي، بریالي ویاړ او دغه راز د نورو هیلوالو پرله پسې هلې ځلې او د فکر او تندي خولې نه وای، نو خدای خبر چې هیله به له یوې ګڼې بلې ته خوځېدلې وای، نو تاسو چې دا سریزې او یا د هیلې نورې لیکنې لولئ، ددې ښاغلو زیار او زحمت باید هېڅکله له یاده ونه ایستل شي، ګران وروور شېرعالم امله وال هم د ستاینې وړ دی چې وخت پر وخت به یې په زیات ټینګار سره راته ویل چې د هیلې سریزې باید راټولې او چاپ کړو، نور نو دا سریزې ستاسو مخې ته ږدم، هیله ده چې خوند ورڅخه واخلئ او په نږدې ماضي کې د هېواد د ځوانو فرهنګیانو له کار او زیار څخه تر یوه بریده خبر شئ.

په درناوي

پوهندوی محمد اسمعیل یون

دهیلې یو هیلوال

ارګ، د جمهوري ریاست ودانۍ، کابل- افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

((هيله)) د کومو هيلو
په هيله خپرېږي؟

د هېواد روانه غميزه د خپل ژوند دويمې لسيزې پوره کېدو ته نږدې کېږي. په همدې تېرو شلو کلونو کې چې څه پر هېواد او زموږ پر ولس راغلل په ذهن کې دهغو بيا تېرول او يادول انساني ذهن له ستړياوو سره مخامخوي. په تېرو پنځو کلونو کې د ولس د ژوند پر رګونو د جګړو او غمونو يوه بله روې هم کېناسته.

د پخوانيو زورواکو رژيمونو په پرتله او اندول ددې (۱۳۷۱ غويي- ۱۳۷۵ تله) ترينګلي نظام نادودې او ظلمونه ډېر دردوونکي وو. نه يوازې دا چې زموږ د ولس د کړي جهاد مېوه يې وپلورله، بلکې ځينو داسې قومي، ژبنيو، تاريخي، سيمه ييزو مسايلو ته يې لمن ووهله چې د يو موټي افغان ملت د روغې ستنې لپاره ډېر خطرناک تمامېدل. د کابل ښار چې د تېرو جګړو له ګوزارونو سلامت پاتې شوی و، نه يوازې د هېواد سياسي مرکز، بلکې د سيمې يو ستر فرهنګي مرکز هم و، نو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدې وجه خو د هېواد تاريخي دښمنان چې کابو ځلوېښت کاله يو ناروا غلچکي او نيتبدي عمل ته منتظر وو، دا هيله چې ((کابل بايد وسوځي)) د همدې کورنيو او بهرنيو لوبغاړو په لاس، ترسره کړه.

د همدې لوبې په پايله کې د هېواد پلازمېنه په وينو ولمبول شوه او زياته فرهنګي او مادي شتمني يا لوټ او يا له مينځه يوړل شوه.

اوس نو موږ نه يوازې په اقتصادي ډګر کې له يو ويجاړ او سوځېدلي هېواد سره مخامخ يو، بلکې په فرهنګي او مانيزه برخه کې هم يو ړنګ بنګ فرهنګ راپاتې دی.

دا چې چا، چا موږ پر دې برخليک اخته کړو، پورته مو په ضمني توګه ورته اشاره وکړه، اکثره افغانان يې لاملونه او تړول لوري پېژني. د پښتو متل دی ((اوبه چې تر ورخه تېرې شوې بيا نه راګرځي)) اوس چې هر چا هرڅه زموږ د هېواد پر خلکو وکړل، هغه وشول. اوس دا فکر پکار دی چې څنګه پر خپلو زخمونو پټۍ کېږدو؟ څنګه خپل هېواد بېرته زرغون او ښېراز کړو؟ څنګه خپل فرهنګ له سره ښېراز او څنګه په راتلونکي کېددې ډول غميزو مخه ونيسو؟

اوس اوس په کابل، پېښور او تر هېواده دباندې يو زيات

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر افغانان دژوند دبار د اوچتولو ترڅنګ د خپل هېواد د راتلونکي او حال په باب ډېر اند ېښنمن او فکر وړي دي. يو شمېر فرهنګيانو د خپل وس او امکان تر بريده دخپل هېواد د فرهنګ لپاره نېکې هڅې کړي او کوي يې. دا فرهنګي هڅې زياتره دمجلو، اخبارونو او کتابونو دچاپ په برخه کې زياتې متمرکزې دي.

په ډنمارک کې دمېشته افغانانو له جملې څخه يو شمېر فرهنګيانو او فرهنګپالو هم دا وپتېيله چې خپل ځانونه په دې هڅو کې شريک کړي. د خپلې ژبې، هېواد او فرهنګ دخدمت لپاره يې اوس تر ټولو غوره دا وګڼله چې خپل فکر او هيلې به د يوې خپرونې له لارې بيانوي او بيا که د وس او امکان پولې وغځېدلې، پر نورو لارو به هم فکر کوي او عملي ګام به پورته کوي. ((هيله)) زموږ د هڅو لومړی پيل دی، هيله ده چې دا پيل زموږ د ملي او اسلامي فرهنګ په وده او د افغان ولس د ذهن په روښانولو کې اغېزمن ثابت شي.

((هيله)) به اوس اوس يوازې په پښتو ژبه د ليکوالو ليکنې چاپوي ځکه چې اوس پښتو ژبې او ادب ته دخدمت ضرورت زيات محسوس دی. که په راتلونکې کې وخت، امکان او اړتيا ددې ايجاب وکړ، کېدی شي په نورو ژبو هم د ليکوالو ليکنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپرې کړي.

((هيله)) به د هېواد د ملي او اسلامي فرهنګ د بډاينې او زرغونتيا لپاره خپلې پاڼې د ليکوالو په ليکنو ډکوي، هر هغه فکر چې زموږ د هېواد د لوړو ملي او اسلامي ګټو لپاره وقف شوی وي، د ((هيلې)) په پاڼو کې به ځلېږي.

((هيله)) به د ليکنو د خپراوي او چاپ په واسطه تر هېواد دننه او تر هېواده د باندې افغان ليکوالو ترمنځ فکري او قلمي رابطه ټينګوي.

په ((هيله)) کې به پر، هر هغه فکر، ذوق او خيال بنديز او سانسور نه وي چې له اسلامي فکر او د هېواد له ملي ګټو سره په ټکر کې رانه شي.

((هيله)) به په کره ليکنې، ګړنۍ او معياري پښتو ليکنې خپروي، د فرهنګي ليکنو ترڅنګ به هغه سياسي ليکنې هم خپروي چې په رښتينې بڼه د هېواد د سياسي پېښو او سياسي څېرو انځور ګري کولای شي.

د پښتو د ځوان پښت د ځوان ادب د سمسورتيا په هيله به د ځوانو ليکوالو د ليکنو خپراوي ته ځانګړې پاملرنه کوي.

((هيله)) غواړي د سالم انتقاد او کره کتنې روحيه پيل او دود شي، هر هغه انتقاد په ورين تندي خپروي چې تر ضرره يې ګټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زياتې وي.

((هيله)) به د هېواد د ټولو وګړو له هغې جملې د ښځو د حقوقو کلک ملاتړ کوي او په دې اړه به ليکنې خپروي.

کله کله که د ((هيله)) په پاڼو کې کوم داسې مطلب راغی چې د واقعيت پر بنسټ ليکل شوي وي، خو په هېواد کې د کوم سياسي ګوند او يا سياسي څېرې له ذوق، شوق او سليقې سره متضاد وي، دا به په دې مانا نه وي چې له هغې ډلې او يا شخص سره دکينې او يا د بلې ډلې د پلوۍ له کبله چاپ شوی وي. بلکې آره وجه به يې هغه درد ، وي چې د ليکوال د زړه رګونه يې سېځلي او هغه يې دې ليکنې ته اړ کړی دی.

خو په لنډه توګه د ((هيله)) ټوليزه موخه خپل هېواد ، ولس، ژبې، فرهنګ او انساني کراماتو ته خدمت کول دي. هيله ده له موږ څخه په دې برخه کې خپلې هېڅ ډول مانيزې او مادي مرستې ونه سپموئ.

په درنښت

د هيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ((هیله)) کې د هېوادوالو هیلې انعکاس شوې او که نه؟

کله چې موږ د ((هیلې)) لومړۍ ګڼه خپروله، نو دا وېره راسره وه چې خدای(ج) مه کړه موږ به خپل دې نېک نیت او فرهنګي هڅې کې پاتې راشو، زموږ هېوادوال چې نور نو د ژوند په اکثرو ډګرونو کې له زیاتو ستونزو سره لاس او ګرېوان دي، ایا موږ به په دې بریالي شو چې د هغو د هیلو او رنځونو تصویر وړاندې کړو؟ ایا دا به دهغو لسګونو افغاني خپرونو په منځ کې چې هره یوه ځانته ځانګړې ((پالیسي)) لري او تر بېلابېلو به پلمو لاندې د لیکوالو لیکنو ته د سانسور زندۍ ور اچوي، په خپلواک ډول سره راپورته او د ناوړه سانسور کړۍ به ماتې کړي؟ له دې سره سره دا وېره هم وه چې د لوستونکي ذهني شتمني او رابطه به راخپله کړي او که نه؟ خو له نېکه مرغه کله چې د ((هیلې)) لومړۍ ګڼه چاپ او خپره شوه، نو زیاتو لوستونکو یې په ډېره مینه هر کلی وکړ. له زیاتو لوستونکو څخه مو مقصد ټول لوستونکي نه دي، بلکې اکثریت مو مقصد دی. هغو افغانانو چې په جرمني، امریکا، روسیې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سویډن، ناروې او ډنمارک کې استوګن دي او «هیله» مجله ورته ور رسېدلې وه، ځینو یې د لیکونو او ځینو هم د ټلیفون له لارې د مجلې ستاینه وکړه. په کابل، ننګرهار او پېښور کې هم لوستونکو او لیکوالو د مجلې ډېره ستاینه وکړه، خو له ستاینو سره سره ځینې انتقادونه او وړاندیزونه هم وشول. د ځینو انتقاد دا و چې ولې ټوله په پښتو ژبه ده، ځینو ویل چې سیاسي برخه یې تونده ده، ځینو ویل چې ټوله باید ادبي وي، ځینو ویل چې په مجله کې باید هیڅ ډول فکري سانسور نه وي، یو شمېر ویل چې د مجلې د ژبې د معیار په برخه کې باید نور هم زیات کوښښ وشي، ځینو ویل چې د مطالبو په خپراوي خصوصاً په فکري برخه کې له ډېر احتیاط نه کار واخیستل شي، ځینو ویل چې لیکني هیئت کې باید لوی لوی پوهان او لیکوال شامل شي. ځینو دا خبره کوله چې پښتو ژبې ته د خدمت ضرورت او اړتیا ډېره زیاته ده، نو باید ټوله مجله تر پایه په پښتو چاپ شي، یو شمېر ویل چې د هغو سیاسي اشخاصو او ملي خاینینو خبرې باید رسوا شي چې زموږ پر هېواد یې دا ناورین راوستی او اوس یې هم جاري ساتي. په دې ډول د مجلې ادارې او کارکوونکو ته په لیکني او ګړني ډول ډېر زیات نظرونه راورسېدل. سره له دې چې د لوستونکو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظرونو کې زيات اختلاف و، خو يو شی چې د مجلې ادارې ته ثابت شو هغه دا و چې اکثره نظرونه د مجلې د ښه والي لپاره د ښه نيت له مخې څرګند شوي وو. هر چا چې هر نظر رالېږلی و مقصد يې دا و چې د مجلې په ښه والي کې مثبت ثابت شي، خو تر کومه ځايه چې د مجلې ادارې ته ددې ټولو نظريو د تطبيق پوښتنه راولاړېږي، نو په دې باب بايد ووايو چې د مجلې اداره کوښښ کوي چې د امکان تر حده د اکثرو لوستونکو نظريو او غوښتنو ته دعمل جامه ور واغوندي، خو دا هم څرګنده ده چې هېڅ داسې خپرونه به نه وي چې هغه دې د ټولو لوستونکو، د فکر او ذوق له پلوه يوشان خوښه شي.

موږ لکه څنګه چې په لومړۍ ګڼه کې ددې مجلې تګلوری په ګوته کړی، په لنډيز سره وايو چې زموږ موخه او مقصد خپل ملي او اسلامي فرهنګ، ملي ژبې (پښتو) ته خدمت کول او د هېواد د ملي واکمنۍ د دښمنانو، ملي خاينينو او نورو ملت ضد اشخاصو پر ضد په قلمي او فرهنګي مبارزه کې برخه اخيستل دي. دې سره سره به موږ د ټولنيز ژوند د بېلابېلو ډګرونو او د هغو د سمون په اړه ليکنې خپروو او د لوستونکو ذوق او فکر به هم تر ډېره حده په پام کې نيسو.

موږ له هغو ټولو لوستونکو او ليکوالو څخه د زړه له کومي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننـه څرګنـدوو چـې مـوږ تـه يـې خپـل رغـوونکي نظرونـه، انتقادونه او وړانديزونه راولېږل، او د نورو مشـورو په انتظار يې يو.

د مجلې اداره يو ځل بيا يادونه کوي چې کله که د مجلې په پاڼو کې کوم داسې سياسي او يا انتقادي مطلب چاپ شو، چې په هيـواد کـې د کـوم مشـخص سياسـي ګـروپ او يـا شـخص پـه ضرر وي، نو دا ددې مانا نه لري، چې موږ ګنې لـه هغـه شـخص سره شخصي کينه لرو، بلکې د ليکوال د هغـه درد پـه انعکـاس کې برخه اخلو، چې هغـه يـې دې ليکنـې تـه اړ کـړی دی، خـو کـه مخـالف لـوری او يـا شـخص د خپـل ځـان د سـپيناوي او دفـاع لپاره داسې ليکنه راولېږي چې د قلم عفت او عـزت پکـې سـاتل شوی وي، نو هغه به هم د هغه شخص د ځواب په توګه خپروو.

ستاسو د نورو نېکو نظريو، ليکنو، انتقادونو او وړانديزونو په هيله

د هيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

((هیله)) د کومو ستونزو له پیچومو تیر یږي؟

په هغو ټولنو کې چې د پوهې او قلم پرځای د ټوپک منطق حکومت کوي، سوال او ځواب ټول د ټورو په سرونو کېږي، دکتاب، مجلې او نور خپرونو فرهنګ لاد ټولنې اکثرو برخو ته نه وي خور شوی، د لوږې، فقر، تنګلاسۍ او نورو ستونزو د سیلۍ شمال د ژوند غوټۍ ښېرازېدو ته نه پرېږدي، په هغو ټولنو کې چې رون اندي (روشنفکر) قشر پر بېلابېلو ذهني تمایلاتو وېشل شوی وي او ډول ډول سیاسي، اقتصادي، سیمه ییزو او نورو ناروغیو یې د ذهنونو ټولې برخې نیولې وي، د افراط او تفریط او مضر احتیاط روحیې د اکثرو ذهنونه او فکرونه تسخیر کړي وي، د یوې ازادې، خپلواکې، رښتینې مجلې، اخبار او یا بلې خپرونې خپرول او دخپلواکو قلمونو چلول په رښتیا سره یو ډېر ستونزمن او له ذهني، رواني او

(c) ketabton.com: The Digital Library

فزیکي خطره ډک کار دی.

له بده مرغه باید ووایو، چې زموږ ټولنه اوس اوس له پورتنیو ستونزو او اندېښنو سره لاس او ګرېوان ده، خو ایا د ټولو خپرونو پاڼو او د قلم نوکې ته د یو ((مضراحتیاط)) دلومې ور اچول د یو روڼفکر، لیکوال او شاعر انساني او هېوادنی مسوولیت تر پوښتنې لاندې نه راولي؟ او یا هم د بې تفاوتۍ ارام او شنه خوبونه زموږ د ټولنې د رنځور حالت درمل کېدلای شي؟ دهمدغو بد مرغیو دجاج اخیستلو له کبله موږ د یوې داسې خپرونې پر خپرونو لاس پورې کړ چې لږ تر لږه د یادو ستونزو د ځینو برخو په انعکاس کې برخه واخلي او د هېواد د ټپي فرهنګ د بیا رغونې او بډاینې لپاره په ذهني فعالیت کې ځان شریک کړو، خو ایا موږ له ستونزو سره مخامخ نه یو؟ هغه کسان چې پر خپرنیو فعالیتونو بوخت دي، هغه په اوسني وخت کې دیوې ازادې خپرونې، هغه هم د داسې یوې خپرونې چې د یو چا د لاس د خولو په زور چلېږي پر ستونزو ښه پوهېږي. ((هیله)) مجله دهمدغسې ستونزو او مشکلاتو، ستړیاوو او هلو ځلو له بتې ځخه راوتلې وروستۍ ثمره ده، د دې په خاطر چې راتلونکی پښت او اوسنیو لیکوالو ته د مجلې د اوسني ستونزمن حالت لږ جاج معلوم شي، په لنډیز سره ویلای شو چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا اوسنۍ ((هیله)) د ځو کسانو د منډو ترړو او د یوه واحد مقصد لپاره د ځو کسانو د زیارونو او هلو ځلو د شریکېدنې پایله ده، یو تن په ډنمارک کې د خپل ژوند د هوساینې شرایط پرځان راتنګ کړي او د خپلو لاسونو، فکر او قلم د زیارونو د خولو ثمر رالېږي، یو بل تن په پېښور کې دې هلو ځلو ته اوډنه او انتظام ورکوي او د اړیکو مزي ټینګوي او بل تن له جنګ ځپلي کابل او نورو سیمو نه لیکنې او مضمونونه راټولوي او بیا یې د چاپونې زیار ګالي، په حقیقت کې له دغه مثلث څخه د ((هیلې)) مېوه لاسته راځي، خو اوس راځو دې ته چې دا زیار د ټولو لپاره د ستاینې او منښې وړ دی او که نه؟ که اختلافونه هم ورسره مله دي؟

رښتیا خبره خو داده، ((هیله)) چې د کوم مقصد لپاره خپرېږي د همدې فکر درلودونکو اشخاصو لپاره هم د منښې وړ ده او هم د ستاینې، خو په طبیعي ډول د مخالف لوري لپاره نه یوازې دا چې د منښې وړ نه ده، بلکې د غندنې سبب یې هم ده. دې منځ کې یو ډله نور خلک هم دي چې هغوی ټول عمر د مضر احتیاط په ډنډ کې ډوب دي او مضر احتیاط په ټولنه کې هغه زهر دي چې د ټولنې د پرمختګ رګونه سیزي، استاد الفت په خپل یو نثر کې د مضر احتیاط کیسه داسې بیانوي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

«شمی اکا په کلي کې په احتیاط ډېر زیات مشهور و، هر چا چې به په کلي کې کوم کار کاوه نو یو ځل به یې هغه ته مراجعه کوله، دده د احتیاط یوه نښه دا وه چې ټول عمر په موټر کې نه سورېده، ځکه چې ده ویل کېدی شي موټر چپه شي او ژوند ته یې خطر پېښ شي، کور ته یې برق نه راوسته، ویل یې کېدی شي برق شارټ شي او ټول کور اور واخلي، هو، دی له عقله پیاده و، ځکه یې ټول عمر کور کې تیاره وه.» له بده مرغه باید ووایو چې اوس هم زموږ په ټولنه کې د دې ډول اشخاصو ډېرې بېلګې شته. تراوسه پورې موږ ته یو شمېر لیکوالو او نالیکوالو چې پر همدې رنځ اخته دي، دمجلې د خپرنیو مطالبو په باب همداسې نظر راکړی، د دوی یو ستر انتقاد دا دی چې ولې تاسو ټوله مجله په پښتو ژبه خپروئ، او دا به ستاسو لپاره «ښه راتلونکې ونه لري».

خو که موږ هر څو ورته ویلي چې د خپلې ژبې او فرهنګ خدمت نه یوازې دا چې کوم خیانت نه دی، بلکې د ویاړ او د ډېرې نېکنومۍ خبره هم ده او دا د نړۍ د ټولو انسانانو طبیعي حق دی، نورو ته چې د خپلې ژبې د خدمت حق حاصل دی، موږ هم غواړو چې له همداسې یو حق نه ګټه پورته کړو.

بله خبره داده چې دا به د چا وجدان ومني چې یو پښتون دې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېواد لـه مـورنۍ غېـږې نـه پـه لـرې هېـوادو کـې د خپـل زيـار د خولو په بيه د خپل فرهنګ او ژبې لپاره يوه مـالي بسـپنه برابـره کـړي او مـوږ هغـه د بـل چـا د ژبـې او فرهنـګ د بـډاينې لپـاره مصرف کړو.

حقيقت دادی چې موږ د نورو فرهنګونو او ژبـو تـه ډېـر زيـات خدمتونه کړي دي، د نورو ژبه مـو پـه خپـل دربـار کـې سـاتلې او پاللې ده او بې شمېره خدمتونه مو ورته کړي دي، د افغانسـتان نوميالي ليکوال استاد پوهاند عبدالشکور رشاد په دې برخه کې دوه ټوکه مهم کتابونه ليکلي چې يـو يـې (پښـتانه شـعرا پـه فارسي کې) او بل يې (پښتانه شعرا په اردو کې) نومېږي، په هـر اثـر کـې يـې تـر دوو سـوو زيـات شـاعران معرفـي کـړي، چـې پـه نوموړو ژبو يې شعرونه ليکلي او خدمتونه يـې ورتـه کـړي دي، همداسې نور په سوونو پښتانه ليکوال چې د نـورو د فرهنـګ او ژبې لپاره يې قلمونه چلولي دي، هم در واخله!

په ټوليز ډول که موږ د هغو پښـتنو شـمېر چـې اردو او فارسـي ژبو ته يې خدمتونه کړي دي يوازې (۷۰۰) تنه ليکـوال محاسـبه کـړو او د هـر يـوه دکتـابونو شـمېر پـه منځنـي حـد (لـس عنوانـه) کتابونـه محاسـبه کـړ، نـو د ټولـو کتـابونو شـمېر بـه (۷۰۰۰) عنوانه کتابونه شي او دا هغه شمېر دی چې تقريبـاً دپښـتو ژبـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولو کتابونو له شمېر سره د انډول ور دی، ایا همدا خدمت کفایت نه کوي؟

په نړۍ کې به هېڅوک داسې قوم پیدا نه کړي، چې د بل چا ژبې او فرهنګ ته یې دومره خدمتونه کړي وي، اوس نو که په دې خدمتونو هم له پښتنو څخه څوک خوشاله نه وي، نو خدای(ج) دې هغوی خوشاله کړي.

درنو لوستونکو!

((هیله)) مجله د همدغسې نظرونو له ګوزارونو تېرېږي او خپله لار جوتوي. له ژبنیو نظرونو پرته، دې او هغې ډلې ته د مجلې د انتساب اوازې هم زموږ تر غوږونو راورسېدې، خو وخت به دا ثابته کړي چې ((مجله)) یوازې د افغانستان ملي ګټې په پام کې نیسي، نه د کومې ځانګړې ډلې خیال او سلیقه، خو له ستونزو سره سره د زیات شمېر هېوادوالو او په بهر کې د مېشتو افغانانو تشویق او ستاینې او په دې برخه کې همکاري هم د مننې وړه ده، په ځانګړي ډول د هغو لیکوالو همکاري چې له کوم مادي امتیاز پرته یې د خپلو قلمونو مېوه موږ ته د خپراوي لپاره راسپارلې ده او موږ سره یې په ګډه په دې فرهنګي او ملي کار کې ونډه اخیستې ده.

((هیله)) مجله به هڅه وکړي چې په خپلو پاڼو کې د دوو تېرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګډو په شان زمونږ د ټولنيز او فرهنګي ژوند د بېلابېلو ټپونو د علاج لپاره د درنو ليکوالو افکار خپاره کړي، له درنو لوستونکو او ليکوالو څخه هم هيله لرو، چې د هېواد د هغو ناويلو او ناليدلو ټپونو او رنځونو په باب چې لااوس هم زمونږ د ولس دژوند د بېلابېلو ډګرونو شيره زبېښي، ارزښتمنې ليکنې راولېږي.

د مجلې اداره کوښښ کوي، چې تر زياته بريده په ژبني او ليکني معيار کره ليکنې درنو لوستونکو ته وړاندې کړي، په ليکنو کې به د هېواد ملي او اسلامي ګټې او د ملي فرهنګ د ښېرازۍ او بډاينې مساله ضرور په پام کې نيول کېږي، خو هېڅکله به د منفي ځان ساتنې، ورځ چارۍ او د احتياط په پلمه له ورځنې فرهنګ نه شاتګ ته غاړه کېنږدي او نه به تر دې بهانو لاندې د ليکوالو رښتيني مطالب له چاپ وغورځوي، د مجلې او درنو ليکوالو ترمنځ غټ او د پيوستون پُل همدا دی چې د هېواد ملي او اسلامي ګټې په پام کې ونيسي او د پښتو ژبې د بډاينې لپاره خپل قلمونه نور هم ګړندي کړي. له ځوانو ليکوالو نه هم په درنښت هيله کوو چې ((هيله)) د خپلو فرهنګي ليکنو او هيلو د غوړېدو چينه او تمه ځای وګڼي او په خلاص مټ او زغرده توګه د مجلې ادارې ته خپلې ليکنې او شعرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راواستوي.

دغه راز د مجلې اداره ټولو درنو لیکوالو ته یو ځل بیا په درنښت سر بلنه ورکوي، چې د افغاني ټولنې د ژوندانه د بېلابېلو ډګرونو او اړخونو په باب موږ ته خپلې ګټورې لیکنې راولېږي.

په درناوي
د هیلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرهنګي رغونه د لومړيتوب حق لري

د شلو کلونو په بهير کې د هېواد د ژوند د بېلابېلو خواوو د ودانيو برجونه نړول شوي، د هېواد فرهنګي شتمني د بهرنيو او کورنيو دښمنانو له خوا په شعوري او ناشعوري ډول چور او تباه کړای شوې ده. د ټول هېواد رغنده خواوې او ودانۍ ويجاړې شوي دي، هره برخه بيا رغونې او ابادۍ ته اړتيا لري، خو دا خبره د يادولو وړ ده چې په هره ټولنه او هر ځای او وخت کې تر ضرور نه ډېر ضرور کارونه موجود وي. د اړتيا په انډول بايد لومړی هغه کار تر سره شي، چې ډېره زياته اړتيا يې محسوسه وي، په دويم ګام کې ضروري او بيا همداسې نور کارونه او هڅې، خو اوس راځو دې ته چې زموږ په ټولنه کې تر ټولو لومړی، کوم کار او چارې ته اړتيا ده؟ هغه څوک چې په هېواد کې اوسېږي او ډول ډول اقتصادي فقر او ناخوالو ځپلي، هغوی ته که دا پوښتنه وړاندې کړې، نو هغوی به درنګه دا خبره کوي، چې تر ټولو لومړی بايد د اقتصاد (ډوډۍ) غم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخوړل شي، چې يو ځل ګېډه مړه شي بيا هر څه کېږي، د دوی په فکر اقتصادي ستونزې ددې سبب کېږي، چې سړی له خپل فرهنګه لرې او ان پردی کړي، دوی وايي يو څوک چې د خپل ورځني ژوند د خړوب او تېرولو وس نه لري، نو فرهنګ خو لا پرېږده چې عادي سالم فکر هم نه شي کولای او ټول ذهن ان فکري ځواک يې د اقتصادي فقر په ورېځو کې ډوب وي. ددې يادې ستونزې عملي او ځرګندې بېلګې همدا اوس زموږ په هېواد کې ډېرې زياتې دي. که د پخوانيو شمېرنو له مخې زموږ هېواد ديوې پنځه لس مليوني بشري ټولنې په توګه په پام کې ونيسو او ددې ټولنې د مطالعې جاج واخلو، نو دا به ښه ځرګنده شي چې دلته اولس د سواد او اقتصادي فقر تر څنګ له نورو ستونزو سره هم مخ دی. اوس په پښتو ژبه ډېر کتابونه چاپېږي، تقريباً د هر عنوان شمېر (۵۰۰) او يا (۱۰۰۰) ټوکه وي، خو ډېرې کمې بېلګې به پيدا کړو چې دا کتابونه دې د خرڅلاو له لارې بېرته خپل لګښت پوره کړي، نور اکثره يا خلکو ته وړيا ورکول کېږي او يا هم په کتابتونونو کې پاتې کېږي. اوس سړی له دې خبرې پوهېدلای شي، چې په يوه پنځلس مليوني بشري ټولنه کې زر آن پنځه سوه تنه هم منظمه مطالعه نه کوي، دلته بيا همغه د کتاب پلور خبره سړي ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

را یاد ېږي: ((هغه څوک چې پیسې لري هغه کتاب نه اخلي او هغه څوک چې مطالعه کوي هغه پیسې نه لري)) اکثره کسان اقتصادي ناخوالې زموږ د فرهنګي ودې د مخنیوي ستر عامل بولي. دهمدې اقتصادي فقر په پایله (نتیجه) کې داسې حالات پېښ شول چې زموږ د فرهنګ لپاره نا مطلوب وو. غوره بېلګه یې د کابل ښار دی، دلته د همدې ستونزو په نتیجه کې هغه فرهنګیان چې پخوا یې په ښه مینه او خلاص مټ، فرهنګي هلې ځلې کولې، د وخت په تېرېدو سره د ژوندانه پر ستونزو پر ځانګړي ډول په اقتصادي مشکلاتو اخته شول. فرهنګ او فرهنګي کار هم خپل مادي ملاتړ له لاسه ورکړ او د فعالیت کړۍ یې تنګه شوه، نو دا فرهنګیان هم په ذهني او هم په فزیکي ډول استهلاک شول او اوس یې له اکثرو د کوم نوښت او لوی فرهنګي کار هیله نه شي کېدلای.

د نوي ځوان فرهنګي کهول د ټوکېدو زمینه هم نه شته، ځکه چې مخکې پلونه ټول نړېدونکي او نړول شوي دي. ان داسې وخت هم راغی چې لیکوال د خپلو کتابتونو خرڅلاو ته کېناست. دې سره سره ځینې داسې کسان هم شته چې د هغوی فرهنګي مینه او د زړه زور تراوسه اوبه شوي نه دي او د خپل هېواد د فرهنګ ډیوه یې نیم ژواندې ساتلې ده. اوس که د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېواد دننه په کابل او نورو سيمو کې د فرهنگي کار لړۍ ښه گرمه نه ده، نو په پېښور او تر هېواده بهر ځينو نورو سيمو کې د ګڼو فرهنگيانو او افغانانو له خوا په خپلو شخصي هاند او هڅو ګڼ شمېر فرهنگي خدمتونه او کارونه ترسره کېږي. يوازې په پېښور کې دومره ګڼ شمېر بېلابېلو پښتو کتابونه چاپېږي، چې په شمېره کې ان هېواد د پخوانيو حکومتونو تر کلنيو چاپي کتابونو زيات دي، له څو کلونو راهيسې چې په هېواد کې دولتي سيستم ړنګ شوی، نو شخصي او ځاني فرهنگي تشبثاتو، د دولتي فرهنگي کړنو ځای نيولی او ورو ورو زموږ هېوادوال له کتاب سره د خپلې مينې او ملګرتيا مزي ټينګوي.

د پيداګوژۍ پوهان عقيده لري چې په يوه ټولنه کې بايد د ښوونې او روزنې (فرهنگي) او اقتصادي چارې دواړه سره څنګ په څنګ وده وکړي، ځکه چې دا يو له بل سره لازم او ملزوم دي. اقتصادي پرمختيا د يوې ټولنې د فرهنګ د ښېرازۍ او فرهنگي وده د يوې ټولنې د اقتصادي پرمختيا او پياوړتيا لپاره لارې اواروي.

اوس چې زموږ هېواد له ډول ډول ستونزو سره مخامخ دی، نو زموږ هېوادوال بايد کومې ستونزې لومړی حل کړي؟ څرنګه چې انسان لومړی فکر کوي او بيا عمل (کړنه)، نو کله چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر خبره منځته راغله، نو دلته د ټولنې د ذهني اعمار مساله رامنځته کېږي او دا هم څرګنده خبره ده چې ذهني اعمار د فرهنګ په واسطه منځته راځي، ځکه چې فرهنګ د ټولنې مغز دی، که چېرې دا مغز سالم او نورمال وي، ټولنه د خپل ژوند تګلوری په ښه توګه تنظیمولای شي او که چېرې مغز ناروغه وي، نو ټولنیز ژوند له ګډوډۍ سره مخامخېږي، نو اوس چې موږ د خپلې درد بېدلې، کړېدلې او سوځېدلې ټولنې د بیا رغونې او سوکالۍ په هیله یو، نو لومړی باید ذهني اعمار پیل کړو، کله چې د ټولنې د افرادو ذهنونه رڼا شول نو هغوی کولای شي د همدې ذهني او فکري رڼا په غشو د لوږې، اقتصادي فقر او نورو ستونزو توره بلا وولي او ځان ترې خلاص کړي. دلته بیا هم پوښتنه راولاړېږي، چې ذهني اعمار او فرهنګي کار خو هم لګښت او پیسو ته اړتیا لري، دا پیسې به له کومه شي؟ د دې پوښتنې په ځواب کې باید ووایو، له نېکه مرغه یو شمېر افغانان له اقتصادي پلوه ښه ژوند کوي، دوی باید د خپلې پانګې یوه برخه فرهنګیانو ته د فرهنګي خدمتونو لپاره ورکړي چې هغوی پرې هم خپل ژوند وژغوري او هم فرهنګي خدمتونه ترسره کړي. د همدې فرهنګي خدمتونو په پایله کې به د ټولنې د وګړیو ذهنونه روښانه شي، خپل دوست او دښمن په ښه کړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل ژوند تګلوري به په دقیق ډول وپېژني، ټولنیز فکر او هېوادنۍ مینه به يې په زړونو کې په ولولو شي او په پای کې به له ټولو ستونزو څخه مخ سور او بریمن راووزي.

په درنښت
د همداسې یوې هيلې د برې په هیله
اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فرهنګي چارو او اړتیاوو په باب څو وړاندیزونه

د شل کلنې جګړې په ترڅ کې بېلابېلو بهرنیو او کورنیو لاملونو او بېلابېلو ډلو هر یو په خپل وار سره د افغانستان فرهنګ او معنوي ژوند ته درانه زیانونه واړول.

د ملي موزیم بېلابېل یو لک اثار چور شول، سیمه ییز موزیمونه وران شول، په زرګونو ښوونځي رنګ شول، د لوړو زده کړو په لسګونو مرکزونه وران شول، په لسګونو ملیونه ټوکه بېلابېل کتابونه چور او وسېزل شول، د راډیو او ټلویزیون دستګاوې ورانې شوې، هر کلتوري او علمي مرکز ته له یو نه یو لوري زیانونه او خطرونه متوجه شول او د دې ترڅنګ دهېواد نوره کلتوري شتمني چې په فزیکي ډول نه ترسترګو کېږي او یوازې په مانیزه توګه او دودیز ډول لکه د زړونو سپېڅلتیا، ساده ښکلا، ننګ، مېلمه پالنه، مینه، غیرت او داسې نور، زموږ په ټولنه کې موجود وو، هم له جدي ګواښ سره مخامخ شول. څومره چې جګړه غځېدله، نو بیا هماغومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اقتصادي ناورین ورو ورو دومره زیات شو، چې د ټولنو د وګړو پر ستوني یې خپسې کېنولې، کله چې پر ۱۳۷۱ل کال د یوې توطیې له مخې د افغانستان دولتي جوړښت ړنګ او په هېواد کې بېلابېلې ډلې پر بېلابېلو سیمو واکمنې شوې، نو د هېواد فني او مسلکي کدرونه په تېره بیا فرهنګیان لاس تر زنې کېناستل، هغو کسانو چې فزیکي کار یې له مسلک سره اړخ لګولای شو، فزیکي خواریو او درنو کارونو او ځینو نورو یې ازاد کار او کسب ته مخه کړه، مسلک او رسمي زده کړه د ډوډۍ د ګټلو له وسیلې نه ووتل او هر چا له خپلې تحصیلي څانګې جلا پر یو بل نوي کار لاس پورې کړ، خو لیکوال، شاعران، قلموال او په یوه مانا فرهنګیان بیا ددې کار هم نه وو، له یوې خوا له اقتصادي ناورین سره مخامخ شول، له بلې خوا یې د هنر دمینه والو او لېوالو ډګر تش کړای شو او ان د هغوی د کلونو زیار او لاسته راوړنې، کلتوري او هنري پانګې ته د بې ارزښتۍ په سترګو وکتل شول. لیکوالو او فرهنګیانو په ټولنه کې د خپل درنښت، حقوقي شخصیت او ثابت نوم په وجه هم نه شو کولای د ژوند د تغذیې یو درېیم یا دویم کار ته لاس واچوي او نه هم له ذهني، رواني او ان فزیکي پلوه د دې جوګه وو چې په دې ناوړه بیړنیو شرایطو کې د ژوند خړوبېدنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه بله لار وموميٍ. په پايله کې د ټولنې د نورو وګړو په اند ول د فرهنګيانو ژوند له زياتو ستونزو سره مخامخ شو، ډول ډول ذهني او رواني ناروغيو يې هم د ذهن رګونه ونيول، بيا داسې وخت راغی چې نه دژوند شول او نه هم د فرهنګي او پوهنيز کار.

کله چې په افغانستان کې دولت رنګ کړای شو، فرهنګي مسوولیت او فرهنګي کار يوازې دملتپالو او فرهنګپالو افغانانو پر غاړه پرېوت. دوی دامکان او خپل وس تر بريده تر هېواد دننه او تر هېواده بهر پر فرهنګي او علمي کړنو لاس پورې کړ، تر يوه حده د دوی هڅو مثبته نتيجه او ثمره ورکړه. اوس تر هېواد بهر يوازې په خپرنی برخه کې په لسګونو عنوانه بېلابېلې ازادې خپرونې خپرېږي او هم تر هېواد دننه د واکمنو تر واکمنۍ لاندې يو شمېر خپرونې کېږي. خو دا دواړه حالته په خپل ځای برياوې او نيمګړتياوې لري. تر هېواد دننه خپرونې يوازې د واکمنو د اند ښکارندويي کوي او يو ټاکلی تګلوری تعقيبوي او د ټولنې د اکثرو وګړو ذهن او ذوق نه شي خړوبولای.

تر هېواده د باندې خپرونو يوه برخه پر ځينو ملي، سيمه ييزو او تنظيمي ناروغيو اخته ده او ځينې يې د سوداګرۍ او يوازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډوډۍ پیدا کولو وسیلې دي، د دې خپرونو بله نیمګړتیا دا ده چې ډېره کمه برخه یې هم د هېواد داخل ته نه رسېږي.

تر هېواده بهر د خپرېدونکو خپرونو په باب د یاد وړ بل ټکی دا دی چې د دې یو زیات شمېر خپرونې د افغان فرهنګپالو په مالي لګښت او زیار خپرېږي، نو داسې هیله کېږي، چې دا خپرونې باید زموږ په ټولنه او کلتوري بهیر کې مثبته اغېزه وکړي. دا خپرونې چې په کوم نېک نیت او هیله خپرېږي، په عمل کې په پوره ډول همدا هیله نه پوره کوي. کله کله د دې ډول خپرونو د مالي تمویلوونکو او فني چلوونکو په نیتونو او اندودونو (د فکر طرزونو) ترمنځ واټن منځته راځي او دا خپرونې یوازې د فني چلوونکو تر انحصار لاندې راځي. ځینې وخت دا چلوونکي د دې پرځای چې زموږ د فرهنګي بهیر، ټولنیز ژوند او فرهنګیانو ورځنۍ ستونزې په پام کې ونیسي او هغو ته ځواب ورکړي. خپله ځاني سلیقه او ستونزمن فرهنګي ژوند او د دې ډول فرهنګیانو ترمنځ د احساس او اند واټن رامنځته کېږي.

ښه خبره به دا وي چې تر هر څه دمخه باید زموږ فرهنګي اړتیاوې او ستونزې په ګوته او د حل لارې یې ولټول شي، لومړی، دویم، درېیم، ضرورت باید وټاکل شي او حل یې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړي نه پېل شي.

زموږ د فرهنګيانو ستونزې هم يو ډول نه دي،په کابل کې د فرهنګيانو لويې ستونزې دا دي، چې د ژوند تر پښتې لاندې خپلو فرهنګي کارونو او هڅو ته وده نه شي ورکولای، د ليکوالو ذهني او فزيکي ځواک د ژوند د پايدنې په لاره کې مصروف دی، له اقتصادي ستونزو راپيدا شوي ذهني فشارونه هم د ليکوالو د فرهنګي کار ستر خنډ دی.

په پېښور کې بيا بېل کلتور حاکم دی، دلته زموږ ليکوال که د اوسني کابل په انډول له اقتصادي پلوه تر ډېر فشار لاندې نه دي، خو له ذهني پلوه پر خپل اقتصادي ژوند ډاډه نه دي. ځينې فرهنګيان کوښښ کوي چې د خپل ورځيني ژوند د خروب تر څنګه د سبا غمه هم وخوري، نو په دې وجه څو ځايه فرهنګي او نا فرهنګي کارونو ته لاس اچوي. د ليکوالو انرژي او فکري ځواک پر بېلابېلو کارونو وېشل کېږي او د هيلې وړ فرهنګي کار ثمره ترې لاسته نه راځي.

يو زيات شمېر فرهنګيان دلته هم د وزګارتيا په وجه له ډول ډول ستونزو سره مخامخ دي. يو شمېر نور يې له خپل مسلک نه لرې دويم او درېيم ورځيني ګټندوی کار ته لاس اچوي او په دې ډول دخپل ژوند پښتې اوچتوي. يو شمېر نور چې په ځينو

(c) ketabton.com: The Digital Library

موسسو او په پیسو مالامال ادارو کې د کار په پیدا کولو بریالي شوي، د پیسو په مینه کې یې ورو ورو خپل فرهنګي هویت او ارزښت ډوبېږي او د وخت په تېرېدو سره کېدی شي، لیکوال پر سوداګر واوړي.

یو شمېر نور کاري لیکوال د ژوند د مجبوریتونو له کبله د څېړنیز او تخلیقي کار پر ځای د خپرونو پر تخنیکي چارو مصروف دي، چې د دوی اصلي کار ته زیان ورپېښوي. تر ټولو د یاد ورې خبره داده چې په پېښور کې داسې یو نا مطلوب پانګوالي کلتور واکمن او واکمنېږي چې معیار یې له مشروعو او نامشروع لارو د پیسو ګټل دي. هغه ټولنیز کلتور چې په هېواد کې د فرهنګیانو او فرهنګي حلقو تر منځ موجود و، د هغو ډېره برخه دلته په پېښور کې د افغان لیکوالو او فرهنګیانو ترمنځ نه شته او لاد مسخه کېدو په حال کې دی.

یو شمېر افغان لیکوالو او فرهنګیانو چې لوید یځ او ځینې نورو هېوادو ته یې پناه ور وړې، تراوسه پورې یې تر ډېره بریده له خپل هېواد، اولس او کلتور سره خپله مینه او ذهني اړیکي ساتلي، په همدې وجه هلته هم ګڼ شمېر افغاني خپرونې او اثار خپروي. د دوی د مرستو لړۍ ان تر پېښوره هم رارسي او دلته پرې ګڼ شمېر فرهنګي او علمي اثار خپرېږي. دا لیکوال او فرهنګیان کېدی شي د ژوند تر پایه له خپل هېواد او کلتور سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله دا مینه همداسې ګرمه وساتي، خو د هغو له راتلونکي نسل نه دا هیله کېدی نه شي.

له لویدیځ څخه د فرهنګي کار لپاره د افغانانو رالېږلې مرستې که په دقیق ډول او مناسبه توګه ونه کارول شي نو په دې برخه کې هم ستونزې راولاړېدلای شي، اوس پېښور او غرب کې د مېشتو افغان فرهنګیانو ترمنځ د فرهنګي همکارۍ ښه ګرمه لړۍ روانه ده، خو اوس دا پوښتنه راولاړېږي چې ایا دا فرهنګي هڅې څومره اغېزمنې دي او زموږ په ټولنه کې د فرهنګي خلا د ډکولو جوګه کېدی شي او که نه؟

اساسي خبره داده چې فرهنګي خلا تر هېواد دننه رامنځته شوې ده، باید داسې هڅې تر سره شي چې په یو نه یو ډول دا خلا ډکه شي، ترټولو لومړی باید د هغو فرهنګیانو غم وخوړل شي چې په هېواد کې اوسېږي. فرهنګي کار یې یا کمزوری شوی، یا پر ټپه ولاړ دی او یا هم د مسخه کېدو پر لوري روان دی، هغه اغېز چې یو فرهنګي کار یې زموږ د ټولنې په دننه کې شیندلای شي، د ټولنې د باندې یې نه شي ترسره کولای. دا خبره هم د یاد وړ ده چې که یو فرهنګي کار زموږ د ټولنې لپاره وي، نو باید کوښښ وشي چې زموږ ټولنې ته انتقال شي.

دلته کېدی شي ځینو کسانو ته دا پوښتنه راپیدا شي چې د هېواد په داخل کې خو د واکمنو دسختو او تنګو شرایطو او نورو ستونزو له امله ازاد فرهنګي کار ترسره کېدی نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باید وویل شي چې یو واکمن که هر څومره د لنډ او تنګ فکر خاوند هم وي، بیا هم په څرګند ډول د یو ګټور ټولنیز او فرهنګي کار مخه نه نیسي، بله خبره دا ده چې له همدې واکمنو سره په دې اړه غرېدل او د هغوی قانع کول په خپله یو فرهنګي کار دی. که چېرې تر هېواده د باندې افغان فرهنګپال، فرهنګیال او ملي سوداګر هغه ګټور علمي او کلتوري فعالیتونه چې تر هېواده د باندې یې پیل کړي، په یوه نه یو ډول د هېواد داخل ته ولېږدوي، نو ګټه به یې تر اوسني حالته څو ځله زیاته شي. یو خو به یو شمېر فرهنګیانو ته چې اوس هلته له وزګارتیا او ستونزو سره مخامخ دي، یوه فرهنګي بوختیا پیدا شي. له هېواده به د نورو فرهنګیانو د راوتلو او لېږد مخه ونیول شي، د افغانانو پانګه به بېرته د افغانستان غېږې ته ورشي. په دواړو خواوو کې به زموږ هېواد ګټه وکړي؛ هم به زموږ ټولنې ته کتاب وړاندې شي او هم به یې لګښت بېرته زموږ هېواد ته پاتې شي.

اوس چې په پاکستان او نورو ځایونو کې څه خپرونې کېږي، نو له مالي ګټې سره سره یې لګښت ټول د پاکستان او نورو هېوادو لمن ته لوېږي. کله چې یوازې کتاب موږ ته راپاتې شي نو بیا مجبور یو چې یوه برخه یې هېواد ته ولېږدوو، دهغو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوست لګښت هم د همدې هېواد په ګټه پرېوزي او نورې ستونزې خو يې لا پرېږده.

تر هېواده د باندې د افغانانو له خوا چاپېدونکې خپرونې او اثار که له يوې خوا د ورځيني چاپ په ګاڼه ښکلي شوي، نوله بلې خوا بايد د خپل لوستونکي او ملت دژوند اقتصادي کچه هم په پام کې ونيسي. که يو اثر ډېر مانيز ارزښت هم ولري، خو چې د اقتصادي ستونزو په وجه يې لوستونکی د اخيستو وس ونه لري، نو بيا يې هم چاپ ډېر ګټور نه پرېوزي. په تېرو دوو لسيزو کې زموږ په هېواد کې تر شل مليونو ټوکو، زيات کتابونه له منځه وړل شوي دي، نو اوس د کتابونو د زيات شمېر چاپ ته اړتيا ده.

دلته بايد دلومړۍ درجې کاغذ پرځای، دويمه درجه او درېيمه درجه کاغذ څخه کار واخيستل شي، چې د يو پرځای دوه ټوکه کتابونه چاپ شي او د يو تن پرځای دوو تنو ته ورسېږي.

په پای کې يو ځل بيا وايو چې موږ بايد خپلې فرهنګي اړتياوې تشخيص او د ضرورت په اندول دهغو د حل لپاره په مينه او ولوله، اند او ځواک هلې ځلې وکړو.

د همدې ارمان د پلي کېدو په هيله

د هيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیله یو کلنه شوه

د ۱۳۷۵ کال په بهیر کې د هیلې مجلې د چاپ او خپراوي لپاره د څو تنو پښتنو لیکوالو له خوا هلې ځلې پیل شوې، ددې هلو ځلو مقصد دا و چې په پښتو ژبه یوه داسې خپلواکه، ناپېیلې، فرهنګي او ټولنیزه مجله چاپ شي، چې هغه په ریښتیا سره هم خپلواکه او ناپېیلې وي، په پای کې دا هلې ځلې یوې مثمرې پایلې (نتیجې) ته ورسېدې او د ۱۳۷۶ل کال د (وري-غویي) پر میاشت، د هیلې مجلې لومړنۍ ګڼه چاپ شوه، له هغه راهیسې شپږ ګڼې چاپ شوي چې په ټولیز ډول یې د هېواد د لیکوالو تر دوه سوو عنوانونو زیات ډول ډول لیکنې او شعرونه خپاره کړي دي.

هیله د یو کال په بهیر کې ښه وځلېده، ډېر لوستونکي یې پیدا کړل او ډېر مینه وال، ډېرو لیکوالو له هیلې مجلې سره له کوم مادي امتیاز پرته همکاري وکړه او د نورې ملګرتیا ډاډ یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځرګند کړ. يو شمېر کسانو له بهر او يو شمېر نورو په پېښور او نورو سيمو کې په مجله کې کلنی ګډون وکړ.

هيلې مجلې له خپلو برياوو سره سره نميګړتياوې هم لرلې او انتقادونه هم پرې راخواره وو. د انتقادونو زياته برخه د مجلې فني، مسلکي او علمي چارو ته متوجه نه وه، بلکې اکثرو يې ژبني تومنه لرله او د دې ډول انتقاد کوونکو نيوکه همدا وه چې تاسو ولې دا مجله ټوله په پښتو چاپوئ! دا انتقادونه يوازې د انتقاد او نيوکې تر پولې نه پاتې کېدل، بلکې د دښمنۍ، کينې او تعصب تر بريده هم رسېدل، ددې ډول انتقادونو په مقابل لوري کې بيا ډېرې ستاينې او مننې هم رارسېدلې، هغوی پر همدې خبره ټينګار کاوه، چې ټوله مجله بايد پښتو وي او همدا مجله ده چې زموږ د زړه باد ايستلای او د زړونو غوټې مو اوارولای شي، دوی دا خبره هم کوله چې خپلې ژبې ته خدمت کول او د خپل فرهنګ پالنه د نورو د فرهنګ د دښمنۍ مانا نه لري. هر څوک حق لري چې خپل فرهنګ ته په خپله کار وکړي، په داسې حال کې چې زموږ ژبه او فرهنګ دې ډېر زړه سوي، لاس نيوي او خدمت ته اړتيا ولري او موږ دې د نورو د ژبې او فرهنګ په چوپړ لګيا يو، دا نه يوازې خپل فرهنګ سره بې پروايي ده، بلکې له هغه سره لوی خيانت هم دی. خدای پاک

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتانه لیکوال د پښتو او پښتني فرهنګ د خدمت لپاره خلق کړي او همدارنګه د نورو ژبو فرهنګیان د خپلو ژبو لپاره، خو څوک کـه ددې وس لـري چـې د خپلـې ژبـې تـر څنـګ د نـورو فرهنګي بـار هم اوچت کـړي نـو دا د هغـه پـه نـړۍ لیـد او ځواک پورې اړه لري، خو موږ نه غواړو ې زموږ د لیکوالو پـه ځواک او انـرژۍ دې د نـورو فرهنـګ وپړسـېږي او بیـا دې زمـوږ ژبـه او فرهنګ تر ستوني تېر کړي. هیلې مجلې د همدغسې متضادو نظرونو په کړلېچونو کې خپله لاره پرانیستله او هغـه څه چې وړ وو هغـه یـې پـه خپلـو پـاڼو کـې ځـای کـړل. د ژورنالیسـتیکو او علمي معیارونو په اړه یې د لوستونکو نظریې او وړاندیزونه پـه ځیرتیـا سره وڅېړل او د امکـان تـر حده یې عملي کړل او هغـه نظرونه او انتقادونه چې د ځانګړې کینې او تعصب لـه مورچله راګوزار شوي وو، پر هغوی یې غته تېره کېښوده.

د اداري پرسونل د ډېر کم حد په پام کې نیولو سره موږ پر دې بریالي نه شولو چې د مجلې ټولو مینوالو او لېوالو تـه مجله پـر ټاکلي وخت ورسوو، خو بیا هم اداره تر یوه بریده پـه دې برخـه کې بریمنه وه، موږ هیله لرله چې په بهر کې بـه د ځینـو افغانانو د ګډون لـه لارې د مجلې د مـالي ستونزو زیاتـه برخه حل کړو، خو تراوسه پورې کم شمېر کسانو په مجله کې ګډون کړی، سره له دې چې د تېر یو کال په بهیر کې د مجلې ټول لګښت د هېواد

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان نوښتګر شاعر عبدالمالک بېکسيار له خوا ورکړل شوی او اوس يې هم خپل ډاډليک رالېږلی او پکې ليکلي يې دي «که نور هېڅوک هم له مجلې سره مالي مرسته ونه کړي نو زه خو درته لکه غر هسې ولاړ يم».

د ښاغلي بېکسيار دا خوشال خانی هوډ د قدر وړ دی، خو ښه به دا وي چې په لويديځ کې زموږ فرهنګيان هم د ده په شان هوډ وکړي او يا د ده مټ پياوړی کړي.

د هيلې مجلې اداره غواړي تر وروستي بريده له ټولو مشکلاتو سره مقابله وکړي او مجله د ۱۳۷۲ کال په شان او ان تر دې لا هم ښه لوستونکو ته وړاندې کړي. خدای(ج) دې وکړي، چې د مشکلاتو بېلابېل ډولونه زموږ قلمونو، هڅو او هيلو ته زندۍ وا نه چوي تر څو زموږ هيله ناهيلې نه شي او ګران لوستونکي او غمځپلي هېوادوال له خپلې کوچنۍ، خو له هيلو ډکې «هيلې» بې برخې نه شي.

په پای کې له ټولو هغو درنو ليکوالو، شاعرانو او پوهانو نه د زړه له کومې مننه کوو، چې په تېر يوه کال کې يې له هېڅ ډول امتياز پرته د هيلې مجلې ادارې ته خپلې ليکنې، شعرونه او رغوونکې نظريې او وړانديزونه رالېږلي دي.

کور مو ودان او هيلې مو له هيلو ډکې اوسه

په درناوي

اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فرهنګي چارو سمون او ملګرتیا ته اړتیا ده

که له یوې خوا زموږ د هېواد کلتور په تېرو شلو کلونو کې له سترو ناورینونو سره مخامخ شوی او ګڼ شمېر فرهنګي بنسټونه او مرکزونه له منځه وړل شوي دي،نو له بلې خوا زموږ د هېواد لیکوال، شاعران، قلموال او په ټولیزه مانا فرهنګیان هم غلي او ارام ناست نه دي. دوی د خپل وس تر بریده خپلو فرهنګي هڅو ته دوام ورکړی، په ډېر زړه چاودون و زیارېې علمي اوفرهنګي هڅې سرته رسولي دي، دا فرهنګي هڅې په هېواد کې هم ترسره شوي او تر هېواده بهر هم.

تر ۱۳۷۱ل کاله پورې چې په افغانستان کې ښارونه او په تېره لوی ښارونه او د دولت فزیکي جوړښت اوساختمان څه ناڅه روغ وو، نو یو لړ علمي او کلتوري کارونه هم تر سره کېدل، داچې له فکري پلوه واکمنو کومه ایډیالوژي تعقیبوله اود هغو لپاره یې له څه ډول دولتي امکاناتو نه ګټه پورته کوله، دا یو بېل بحث دی، خو د دولت د چوکاټ د سلامتیا له کبله ډېرو زیاتو فرهنګي مرکزونو چې له سیاست سره یې تړاو نه درلود او یوه اندازه ناتنظیمي فرهنګي کارونه په پېښور کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم په نسبي توګه په عادي ډول تر سره کېدل.

کله چې د ۱۳۷۱ل کال په لومړيو کې د ګاونډيو هېوادونو په مرسته د افغانانو د کلونو کلونو حکومتي رغښت او بنسټونه ونړول شول، نو هر څه پو پناه شول، له هېواد نه د علمي کدرونو د وتلو لړۍ نوره هم ګړندۍ او زياته شوه.

څرنګه چې دولتي دستګاه سخته زيانمنه شوه، نو يو شمېر فرهنګيانو په خپلو شخصي تشبثاتو او هلو ځلو د فرهنګي کارونو ترسره کولوته ملا وتړله. دا هڅې د دولت په انډول هېڅ د يادونې او پرتلې وړ نه دي، خو بيا هم د دوی د ځاني احساس او نيکو هلو ځلو ښکارندويي کوي.

يو شمېر نورو ليکوالو، فرهنګيانو او فرهنګپالو تر هېواده د باندې فرهنګي هڅې پيل کړې، دا فرهنګي هڅې تر يوه حده برېمنې وې، اوس ګڼ شمېر اخبارونه، مجلې او بېلابېل کتابونه چاپېږي، پېښور اوس د يو فرهنګي جهاد مرکز دی، هغه اخبارونه او مجلې چې تر هېواده دباندې خپرېږي، د هغوی شکلي جوړښت او کچه ښکلې وي، خو د ځينو ليکنو کمی په کې احساسېږي، په ځانګړي ډول د هېواد د ورځني ژوند د پېښو، فرهنګي فعاليتونو او د خلکو د ټولنيز ژوند د کړاوونو په باب ډېر زيات مطالب نه لري، د دې وجه داده چې هغوی ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ډېرې سختۍ سره د هېواد دننه پېښنو په اړه د لومړي لاس لیکنې ورسېږي.

د دې خپرونو بله ستونزه داده چې ډېر کم شمېر یې د هېواد داخل ته رسېږي، د هېواد داخل کې چې کومې خپرونې کېږي هغه هم بهر کې د ګوتو په شمېر افغانانو ته ور رسېږي، نو په دې وجه د یو بل له خپرونو او د هغو له محتویاتو څخه پوره نه خبرېږي، تر هېواده بهر چې کومې خپرونې کېږي، د هغو یوه بله ستونزه داده چې ځینې یې تکراري لیکنې خپروي، ددې تر څنګ بیابهر کې د خپرېدونکو افغاني خپرونو یوه لویه ښېګڼه دا ده چې دوی د نورې نړۍ نوی ژوند او نوې تخنیکپوهنې په اړه په زړه پورې لیکنې خپروي، چې تر اوسه د هېواد کورنۍ خپرونې ترې بې برخې دي. همدغه ستونزې او ځینې نور عوامل د دې غوښتنه کوي چې ټول افغان فرهنګیان باید خپلو فرهنګي چارو ته سمون ورکړي، دا کار د یوې فرهنګي ملګرتیا له لارې ترسره کېدی شي، داسې چې څو تنه فرهنګیان دا دنده پر غاړه واخلي چې د افغاني خپرونو د یو رنګۍ او سمون لپاره کار وکړي او نور فرهنګیان باید له دوی سره مرسته وکړي.

د دې کسانو دنده به دا وي چې دوی په هېواد کې دننه لیکوالو او فرهنګیانو هغه لیکنې چې د هېواد داخل کې یې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاپ او خپراوي امکان نه وي، تر هېواد بهر خپرونو ته ورسوي او هغه ليکنې چې د نوې تخنيکپوهنې او متمدنې نړۍ د ژوند او تجربو په اړه ليکل کېږي او ځينې وخت په تکراري ډول خپرېږي، هغه دې د هېواد کورنيو خپرونو ته چې تر اوسه لا دا ډول مطالب نه لري، ورکړي، همدا راز د ژوند په نورو ډګرونو کې دې د هېواد مېشتو فرهنګيانو او په بهر کې مېشتو افغان فرهنګيانو تر منځ اړيکي ټينګ شي، چې د يو بل له ستونزو خبر شي، يو بل سره قلمي او فرهنګي همکاري وکړي او په پای کې ټولې افغاني خپرونې پر داسې ليکې روانې شي، چې هغه د هېواد د ملي واکمنۍ او ملي يو والي د ټينګښت، د اولس د ذهني کچې د اوچتيا او د خلکو د سوکالۍ په يوې اغېزمنې وسيلې بدلې شي.

د همداسې يوې فرهنګي ملګرتيا په هيله

په درنښت

اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د ازادو خپرونو ستونزې

په هره ټولنه کې ازادې خپرونې د ژوند د یو لړ مهمو اړتیاوو د پوره کولو لپاره رامنځته کېږي. د ولس په ذهني، کلتوري، اقتصادي او د ژوند د نورو برخو په لوړتیا او پرمختیا کې برخه اخلي. هغه ټولنې چې پرمختللې دي او د لوستوالو شمېر یې زیات دی په هغو کې په ټولیز ډول ټول مطبوعات او په ځانګړې ډول خپلواک مطبوعات د خلکو په ذهني پیوستون کې ستره برخه لري. دا خپرونې د خپل لګښت د دوراني حرکت په نتیجه کې نه یوازې دا چې خپل ژوند تضمینوي، بلکې ډېرې مالي ګټې هم ترلاسه کوي. د امریکا متحده ایالاتونه به د بېلګې په توګه یاد کړو. اوس په دې هېواد کې په هره میاشت کې «یوولس زره عنوانه» بېلابېلې دولتي او خپلواکې خپرونې خپرېږي، چې دهرې یوې مهالنۍ تېراژ ملیونونو ټوکو ته رسېږي او همدارنګه په سلګونو خپلواک تلویزیوني چینلونه پر خپرونو بوخت دي.

یوه ورځپاڼه به په پام کې ونیسو چې هره ورځ یې په ملیونو ګڼې چاپېږي، که په هره ګڼه کې لږ تر لږه پینځه ویشت سېنټه ګټه وکړي، هغه ورځپاڼه چې هره ورځ د دوو ملیونو په تیراژ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاپېږي نو ورځنۍ ګټه به يې پينځه لکه امريکايي ډالره شي او هغه بې شمېره پيسې چې دوی په هره ګڼه کې له ګڼو اعلانونو څخه ترلاسه کوي، هغه خو لاپرځای پرېږده. د دې وجه داده چې هلته اکثره خلک اخبار لولي او د ژوند يو نه يو ضرورت يې په ورځپاڼې او يا خپرونې پورې تړلی وي. پانګوال، صنعتکاران او سوداګر اخبار د خپلو اقتصادي معاملو او ګټې د تبليغ لپاره ښه وسيله ګڼي. هغه کسان چې په دې خپرونو کې کار کوي هغوی نه يوازې دا چې کولای شي له دې لارې خپل ورځينی ژوند ښه خړوب کړي، بلکې له فکري پلوه هم خپلواک او هڅاند پاتې کېدی شي، خو په وروسته پاتې ټولنو کې بيا داسې نه ده؛ په وروسته پاتې ټولنو کې د ژوند اکثره کارونه وروسته پاتې وي. په داسې ټولنو کې خپرونې او ډله ييز ارتباطي وسايل اکثره د واکمنو تر واک لاندې وي او د هغو خپلواکي، د خپل واک د کاواکه کولو په لاره کې يو مهم فکتور ګڼي، نو تر خپله وسه کوښښ کوي چې خپرونې په خپل واک کې وساتي.

په دې کار او چار کې يوازې واکمن ملامت نه دي، هغه ټولنه چې نالوستې وي په هغه کې خپله مطبوعات هم څه دروند اغېز نه شي ښندلای؛ نالوسته شخص ته اخبار يا مجله ورکول، کڼو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـه د ډول وهلـو مثـال لـري. وروسـته پـاتې هېـولنې د لوسـتوالو د کمښـت تـر څنـګ پـر اقتصـادي سـتونزو هـم اختـه وي. د دوی لومړی اړتیـا دا وي چې څنګه د ژوند د اړتیـا وړ لـومړني مـواد لاسته راوړي، چې ژوندي پـاتې شـي. د ژوند د دویـم، دریـیم او څلـورم ضـرورت د پـوره کولـو لپـاره ورتـه ډېـره لاړ پـاتې وي. لـه همدې کبله په داسې هېولنو کې خپرونې ښـه وده نـه شـي کـولای. هغـه خپرونـې چـې د واکمنـو پـه لاس کـې وي، لګښـت يـې د حکومت له خوا ورکول کېږي، پرته له دې چې خلک يې لـولي او که نه؟ پیسې پرې ورکـوي او کـه نـه؟ خپـل لګښـت بېرتـه ترلاسـه کوي او که نه؟ واکمن مجبور دي چې د خپلو هیلـو د پـوره کولـو لپـاره د هغـو لګښـت ورکـړي، پـه دې مـنځ کـې کـه يـوې نیمـې خپلواکې خپرونې ته هم اجازه ورکړي، نـو هغـه بـه هـم د واکمنـو مالي مرستې ته اړه وي، ځکه چې دا خپرونې د خـرڅلاو لـه لارې خپـل شوی لګښت نه پوره کوي.

زمـوږ پـه هېولنـه کـې هـم مطبوعـات پـر همـدې رنـځ اختـه دي. لومړی دا چې د هېولنې ډېره زیاته برخه نالوستې ده، دویم دا چې څوک دولتي خپرونې چنداني نه لولي او په ازادو خپرونو پیسـې نه ورکوي او یا يې نه شي ورکولای، نو ځکه دلتـه مطبوعـات لـه سخت خنډ سره مخ دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس اوس تر هېواده بهر د يو شمېر اشخاصو او فرهنګيانو په مرسته يو شمېر خپلواکې مهالنۍ مجلې او اخبارونه چاپېږي، خو يو يې هم د خرڅلاو له لارې ببرته خپل لګښت نه شي پوره کولای. اکثره دا خپروني په وړيا ډول وېشل کېږي او د خرڅلاو بازار يې نه يوازې دا چې ډېر سوړ دی، بلکې اصلاً ښخي نه شته.

دا خپرونې که څه هم د چاپ تېراژ يې کم وي، خو دا چې لګښت يې د يو او يا هم دوو دريو تنو له خوا ورکول کېږي، نو پر تمويلوونکو باندې ډېر درونـد مـالي بـار پرېوزي او نه شي کولای تر پايه پورې په يوازې ځان دومره مالي بار وزغمي.

«هيله» مجله هم يوه له هغو ازادو خپرونو څخه ده، چې ټول لګښت يې تراوسه پورې د يو شخص (د هېواد تکړه ليکوال او شاعر عبدالمالک بېکسيار) له خوا ورکول کېږي او تراوسه پورې د هغه د لاس په خولو چلېږي.

«هيله» (۵۰۰) ګڼې چاپېږي چې يو شمېر يې کابل، جلال اباد، پېښور کې وېشل کېږي، يو شمېر يې بهر ته لېږل کېږي او يو شمېر يې خرڅلاو ته وړاندې کېږي.

څرنګه چې د «هيلې» مجلې اصلي او اساسي موخه خپل افغاني فرهنګ ته خدمت کول دي او غواړي په دې وسيله د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل فرهنګ د ژوندي ساتلو لپاره هېوادوالو ته لږ تر لږه يو فکر شانې ورکړي، نو که په هېواد کې وړيا وېشل کېږي، دا کار د يو ضرورت له مخې دی.

هغه کسان چې تر هېواده د باندې اوسېږي او اقتصادي وس لري، له هغو څخه موږ ډېره هيله لرو، چې له مجلې سره به مالي مرسته وکړي، خو تراوسه پورې يوازې څو تنو په هيله کې کلنۍ ګډون کړی دی. اوس له هرځايه د مجلې د ستاينې په باب ګڼ شمېر ليکونه راځي، خو د هغه چا چې مالي وس رسېږي، تر اوسه يې د مجلې د ادارې مالي لاسنيوی نه دی کړی، نو په همدې وجه مجله له مالي ستونزو سره مخ ده او دا خبره هم مشکله ده چې د يوې مجلې ټول لګښت دې تر پايه پورې د يو شخص پر غاړه وي.

له هغو کسانو څخه چې مالي پانګه لري، دا هيله لرو چې پر خپل فرهنګ زړه وسېزي او د خپل فرهنګ د غوړېدنې لپاره د هيلې مجلې مالي ستونزې غوځې کړي او که نه ددې وېره شته چې ((هيله)) نهيلې شي.

د هېواد د رنګ شوي او سېزل شوي

فرهنګ د رغونې او غوړېدنې په هيله

دهيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هېواد ملي يووالی او
د فرهنګيانو نوې هيلې

په تېرو څو مياشتو کې په هېواد کې سياسي او پوځي بدلونونو دا په ډاګه کړه چې افغانستان يو نه تجزيه کېدونکی هېواد دی او هېڅکله به هم د دې هېواد بهرني او کورني دښمنان پر دې بريالي نه شي، چې تجزيه غوښتونکي خوبونه او پلانونه عملي کړي.

هغوی چې پرون د ځينو نورو په لمسه په هېواد کې د تجزيې د لومړي ګام په توګه د فدرېشن يا فدراليزم شعارونه پورته کول، نن يې هيلې شعارونه او پلانونه تر خاورو لاندې شول او پردي ملاتړي يې هم په شرمونو وشرمېدل او لاشرمېږي.

دا څرګنده خبره ده چې له ځينو پلورل شويو افغانانو پرته نور ټول افغانان له خپل هېواد سره دومره مينه لري، چې د نړۍ په ټول تاريخ کې به يې بېلګه کمه پيدا شي. افغانانو په خپلو بې ساري قربانيو او اتلوليو سره د نړۍ په سياسي او ملي پېښليک کې يو بې مثاله ريکارډ ټينګ کړی دی. هر وخت چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ هېواد له کوم کورني ناورين او بهرني ناتار سره مخامخ شوی، نو د فرهنګيانو او قلم د خاوندانو ذهنونه او زړونه يې تر ټولو زيات متاثر کړي دي. دوی خپل درد او احساس د قلم په روح کې پو کړی. د خلکو ولولې يې راپارولي او په پايله کې يې ټول ولس د يو ستر فکري، ذهني، فزيکي او ولوليز ځواک په توګه د دښمن د مقابلې جوګه کړی دی.

د تېرو شلو کلونو په لومړۍ لسيزه کې چې هېواد نېغ په نېغه د سره استعمار له يرغل، ښکېلاک او ناورين سره مخ و، نو د هېواد د فرهنګيانو له زړونو څه، چې له قلمونو څخه هم وينې څڅېدلې، کله چې سره ښکېلاک زبردسته ماتې وخوړه او بيا د پاڼې بڼه بدله شوه، نو ظاهراً خو داسې برېښېده چې موخه ترلاسه شوې، خو دا لاډېرو ته څرګنده نه وه چې «لوبه» ختمه نه ده، بيا د دې «لويې لوبې» بل پړاو پيل شو. په دې پړاو کې د هېواد اکثره هغه مادي او مانيزه شتمني چې تر دې دمه له تېرو ناتارونو څخه خوندي وه، هم تباه کړای شوه. سربېره پر دې داسې ډلې او ډلګۍ هم د سياست ډګر ته راووتلې، چې په ښکاره او څرګند ډول يې افغانستان ضد او افغان ضد شعارونه ورکول او د پرديپالنې په لباس پوښل شوي وو. دې ډلو ته دومره ځواک او حرکت ورکړای شو چې هره يوه د هېواد ملي

(c) ketabton.com: The Digital Library

رغبـت د ویجاړتیـا او بربـادۍ لپـاره پـه ښـکاره او پټـه خپـل پلانونه د عمل ډګر ته وړاندې کول. دوی په بهر کې هم زیات بهرني ملاتړي درلـودل، پـه ځانګړي ډول ځینو هغـو هېوادونو چې د زمـانې پـه اوږدوکې یې یو وخت لـه افغانانو څخه مـاتې خوړلې وه. لـه رواني پلوه پـه هغـو کې یـو شمېر داسې واکمنې کړۍ او انفرادي اشـخاص وو چې د افغانسـتان لـه ورانۍ او د کابـل لـه ړنګېدو نه یې خوند اخیسـته او لـه روحي پلوه یې د خپلو هېوادونو د تېرې مـاتې د تداعۍ جبران کـاوه. دلتـه بـه لـه دې هېوادونو څخه د یوه هېـواد بېلګـه راوړو. یـو افغـان قلمـوال په لندن کې استوګن دی او په یوه داسې اداره کې کار کوي چې هلتـه ډېـر قلمـوال انګرېـزان چـې خپـل تـاریخ او د افغانـانو پېښـلیک ورتـه ښـه معلوم دی، هـم کـار کوي، پـه دې اداره کې داسې یو انګرېز هم کار کوي چې له افغانانو سره خپله ځانګړې کینه ساتي، دا افغـان وایي: «کله چې بـه پـه کابـل کې خونړي جنګونه ونښـتل او په سلګونو افغانان به په وینو لیت پیت شـول او دنګې ماڼۍ به ړنګې شوې او د انګرېزانو د خوښې تنظیم بـه د ښار په منځ یا څنډه کې کومه ویجاړه ودانۍ ونیوله، نو کله چې به دی (انګرېز) ماته مخامخ شو، نو موسکی بـه شـو، کـه پـر هغې ورځ به د ده له ماسره هېڅ کار هم نه و، نو ده بـه ضرور یـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځل له ما سره ځان مخامخوه، چې د کابل د ویجاړتیا او د افغانانو په وینو رنګ ژوند تصویر زما ذهن ته انتقال کړي، خپل ځان پرې خوشاله او ما پرې غمجن کړي، په دې منځ کې چې به چا اویا کومې ډلې د هېواد د تجزیې خبره وکړه، نو پر هغه به ډېره ښه ولګېده او بیا به یې په ټوله اداره کې هغه نوره پسې هم غټه کړه. دغه انګرېز د افغانستان د ملي یووالي ضد ډلو ټپلو سره دومره مینه، لېوالتیا او اړیکي درلودل چې ان د هغو د ځینو مشرانو عکسونه هم ورسره وو او یو یې لاد خپل کار په خونه کې ځوړند کړی هم و. انګرېز به په هغه خبره ډېر خوښېده چې چا به د افغانستان دتجزیې خبره مطرح کړه. دې انګرېز ته کېدلای شي د خپل نیکه ((ډیورنډ)) هغه عمل په زړه کې ګرځېدلی وي چې د لوی افغانستان واحد وجود یې پر دوو برخو ووېشه او زموږ ستر هېواد یې د اوږدې مودې له رنځونو سره مخامخ کړ، دا هم کېدی شي چې د دې ډول انګرېزانو ډېر زیات مقصد ونه وي، خو ماته داسې ښکارېدله چې هر کله به دا انګرېز ماته زموږ په هېواد کې د وینو او اوښکو د رودونو د بهېدو له کبله موسکی شو، نو ماته به داسې ښکاره شوه چې دی له ما څخه د میوند، ټل او د کابل-جلال اباد په لویه لار کې د انګرېزي لښکرو د ماتې غچ اخلي، ده ته کېدی شي خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

«مکناټن» ور په یاد یده، خو ما ته خپل «اکبرخان» په ذهن کې ګرځېده، ده کېدی شي د خپلې ماتې مایوسه سندره زمزمه کوله، خو ماته د خپلې «ملالۍ» ټپه رایادېده، خو زما د دې ټولو روانې لاسبریو سره سره بیا هم پرما د خواشینۍ څپې خورېدلې او د انګرېز په څېره کې د خوښۍ رڼا ځلېدله. یو وخت بیا داسې راغی چې په کابل کې د شوکمارو، غلو او ملت ضد ډلو ټپلو ټغر ټول شو او دا خبر د نړۍ اکثرو خپرونو خپور کړ، خو دا ځل د انګرېز پرځای زما وار و، سهار چې کله دفتر ته لاړم، نو لومړۍ هڅه مې دا وه چې انګرېز ته دا خبر ورکړم او خپل غچ ور څخه واخلم، تصادفاً انګرېز په دهلیز کې مخې ته راغی، خو نن یې په تندي کې موسکا نه وه، د پرېشانۍ یو ګرد پرې خور و، دواړه سره مخامخ شوو، پرته له دې چې خبرې سره وکړو، څو شېبې مو یو بل ته وکتل، د تورو او شنو سترګو ترمنځ یو سخت رواني جنګ پیل شو، څو شېبې لاتېرې نه وې چې انګرېز سترګې ټیټې کړې او زما له څنګه تېر شو. انګرېزان ډېر مغرور خلک دي، دا زما لپاره لومړی ځل و چې یو انګرېز په خپل وطن کې د یو افغان سترګو ته ونه شو کتلای. کله چې انګرېز سترګې ټیټې کړې، نو زما پر شونډو د موسکا یوه څپه راغله. د انګرېز له خبرې نه ما ته دهغه د زړه حالات

(c) ketabton.com: The Digital Library

 څرګندېدل، ما د هغو لمبو او وينو رواني غچ له انګرېز نه واخيست، چې هره ورځ به يې ماته د يو پېغور په بڼه مطرح کاوه.))

درنو لوستونکو! دا د يو افغان او انګرېز د رواني، ذهني او پټ جنګ هغه تصوير و چې دلته يې څرګندونه وشوه. حقيقت دادی چې رښتيني افغانان چې په هر ځای کې وي، له خپل هېواد سره مينه لري او د هېواد دښمنان که د هېواد په داخل کې وي او که په بهر کې، د هېواد د ورانی هڅې کوي، خو دا څرګنده ده چې لوی خدای(ج) تل حق پر باطل بريالی کړی. د بهرنيو او کورنيو دښمنانو هغه هڅې چې له دوه لسيزو راهيسې يې د هېواد د تجزيې او ورانی لپاره تر سره کولې دادی اوس د له منځه تګ په حالت کې دي، د هېواد ملي يووالی د شمال او جنوب، ختيځ او لويديځ دچغو او نارو سورو پورته کول نورې په ختمېدو دي. ترشلو کلونو وروسته دادی يو ځل بيا د يو واحد، سرلوړي او غښتلي افغانستان د رازرغونېدو زېری ترسترګو کېږي.

کله چې زموږ د ټولو افغانانو دا ستر ارمان (د واحد او غښتلي افغانستان دجوړېدو هيله) پوره کېږي، نو ددې ترڅنګ دهمدې ارمان د ساتنې، پالنې او ځلونې لپاره زموږ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړونو کې نوې هیلې هم راټوکېږي. په دې هیلو کې یوه هم د فرهنګي کار ترسره کول او د هېواد سمسورول دي.

اوس چې د هېواد ملي یووالی د ټینګېدو په حال کی دی او افغانستان ته د یو نورمال او سوکاله ژوند د رارسېدو هیلې راټوکېږي، نو ورسره جوخت زموږ د فرهنګیانو په زړونو کې هم نوې فرهنګي هیلې غوړېږي. په فرهنګي هیلو کې د فرهنګي کار د څرنګوالي مسئله ډېره د غور وړ ده. په هېواد کې د بشپړې سولې په ټینګښت سره تر هرڅه لومړی د کلتوري کار پیل ته زیاته اړتیا لیدل کېږي، ځکه چې په ټولنه کې تر فزیکي اعمار څخه دمخه ذهني اعمار ته زیاته اړتیا احساسېږي. که چېرې ټولنه له علمي او فرهنګي پلوه شتمنه شي، نو د خپل هېواد زېرمې او ناڅرګندې ملي شتمنۍ په ښه توګه پر کار اچولی شي او د ټولنې د سوکالۍ لپاره لاره برابرېږي. تر هر څه دمخه د ټول هېواد لپاره یو ټاکلي تعلیمي او تحصیلي نصاب ته اړتیا ده. دا نصاب باید په ملي او اسلامي روحیې اعیار شي، چې زموږ ځوان پښت په همدې روحیه وروزل شي، که چېرې د هېواد واکمن، د وخت عصري او ضروري پوهنو ته پام ونه کړي، نو بیا خو به د هر لرې او نږدې هېواد ګواښونو ته بې ځوابه پاتې وي او د هېواد دفاع او ساتنه به په ډېرو زیاتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

قربانيو تمامېږي.

د تعليمي او تحصيلي نصاب ترڅنګ لازمه ده، چې د ټول هېواد په کچه د خپرونو د سيستم بيارغونې او پرمختګ ته پام وشي، دغه راز که ازادو خپرونو ته اجازه ورکړای شي، نو ډېره به ښه شي، خو که بياهم په اوس وخت کې ازادو خپرونو ته د ځينو ((کتنو)) له کبله اجازه نه ورکول کېږي، نو لږ تر لږه خو دې د دولتي خپرونو ساحه او امکانات پراخ شي او هم دې د ډېرو هغو ليکنو د خپرونو جوګه شي، چې د هېواد، ملي او اسلامي ګټو پرضد نه دي خو اصلاحي او انتقادي بڼه لري او د ټولنيزو، سياسي او حقوقي ربړو په باب ليکل کېږي. د ټول هېواد مطبوعات بايد د ځو تنو تر ذهني او فکري سانسور لاندې نه وي، د مطبوعاتو معيار بايد ملي او اسلامي ګټې وي، نه د اشخاصو د سليقه يي، ذوقي او ذهني غوښتنو انعکاس. که چېرې د هېواد دولتي خپرونې د دې جوګه شي چې د ټول ولس ټولنيزې، سياسي او حقوقي غوښتنې انعکاس کړي، نو ازادو خپرونو ته بېخي اړتيا نه پيداکېږي. که په دولتي خپرونو کې ازاده ساه وچلېږي، په شمېر کې يې زياتون راشي او همدارنګه مطبوعات ټاکلي مادي ملاتړ او ګټه ترلاسه کړي، نو يو زيات شمېر ليکوال به په خپلو ليکو کې تنظيم کړي؛ د هغو د ژوند چارې به هم له همدې لارې خړوبې شي. دولت بايد دمطبوعاتو عصري کولو او د نويو چاپخونو جوړولو ته جدي پاملرنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي، د هېواد په داخل کې دې د علمي، ادبي، او نورو مسلکي اثارو چاپ ته ژور پام واړوي، که دولت په ځينو برخو کې پوره مالي امکانات نه لري، نو هغه اشخاص چې غواړي په خپل لګښت ادبي او علمي اثار چاپ کړي، دولت بايد نه يوازې دا چې هېڅ بنديز پرې ونه لګوي، بلکې لاژمه مرسته هم بايد ورسره وکړي، هغوی وهڅوي چې خپل اثار د هېواد په داخل کې چاپ کړي، اوس په پېښور او ځينو نورو ښارونو کې د افغانانو له خوا ډېر زيات اثار چاپېږي او په ميليونو کلدارې پرې مصرفېږي، نو که چېرې دا کتابونه په هېواد کې چاپ شي دا ټولې پيسې به بېرته افغانستان ته پاتې شي او هم به زموږ ولس ته کتابونه ورسېږي.

څرنګه چې ليکوال د خپل هېواد د برخليک په اړه ډېر حساس دی، نو کله چې يې هېواد د ښېرازۍ پر لوري ګام پورته کړي، نو د دوی زړونه باغ باغ شي، لاژمه ده چې دولت د ليکوالو ډېر زيات قدر وکړي، نه يوازې دا چې د هغو د کار په مخ کې ستونزې رامنځته نه کړي، بلکې له ټولو هغو ممکنه امکاناتو څخه کار واخلي، چې د ليکوالو او فرهنګيانو ستونزې حلولای شي.

په درنښت

د هيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

لویدیځمېشتي افغان فرهنګیان

او فرهنګي هیلې

ددې دوو لسیزو په بهیر کې د بېلابېلو لاملونو له کبله زموږ د ټولنې یو شمېر علمي کدرونه او تحصیل کړي اشخاص له هېواده وتلو ته اړ شوي او یا ایستل شوي دي. اوس په هېواد کې د پخوا په انډول ډېر کم داسې اشخاص پاتې دي، چې ډېرې لوړې زده کړې دې ولري.

د لوړو زده کړو اشخاص او په ځانګړي ډول کوم فرهنګي کدرونه چې په هېواد کې پاتې دي، د ژوند د ستونزو او د مسلکي، علمي او کلتوري کارونو د مادي ارزښت د له منځه تلو له امله له خپل آر علمي کار نه ورو ورو لرې کېږي. د ژوند تنګسیا هم د دوی پر ستوني داسې یوه خپسه کېنولې چې ارام تنفس او خوځون ته یې نه پرېږدي. کوم علمي- مسلکي کدرونه او په ځانګړي ډول فرهنګیان چې له هېواده مهاجرت ته اړ شوي او په لرې هېوادونو کې خواره واره شوي دي، داسې اټکل کېده چې د همغو ټولنو او هېوادونو په کلتور او جوړښت کې به جذب

(c) ketabton.com: The Digital Library

او حل شي او د ټول عمر لپاره به يې له خپل هېواد ، ولس او کلتور سره اړيکي پرې شي، خو ددې اټکل د ځينو برخو د عملي کېدو ترڅنګ ځينو افغانانو، په ځانګړي ډول فرهنګيانو داسې يوه فرهنګي اتلولي څرګنده کړه چې اټکل يې نه کېده. دوی له فزيکي پلوه په همغو ټولنو کې اوسي خو روح او روان، مينه او عشق يې له خپل هېواد ، ولس او کلتور سره دي. دوی پر يوه وخت د ژوند پر دوو سختو لارو مبارزې ته د انګلي، يو خو دا چې دوی په يوه بله ټولنه کې د خپل ژوند د خړوب لپاره مجبور دي چې ډېرې سختې وزغمي، ډېر کار او ډېره هڅه وکړي او دويم دا چې د خپلې همدوغو لاسګټلو مادي شتو له لارې د خپل فرهنګ د ژوندي ساتلو او زرغونولو لپاره کار وکړي؛ د دوی فکري ځواک هم پر يوه وخت دوه ځايه مصروف وي، د خپل هېواد غم او په همغو ټولنو کې له سره د خپل ژوند برابرول او عيارول. دا ډول افغانان اوس د نړۍ په ګوټ ګوټ کې د ژوند شپې تېروي، ځينو په پوره مينې او فکر د فرهنګي کار لپاره ملاتړلې ده، فرهنګي ټولنې يې جوړې کړي دي، جريدې او مجلې خپروي او نوې هلې ځلې کوي. د دوی هلې ځلې په ډله ييز ډول هم دوام لري او په ځاني ډول هم. د همدې افغان فرهنګيانو په مالي او مانيزه مرسته د تېرو نږدې څلورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلونو په ترڅ کې ډېر زيات علمي، ادبي، تاريخي او نور کتابونه چاپ شوي دي، خو دا لړۍ په دې وروستيو کې نوره هم ګرمه او فعاله شوې ده. د دې ټولنو په باب به، چې لانوې جوړې شوې دي، يو څه څرګندونه وکړو:

((د پښتني فرهنګ د ودې او پراختيا ټولنه)) چې په جرمني کې د افغان فرهنګيانو له خوا جوړه شوې، د ښاغلو خليل الرحمن رسولي، جمال الرحمن، خوشال روهي او نورو فرهنګيانو هلې ځلې پکې د ډېرې ستاينې وړ دي. دې ټولنې د خپل يو کلن فعاليت په بهير کې درې مهم آثار خپاره کړي او دا لړۍ لادوام لري. دوی د داسې آثارو خپرولو ته زياته پاملرنه کوي، چې علمي، ټولنيز او سياسي ارزښت يې زيات وي او زموږ د ټولنې لپاره يې چاپ ضروري وي.

دوی د يو اوږدلي پلان له مخې د هغو تاريخي، علمي او ادبي اثارو د چاپ لړ ترتيب کړی، چې تراوسه د قلمي نسخو په توګه د هېواد په کتابتونو کې او يا له ځانګړو اشخاصو او ليکوالو سره خوندي دي. د دې ټولنې يو بل کار دادی چې مهم نړيوال ادبي شهکارونه، غوره اثار د بېلابېلو ليکوالو په واسطه وژباړي او بيا يې چاپ کړي.

دوی په اوسنيو سختو او ستونزمنو شرايطو کې د افغان

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکوالو ستونزمن ژوند ته هم پاملرنه کوي او د خپلو مالي امکاناتو تر بریده دلیکوال د اثر تر چاپ وروسته د کتاب د خرڅلاو او بسپنو له لارې له هغو سره مالي مرسته کوي. د دوی کار د یو منظم پلان له مخې پر مخ ځي.

بله ټولنه چې هغه هم په جرمني کې جوړه شوې ده، هغه د هېواد د پیاوړي لیکوال او کره کتونکي زرین انځور په مشرۍ ((د افغانستان کلتوري ودې ټولنه)) ده. دا ټولنه هم نوې جوړه شوې ده، په دې ټولنه کې هم ګڼ شمېر افغان فرهنګیان راټول شوي دي. شېرولي شېر د دې ټولنې یو هڅاند غړی دی چې په نه ستړې کېدونکي ډول د خپل فرهنګ او ژبې لپاره کار کوي. دې ټولنې هم په ډېر منظم ډول کار پیل کړی دی او په ډېر لږ وخت کې د څو عنوانونو مهمو اثارو د خپراوي جوګه کېدونکې ده.

دوی هم غواړي، لومړی هغه مهم کتابونه چې په نړیواله کچه ارزښت لري او یا زموږ له ټولنې سره تړاو لري او یا ورته علمي، سیاسي او روزنیزه ګټه رسولای شي، چاپ کړي. دا ټولنه دا هڅه هم کوي چې په لویدیځو هېوادونو کې نه یوازې دا چې افغاني کلتور او ژبه ژوندۍ وساتي، بلکې غواړي چې هغو ته لا ځلا او ښکلا ورکړي او ګڼ شمېر افغانان په فرهنګي خوځون

(c) ketabton.com: The Digital Library

راولي. دوی په دې کار کې د ټولنې د جوړېدو د وخت په اندول ډېر بريمن دي. څو راتلونکو مياشتو کې به لوستونکي د دې ټولنې له خوا نوي خپاره شوي اثار ترلاسه کړي.

دغه شان ملي او فرهنګي هڅې په ځينو نورو لويد يځو هېوادو کې هم رواني دي، په ډنمارک کې خو يې عبدالمالک بېکسيار يوه ژوندۍ او ځلنده بېلګه ده، نو دا مثبت ملي او فرهنګي کارونه سړي ته داسې هيلې ورکوي، چې څوک زموږ فرهنګ او ژبه نه شي وژلای، ځکه چې اوس مغزونه او ضميرونه دواړه ويښ شوي او لا ويښېږي.

په ډېر درناوي
د افغاني فرهنګ د لاغوړېدو په هيله
اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو ژبې او ادبياتو يو طلايي پړاو

له هغه وخت راهیسې چې په هېواد کې د چاپ او خپرونو ماشين آلات رامنځته شوي او يا د کتابونو د چاپ لړۍ پيل شوې، نو د کتاب د چاپ او خپرولو پازوالي د حکومتونو پر غاړه وه، حکومتونو ازادو خپرونو او کتابونو ته چندان زړه نه ښه کاوه، د ولس او ليکوالو هم دومره مالي وس نه و، چې کتابونه پرې چاپ او خپاره کړي، کتابونو هم داسې بازار نه درلود، چې د خرڅلاو له لارې بېرته خپل لګښت پوره کړي.

ځينې نور لاملونه هم وو چې په ورو ورو ډول يې زموږ د ژبې او ادب د پرمختګ مخې ته خنډونه پېښ کړي وو، دا ټول لاملونه د دې سبب شول چې زموږ ژبه ډېره ونه غوړېږي او ادبيات مو زيات بډايه نه شي، خو اوس د ډېرې خوښۍ ځای دی چې ټول پخواني ډېوالونه او بنديزونه يو په بل پسې نړېږي، حکومتونه هم د پخوا په شان د کتابونو او د اثارو چاپ ته د زندۍ اچولو جوګه نه دي، ستر او اساسي پرمختګ دادی چې اوس په خپله زموږ ليکوالو او فرهنګپالو د ژبې او ادبياتو پرمختګ او بډاينې ته دانګلي دي، نور نو حکومتونو ته لاس تر زنې ناست نه دي، خپله اثار ليکي، چاپوي يې او اولس ته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسوي.

په اوسني فرهګي بهيرکې د هغو افغان ليکوالو او فرهنګيانو ونډه ډېره درنه ده چې لويديځو پرمختللو او پانګوالو هېوادونو ته يې پناه ور وړې ده، دوی د خپل ورځني ژوند له لګښت څخه يو څه پسې سپما کوي او بيا يې د خپل هېواد د فرهنګ او ملي ژبې د ښېرازۍ لپاره لګوي، د همدې فرهنګيانو او فرهنګپالو له خوا اوس په پېښور کې ګڼ شېر اثار خپرېږي، د تېرو دوو درې کلونو په بهير کې په پېښور کې دومره علمي، ادبي، تاريخي او هنري کتابونه په داسې ښکلې کچه او صحافت چاپ شوي، چې د هېواد په تاريخ کې يې سارى کم ليدل کېږي.

ډېره هيله منه خبره دا ده چې اوس د کتاب بازار ورځ پر ورځ ګرمېږي، او د کتاب لېوال ورځ پر ورځ زياتېږي، اوس په مصنوعي ډول نه، بلکې په طبيعي ډول خپله فرهنګيان او فرهنګپال خپل کلتوري مسوليت ته متوجه شوي دي، د فرهنګي هڅو لپاره د پانګې شته والى او په تدريجي ډول د هغو زياتوالى هغه بله هيله ده چې پر فرهنګي کار خپله مثبته اغېزمني ښندي.

اوس په روسيې، هندوستان، جرمني، ډنمارک، هالنډ، د امريکا متحده ايالاتونو، انګلستان، ناروې او نورو هېوادونو کې خواره واره افغان فرهنګيان او فرهنګپال پر ډېرو علمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارونو بوخت دي، اوس هره مياشت د همدغو فرهنګيانو يا خپل اثار چاپيږي او يا د نورو ليکوالو اثارو ته د چاپ امکان برابر وي.

ددې هڅو مثبتو پايلو ته ځکه زياته هيله پيدا کېدی شي چې دا فعاليتونه د رښتينولۍ پر بنسټ ولاړ دي، اوس د اولس بچيان په خپله د فرهنګي خدمتونو جوګه دي، هر کله چې اولس پر خپل ذهن او ځواک متکي وي نو د ستړيا او خواشينۍ احساس نه پيدا کېږي.

که موږ پوازې د تېرو دوه درې کلونو د فرهنګي کارونو او اثارو د چاپ جاج واخلو، نو ويلای شو چې دا په هېواد کې د اثارو د چاپ له مخې يو ډېر طلايي پړاو دی، که چېرې د هېواد تنني او سباني واکمن په ښه ډول له دې فرهنګي هڅو سره خپله لېوالتيا او ملګرتيا وښيي، نو په ټول هېواد کې به يو ځل بيا د مړاوي فرهنګ غوټۍ وغوړېږي او هغه وخت به واکوالو ، فرهنګيانو او هم فرهنګپالو خپله دنده او پازوالي نوره هم په ښه ډول تر سره کړې، او کلتوري کار به لاګټوره نتيجه ورکړي وي.

په درناوي

د همداسې کلتور ملګرتيا په هيله

دهيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیله دوه کلنه شوه

له هغې ورځې چې د هیلې لومړۍ ګڼه چاپ او د لوستونکو تنده پرې ماته شوه، دادی پوره دوه کاله تېرېږي.

له بده مرغه زموږ په ټولنه کې د ملي ا و خپلواکو خپرونو عمر خورا کم او لنډ مهاله وي، بېلابېل لاملونه ددې سبب کېږي، چې خپلواکې خپرونې خپلواکۍ ته نه پرېږدي، او ژر یې د ژوند پر ستوني د چوپتیا خپسی کېنوي، ځکه خو د هرې خپلواکې او ملي خپرونې د ژوند په پیل سره د هغې د مرګ پوښتنې هم د سړي ذهن ته را دمخه کېږي، له دې کبله د دې ډول خپرونو راتلونکی چندان ډاډمن نه برېښي، لوستونکي، لیکوال او قلمي ملګري یې هم په شک کې وي، چې دا خپرونه به څومره دوام وکړي، ځینې خو یې لا له یوې ګڼې نه بلې ته هم د پاتې کېدو هیله نه لري.

((هیله)) مجله هم د همدغسې وهم او ابهام ، ګومان او شک د وریځو په فضا کې راوټوکېده، خو چلوونکو یې د یو ټېنګ هوډ مزي نیولي وو، سره له دې چې سختو او ستونزمنو حالاتو هېلې ته هم ټکانونه ورکول، خو ستر ملي او هېوادني ارمان ته د خدمت اند او ولولو د چلوونکو متې او قلمونه غښتلي کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو، نیوکې، ستاینې، منني، غندنې، لاسنيوی، مرستې، خنډونه او پاټکونه،لنډ فکري او پراخ نظري دا ټول د هیلې په دوه کلن ژوند کې د هغې مخې ته یو په بل پسې څرګند شول، خو هیلې خپله هیله منه لار وهله، د لوستونکو، مخالفینو او موافقینو ټول اصولي او رغنده وړاندیزونه او نیوکې یې د خپلو امکاناتو تر بریده په پام کې ونیول او له هغو څخه یې د مجلې په ښکلا کې پر ځای کار واخیست.

هیلې په خپل دوه کلن ژوند کې د لوستونکو ذهني رابطه او مینه خپله کړه او دهغو په زړونو کې یې ځای ونیو، ځکه خو نو لوستونکو، لیکوالو، فرهنګپالو او مینه والو ټولو خپله مرسته ونه سپموله او د هیلې په ښکلا او اغېزمنۍ کې یې برخه واخیسته.

د هیلې د سږ کال په پنځو ګڼو کې په ټولیز ډول (۲۰۰) سرلیکه بېلابېل څېړنیز، تحلیلي، سیاسي، ټولنیز،طبي، علمي، تاریخي، هنري مطالب او شعرونه خپاره شوي، چې د تېر کال په انډول په سلو کې (دولس) برخې زیاتون ښیي، د تېر کال په پرتله یې مینه وال، لېوال، لیکوال او ګډونوال زیات شوي چې دا هم د هیلې د ګرانښت او منښت څرګندوی دي.

په اداري برخه کې د تېر کال په شان سږ کال هم د هیلې اداري ستونزې پر ځای وې، د دفتر، پرسونل او نورو امکاناتو د نشتوالي له کبله موږ پر دې بریالي نه شو، چې د ټولو مینه والو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د مجلې د لېوالو ذوق او هیله خړوب کړو؛ هغوی ته پر خپل وخت مجله ور ورسوو.

د مجلې د شمېر(۵۰۰) ټوکو مقدار هم بله ستونزه وه، د لوستونکو او مینه والو په اندول دا شمېر خورا کم دی، که د مجلې له اداري سره د ځینو فرهنګپالو مالي او مانیزې مرستې تر دې لږ څه نورې زیاتې شي، نو کېدی شي، د مجلې شمېر په راتلونکي کال کې (۱۰۰۰) ټوکو ته لوړ شي.

په ټولیز ډول سړی ویلای شي چې د ځینو نیمګړتیاوو، کمزوریو، مجبوریو او تنګلاسیو سره سره (هیله) په تېرو دوو کلونو کې یوه بریمنه او هیله منه مجله وه. هیله له درنو قلموالو، لوستونکو، مینه والو، او لېوالو څخه هیله کوي، چې خپله هیله لا هیله منه کړي، نهیلۍ ته يې پرې نه ږدي، په خپلو رغنده وړاندیزونو او نیوکو دهیلې پاڼې لا پسې ښکلې او سینګار کړي او د خپلې ملي ژبې د خدمت دا راټوکېدلی ګل مړاوي کېدو ته پر نه ږدي، اخر هیله خو نو همداستاسې هیله ده.

د همدغسې رغنده هیلو او وړاندیزونو په هیله
په درناوي
دهیلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هېواد دننه فرهنګي يون او خوځون

تر اوږده ويرجن او قهرجن ناتار وروسته دادی زموږ ټولنه ورو ورو خپل ټپونه کوشېروي او د ارامۍ پر لوري ګامونه اخلي.

اوس زموږ د هېواد په زياتو سيمو کې سوله ټينګه شوې او د ژوند بېلابېلو خواو کې نوې هيلې د راټوکېدو په حال کې دي.

د فرهنګي ښېرازۍ نوي څرکونه ليدل کېږي، څومره چې د جګړې لمبې سړېږي،هومره د ټولنې نوې اړتياوې راڅرګندېږي، اوس اوس تر بل هر وخت څخه فرهنګي رغونه، بډاينه او پرمختګ دټولنې د يو ستر ضرورت په توګه ځان ښکاره کوي، له نېکه مرغه زموږ د ټولنې ددغې سترې اړتيا د پوره کولو لپاره اوس فکرونه او ګامونه ګړندي شوي دي، اوس چې په هېواد کې څومره ليکوال او شاعران د راټوکېدو او ځلېدو په حال کې دي دا يو بې سارې ريکارډ دی، ژوندۍ بېلګه به يې د پکتيا او خوست ولايتونه وګڼو چې پخوا په کې د هېواد د ځينو نورو سيمو په انډول د ليکوالو او شاعرانو شمېر کم و، خو اوس په کې بوازې د ځوانو شاعرانو شمېر لسګونو څه چې سلګونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته رسېږي، دغې ډله ييزې راټوکېدنې په خوست کې د فرهنګي ټولنې د جوړېدا اړتيا احساس کړه، نو ځکه خو په لنډ وخت کې د دوو ټولنو د جوړېدو امکانات برابر شول، په خوست کې د يو بډايه کتابتون جوړېدل د فرهنګي کار يو بل زېرى دى، د پکتيا ولايت په ګردېز ښار او ځينو ولسواليو کې هم د اطلاعات او کلتور وزارات دشعر او ادب د څانګې له خوا د ځينو فرهنګي ټولنو او کتابتونو د جوړولو لپاره هڅې روانې دي، په لوګر ولايت کې د مشاعرو پيل د يو نوي فرهنګي کار ښه پيلامه ګڼل کېدى شي، دلته هم ليکوال او شاعران په ډله ييزه توګه د راټوکېدو په حال کې دي، په وردګو ولايت کې خو اوس ليکوال او شاعران تر شمېره وتلي دي، هغوى هم د يوې فرهنګي ټولنې او خپرونې د جوړېدو په تکل کې دي، په غزني کې هم ګڼ شمېر ځوان ليکوال او شاعران چې پخوا هډو چا تصور هم نشو کولاى، راټوکېدلي، اوس يې د سنايي جريدي له لارې ځينې فعاليتونه څرګند ېږي، خو راتلونکي کې ترې د ډېر کار د ترسره کولو اټکل کېدى شي، کابل کې خو بېخي د چا خبره د شاعرانو او ليکوالو ګڼه ګوڼه زياته شوې ده، د شعر او ادب اداره په هرو پنځلسو ورځو کې غونډه کوي، کله کله خو ټاکلى ځاى د ليکوالو لپاره تنګ شي، د يو نوي کتابتون جوړول يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بل فرهنګي کار دی، د ننګرهار هره دره او ولسوالۍ له شاعرانو ډکه ده، داسې ښکاري چې ننګرهار اوس د کوکنارو د ګلونو تر څنګ د شعر او شاعرۍ بوزغلي کرلي دي، له مرکزه نیولی بیا تر سپین غره پورې له هرې ترې د شعر د ګلونو وږمې خورېږي.

که ننګرهار کې اوس څوک قلم راواخلي او پوازې تش د اولسي اولوستو شاعرانو او لیکوالو نومونه ولیکي، نو شمېر به یې تر سلو څه چې ان تر زرو هم واوړي، د ننګرهار د لیکوالو او شاعرانو ځینې هڅې په رسمي خپرونو لکه ننګرهار مجله او ورځپاڼه کې خپرېږي، خو تر رسمي خپرونو د ځینو لیکوالو شخصي تشبثات څو ځله زیات دي، ددې لیکوالو له خوا ګڼ شمېر اثار پېښور کې خپرېږي او بیا ننګرهار او د هېواد د نورو سیمو لیکوالو ته په وړیا ډول او یا هم د ډېرې کمې بیې په مقابل کې ورکول کېږي، کونړونه هم تر چا شاته پاتې نه دي، د یوې مجلې په خپرولو سره یې خپله فرهنګې مینه زبات کړه، په کونړ کې هم په لسګونوځوان لیکوال او شاعران راټوکېدلي او په خاصه ولوله خپل کلتور ته کار کوي، د اطلاعات او کلتور ادارې هڅې د ستایلو وړ دي چې د یو ښکلي او بډایه کتابتون په جوړولو سره یې د فرهنګیانو تنده ماته کړه، په کونړ کې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې فرهنګي شازلمي شته چې په خپلو منډو ترړو يې فرهنګي کار ته اوږه ورکړې، تر پېښوره او نورو سيمو پورې منډې ترړې کوي، کتابونه ټولوي او کونړ ته يې رسوي، چې د ځوانو ليکوالو د مطالعې کچه اوچته کړي، په خپله هم ګڼ شمېر ليکنې چاپوي.

له کونړه که ورتېر شو، اخوا ښکلي او شينکي لغمان ته ولاړ شو، هلته نو ښېخي د بلبلانو اوازونه دي، په لغمان کې نو د ليکوالو او شاعرانو شمېر دومره زيات دی چې د لغمان ولايت هېڅ اوسېدونکی به نه وي، چې هغه لوستی وي او که نالوستی چې د هغه دې يو يا څو شعرونه له يادو زده نه وي او يا دې له شعر سره اشنا نه وي، يو شاعر له کابله لغمان ته مېلمه تللی و، هغه چې د لغمان ښکلې او شنې درې، وليدلې چې دالينګار او اليشنګ سيندونه په کې بهېدل، پر غرونو، رغونو او سيمو ټولو يې شين فرش غوړېدلی و، نوده د خندا په ترخ کې وويل«زه اوس پوه شوم چې د لغمان خلک ولې له يوې مخې شاعران دي، دلته خو چې هر څوک راولې شاعر کېږي.» که لغمان د خپلو جغرافيايي حدودو په رڼا کې مطالعه کړو او له لږ جرئت څخه کار واخلو نو سړی ويلای شي، چې د نړۍ په کوم ګوټ کې به داسې شاعر خېزه سيمه پيدا نه شي، لکه لغمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دی. د لغمان ولايت د اطلاعات او کلتور رياست امکانات د حساب وړ نه دي، خو خپله د ليکوالو فرهنګي هڅې د يادونې وړ دي، ددې فرهنګيانو په مرسته د لغمان ولايت په مهترلام ښار کې يو ښکلی کتابتون جوړ شو او ګڼ شمېر کتابونه ورته راټول شول. په لغمان ولايت کې به يوازې د الينګار ولسوالۍ د بېلګې په توګه ياده کړو: په دې ولسوالۍ کې د اطلاعاتو او کلتور وزارت دشعر او ادب ادارې په چوکاټ کې يوه فرهنګي ټولنه «الينګار فرهنګي يون» جوړه شوه، چې په يوه کال کې يې د غړو شمېر تر سلو تنو پورې ورسېده او دا لړۍ لا دوام لري. ګڼ شمېر ولسي فرهنګيالو يې هم ملاتړ وکړ او د يوه کال په موده کې يې تر لسو زياتې لويې او وړې فرهنګي غونډې جوړې کړې. الينګار فرهنګي يون تر اوسه يو مرکزي کتابتون هم جوړ کړی، چې ګڼ شمېر علمي، هنري، ادبي اثار په کې دمطالعې لپاره ايښودل شوي دي. له لغمان نه که ورتېر شو او بيا د ملالې د ټپو سيمې (کندهار) ته لاړ شو، نو هلته هم نوې فرهنګي غوټۍ په راټوکېدو دي. په کندهار کې که څه هم د سياسي برياوو په انډول يې فرهنګي برياوې لږ ښکاري، خو بيا هم په وروستيو وختونو کې فرهنګي کارونه په ګړندي ډول پرمخ روان دي. په کندهار کې د اطلاعاتو او کلتور

(c) ketabton.com: The Digital Library

رياست هڅې د زياتې ستاينې وړ دي.

دوی د کندهار د ښکلې مجلې او همدارنګه د خلافت مجلې او د طلوع افغان جريدې دچاپ له لارې په کندهار کې فرهنګي خلا ډکه کړې، خو د کندهار د عظمت له پلوه دا کار پوره نه بريښي، خو کله چې موږ په کندهار کې د اوسنيو ګڼشمېر ځوانو شاعرانو او ليکوالو د شمېر زياتون ته ګورو، نو دا هيله مو زړه کې راززغونېږي چې که خدای(ج) کول د کندهار فرهنګي عظمت به هم ان شاالله دهغه سياسي عظمت ته ورسېږي. په کندهار کې د ځينو ځوانو شاعرانو ملي او اسلامي ولولې او فکري استعداد سړي ته دا هيله پيدا کوي، چې کندهار به بيا دملي ژبې ملي دربار جوړېږي او ډېرې پټې خزانې به پکې راڅرګندېږي.

له کندهار لرې په هرات کې چې له لسګونو افغان قبيلو يې خپله ژبه هېره کړې ده، دادی يو ځل بيا دفکري او ژبنۍ تداعۍ په حال کې دي او د خپل هويت د لاسته راوړلو په لټه کې دي، دهرات د اطلاعاتو او کلتور رياست، ديوې خپرونې له لارې خپل فرهنګي فعاليت څرګندوي او له هغو ليکوالو او شاعرانو څخه چې اثار چاپوي، هيله کړې چې دوی ته خپل اثار ولېږي چې په خپل فرهنګي کار کې ورڅخه ګټه واخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بلخ ولايت چې په وروستيو دوو کلونو کې د خونړيو پېښو شاهد و او په زرګونو هېوادمينو افغانانو يې دښتې په خپلو وينو رنګينې کړې او دغه په ګټلو سره يې هېواد له تجزيې وژغوره، هلته هم دفرهنګي کار هيلې راټوکېدلي دي. په مزارشريف کې پوهنتون شروع دی او د نورو فرهنګي کارونو لپاره هڅې روانې دي. د بلخ ولايت يوه فرهنګي چارواکي په کابل کې له فرهنګيانو سره وويل: په يوه مناسب وخت کې به د امو درياب پرغاړه دهېواد له بېلابېلو سيمو څخه ګڼ شمېر شاعران او ليکوال رابولو او د هېواد د تجزيې د مخنيوي په وياړ او د ملي يووالي د تامين په مناسبت به داسې لويه او ستره مشاعره جوړوو چې تراوسه پورې د افغانستان په تاريخ کې چا نه وي جوړه کړې او دا به دهېواد د يووالي په وياړ د يوه فرهنګي يادګار په توګه پاتې شي.

د بلخ په بل ګاونډي ولايت کندوز کې هم د فرهنګي کار څرکونه لګېدلي، هلته هم ګڼ شمېر شاعران راټوکېدلي او په دې وروستيو وختو کې يې د يوې مشاعرې په ترڅ کې خپل شتوالی ثابت کړ او چارواکو هم هغوی په مانيزو او مادي لوربينو ونازول. دغه راز د هېواد په ځينو نورو سيمو کې هم دې ته ورته فرهنګي فعاليتونه ترسره شوي ، چې موږ دا پورتني

(c) ketabton.com: The Digital Library

فعالیتونه یوازې د څرګندو بېلګو په توګه یاد کړل. د یادونې وړ ده چې اکثره پورتني فعالیتونه د اطلاعاتو او کلتور وزارت د شعر او ادب د ادارې په چوکاټ کې چې پر فرهنګي کار او هڅو کلک ټینګار کوي ترسره شوي، دوی فکر کوي چې په دې ډول به یو انتظام منځته راشي او د انارشۍ مخه به ونیول شي، د اطلاعاتو او کلتور مسوولین وايي چې موږ د ازاد فرهنګي کار او فرهنګي ټولنو مخالف نه یو، خو د دې خطر احساس شته چې یو څوک دې لومړی ازاد فرهنګي کار پیل کړي او یا دې ټولنه جوړه کړي، خو وروسته دې بیا دا فرهنګي ټولنه پر سیاسي ټولنه بدله کړي او هېواد ته بیا یو سردرد جوړ کړي، لکه چې مخکې هم داسې شوي دي. دوی وايي چې هر څوک غواړي فرهنګي کار وکړي نو رادې شي د اطلاعاتو او کلتور وزارت د ادارو په چوکاټ کې دې کار وکړي، او یا دې په رسمي ډول ځان د اطلاعات او کلتور وزارت سره ثبت کړي او کار دې وکړي، دوی وايي هر هغه فرهنګي کار چې د اسلام او محمدي شریعت او د افغانستان ملي ګټو ضد نه وي پر هغه هېڅ ډول بندیز نه شته، خو ځینې ازاد فرهنګیان بیا دا ډول فکر کوي او وايي طالبان له شرعي اصولو او احکامو نه یو خاص تعبیر لري او نور خلک بل ډول دي، فرهنګي کار یوازې د یو تنظیم او یا

(c) ketabton.com: The Digital Library

حکومت مسولیت نه دی، بلکې د ټول ولس ګډ کار دی، نو دا څه جبري مسله نه ده، چې حتمي دې د یو مثبت فرهنګي کار لپاره سړی یو ځل د دولت ټولې دروازې وټکوي، له هغو دې اجازه واخلي او بیا دې کار وکړي، دوی استدلال کوي چې په دولتونو یا حکومتونو کې زیاته بېروکراسي موجوده وي، څو چې له یوې شعبې نه بلې شعبې ته او له بلې نه بلې ته یو کار خلاصوې نو په دې کې به وربانده میاشتې تېرې وي، که حکومتونو ټول مشکلات خپله حلولای شول، نوحل کړي به یې وو، بیا خو د ولس کار او ازادو فرهنګي هڅو ته هېڅ اړتیا نه پیدا کېدله، که په وروستیو څو کلونو کې دولتي فرهنګي هڅې له شخصي او ازادو فرهنګي هڅو سره پرتله کړو، نو ریښتیا هم چې د ازادو فرهنګي هڅو تله ډېره درنه خېږي.

دلته بیا دا پوښتنه را ولاړېږي چې ایا ټولې ازادې فرهنګي هڅې زموږ د هېواد په ګټه دي او که نه د ازادۍ په نامه یې د ښکېلاک او زبېښاک پټ مرموز زهر هم زموږ د ولس ذهن ته تېر کړي دي؟ دلته باید سړی ووایي چې ددې دواړو احتمال او شواهد شته.

اوسني واکمن استدلال کوي، زموږ ټولنه تر یوه اوږده ناتار وروسته د فکري، سیاسي، ملي یووالي او ثبات پر لور روانه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

او په دې نازک پېر کې هره نامطلوبه فرهنګي هڅه ډېر زيات زيان پېښولای شي، که سړی پورتنيو دواړو دلايلو ته انصافاً نظر وکړي، نو دواړه دلايل پر ځای دي، خو خبره داده چې څنګه به دا ستونزه حلېږي، او څنګه به دواړه لوري ګوزارې ته کېني؟ چې داسې يو کار وشي چې نه سيخ وسوځي او نه کباب. اټکل کېږي چې همداسې يوه لاره به پيدا شي، د روان کال د غويي په مياشت کې د اطلاعاتو او کلتود وزارت د وزير امير خان متقي په نوبت په کابل ښار کې د هېواد ګڼ شمېر ليکوالو، شاعرانو او د فرهنګي برخې د پوهانو په ګډون يوه غونډه جوړه شوې وه، په غونډه کې ښاغلي امير خان متقي د اسلامي امارت پرکړيو کارونو او ستونزو رڼا واچوله او له ليکوالو او فرهنګيانو نه يې وغوښتل چې د کارونو په ښه والي او د ستونزو په حل کې له اسلامي امارت سره مرسته وکړي، وروسته بيا بېلابېلو ليکوالو او پوهانو نظر څرګند کړ او ځينو په ښکاره ډول د اسلامي امارت د فرهنګي کارونو پر نيمګړتياوو انتقاد وکړ او د هغو د حل لارې يې په ګوته کړې او ځينو بيا د همکارۍ ژمنه وکړه، د غونډې فضا ډېره صميمي او ازاده وه، هر چا خپل انتقاد او نظر څرګندولای شو، له دې غونډې څخه داسې پايله اخيستل کېږي چې اوسني واکمن هم ورو ورو ډيموکراسۍ پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوري درومي، کومې خبرې چې په دې غونډه کې وشوې، يو کال وړاندې يې کېدل امکان نه درلود او همداسې نوره هيله هم کېدی شي، چې واکمن به نور هم انتقاد او نيوکې ته تيار شي، خو دا هم په دې مانا نه ده چې هر څوک به انتقاد کوي او ټول مسوليت به حکومت ته راجع وي، بلکې اصلي خبره دا ده چې څوک د انتقاد وړ وي هغو ته بايد د نيوکې ګوته ونيول شي، که په ټوليز ډول خپلې خبرې راټولې کړو، نو سړی ويلای شي چې د واکمنو او ازادو فرهنګيانو ترمنځ د تفاهم او همکارۍ روحيه ورځ پر ورځ پياوړې کېږي او دا اوسنی مثبت فرهنګي خوځون چې په هېواد کې روان دی د دواړو د کړي فرهنګي کار ثمر بلل کېدی شي، که د هېواد له بهر څخه هېواد ته ګڼ شمېر علمي او ادبي کتابونه نه وای ورغلي او هلته په ګڼو کتابتونونو کې نه وای اېښودل شوي او يا په انفرادي ډول د ليکوالو او شاعرانو لاسته نه وای ورغلي او يا هم په دې کې واکمنو همکاري نه وای کړې، دا اوسني فرهنګي يون به دومره ګړندی او بريمن نه وای.

د هېواد د نورو فرهنګي بريو په هيله

په درناوي

اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

((چغې مه وهئ کار وکړئ!))

تېره میاشت د هېواد څو تنو ځوانو لیکوالو د افغانستان د اسلامي امارت د فرهنګي چارو له یو تن جګپوړي چارواکي سره وکتل او د هېواد د اوسني فرهنګي بهیر ستونزو، بریاوو او تګلارو په باب یې ورسره خبرې وکړې.

د کتنې په بهیر کې د بحث ډېره برخه د اسلامي امارت او د ازادو فرهنګیانو د فرهنګي تګلارو او چلند په باب متمرکزه وه، لیکوالو دا خبره څرګندوله چې پر فرهنګي کار ډول ډول بندیزونه د فرهنګي یون او پرمختګ مخه نیسي او د استعدادونو غوړېدو ته لاره چاره نه برابروي، د اسلامي امارت مسول فرهنګي چارواکي ویل چې په هره ټولنه او هېواد کې د هر کار لپاره ټاکلي قوانین موجود وي، د هغو درناوی او منل د ټولو وګړو دنده او مسولیت ګڼل کېږي، موږ د چا د فرهنګي کار مخالف نه یو، بلکې دا زموږ مسولیت دی، چې فرهنګیان تشویق او وهڅوو چې خپل اسلامي او ملي فرهنګ ته کار وکړي، خوموږ له ځینو فرهنګیانو ګیله لرو اودا ګیله دانتقاد تر بریده ده اوکېدی شي چې خبره د هغو د کار او چلند د بندیز تر پولې هم ورسېږي.

اصلي خبره دا ده، چې ځینې کسان د دې پر ځای چې کار وکړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چغې وهي، نور راوپاروي، خپل محکومیت او مظلویت څرګندوي او د تېرو شویو نارواوو څرګندونه کوي، فرهنګي چاوراکي زیاته کړه: «په دې چغو او نارو نه فرهنګي کار کېږي، نه پخواني ټپونه درملېږي او نه هم مړي په ژړا باندې ژوندي کېږي، بلکې مقابل لوری او نور هم راپارېږي او په پای کې د ذهني کړکېچ تر څنګ خبره آن فزیکي ټکر ته سره ور رسېږي» د اسلامي امارت د چارواکي نغوته هغو پښتنو لیکوالو ته وه چې د کار پر ځای یې چغې او فریادونه ډېر دي. چارواکي وویل: «د اسلامي امارت د پالیسۍ له مخې د افغانستان ټول قومونه سره ورونه دي او د خپل څومره والي له پلوه د هېواد د برخلیک په ټاکلو کې حق لري، اسلامي امارت غواړي د ټولو کلتور ته وده ورکړي، نه یو خاص قوم او د هغه کلتور ته.

موږ هېچا ته اجازه نه ورکوو چې د ژبې، قوم او سیمې په نوم تحرکاتو، لمسونو او کینو ته لمنې ووهي، خو ځینې پښتانه لیکوال ددې پر ځای چې خپلې ژبې او کلتور ته کار وکړي، نورو ته بد رد وایي او د کار پر ځای خپله ژبه او خپل قوم وړاندې کوي، وګورئ په افغانستان کې نور قومونه هم شته هېچا هم د خپلې ژبې او قوم نوم نه دی اخیستی، چې زما داسې غیرتي ژبه ده او زما داسې توریالی قوم دی، بلکې غلي دي؛ خپل کلتوري کار کوي خو یو شمېر پښتنو لیکوالو د پښتو ژبې او پښتني کلتور شعار دومره بېرغي کړی چې د فرهنګي کار پر ځای نورې ستونزې ترې را ولاړېږي او آن قومي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تفرقه ورڅخه راپيدا کېږي، اسلامي امارت قومي تفرقه نه شي زغملای، بلکې د افغانستان ملي يووالي او د ټولو قومونو وروري زموږ موخه ده.» د اسلامي امارت فرهنګي چارواکي دا هم وويل: «زما دا خبره د هېواد د اکثريت له ژبې او کلتور سره د بې تفاوتۍ په مانا نه ده، زه هم په سينه کې د زړه په نوم د غوښې يوه ټوټه لرم، دا څه بې حسه ټوټه نه ده، هرڅه احساسولای او درک کولای شي، خو پښتنو ليکوالو نه دومره هيله لرم چې ښه به وي د چغو پر ځای کار وکړي، د تشو نارو سورو له کبله به ډېر څه له لاسه ورکړئ، خو هېڅ به تر لاسه نه کړئ اخر په چغو خو کار نه کېږي.» د اسلامي امارت له فرهنګي چارواکي سره د ځوتنو ليکوالو خبرې ډېرې اوږدې وې، په ځينو برخو کې د ليکوالو له خوا د اسلامي امارت پر فرهنګي پاليسۍ ځينې نيوکې هم وشوې خو پر دې خبره ټول موافق وو، چې «چغې مه وهئ کار وکړئ!»

اوس نو ټولو هغو پښتنو فرهنګيانو ته چې د فرهنګي کار او ولولو تر منځ يې پوره انډول نه شته، يانې د ولولو برخه يې درنه برېښي دا خبره راجع کېږي چې دوی هم بايد د خپل کار په کړنلاره کې بدلون راولي، د فرهنګي چارواکي دا خبره له ځان سره وارزوئ چې «چغې مه وهئ کار وکړئ!».

په درښت

د ډېرو فرهنګي کارونو د سرته رسولو په هيله

د هيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هېواد د تحصیل کړو اشخاصو بهیر به همداسې روان وي؟

له هغې ورځې چې په افغانستان کې روانه غمیزه پیل شوې، نو ورسره د خلکو د ځاني او ډله ییز لېږد لړۍ هم پیل شوې ده، هر واکمن او د هغه ډلې په خپلو مخالفینو پسې اورلړوني را اخیستي او د غم په تناره کې الوهی کړي دي، څوک چې له دې چپاوه ژوندي پاتې شوي، نو د کډوالۍ لمن یې نیولې ده.
د کډوالو په ډله کې ګڼ شمېر روڼ اندي او تحصیل کړي افغانان هم وو، د وخت په تېرېدو سره د افغانستان دننه جګړې خپل هغه لومړي ارزښتونه له لاسه ورکړل، د جګړې معیارونه او ارزښتونه بدل شول،ځکه خو له افغانانو او ان تحصیل کړو افرادو څخه لاره ورکه شوه او هغه هیله یې په زړه کې مړاوې او وچه شوه چې د پردیو یرغلګرو تر ماتې وروسته به خپل هېواد ته ستنېږي، د روسي یرغلګرو تر ماتې او وتلو وروسته غمیزه نوره هم اوږده شوه، د تحصیل کړي قشر د لېږد لړۍ نوره هم وغزېده اوتر ننه دوام لري.
پېښور له افغانستانه د راوتونکو تحصیل کړو اشخاصو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی دمه ځای دی. لومړی دلته د کار په لټه کې شي اوبیا نورو هېوادو ته د تللو لارې چارې برابرې کړي، په همدې ډول په لسګونو زره تحصیل کړي افغانان د نړۍ په ګوټ ګوټ کې خواره شول، اوس هم داسې اوونۍ به نه وي، چې د روڼ اندو افغانانو یوه ډله دې بهر ته ولاړه نه شي، دې لړۍ هغه نور تحصیل کړي افغانان هم وارخطا کړي چې په پېښور کې اوسېږي او یا لاتر اوسه په هېواد کې دننه پاتې دي.

د ټولو تحصیل کړو اشخاصو پر ذهن د هېواد د راتلونکي په باب د نهیلۍ او بې باورۍ یوه توره پرده پرته ده او د یو سیلاب په شان بهرنیو هېوادونو ته روان دي، که چېرې دا لړۍ همداسې دوام ولري، نو په راتلونکو څو کلونو کې به د هېواد په کچه د لوړو زده کړو لرونکو شمېره خورا کمه شي او د یو ولایت فني او مسلکي پرسونل به هم پوره نه کړای شي، د هېواد د اوسنیو تحصیلي موسسو ظرفیت هم دومره نه دی چې هېواد ته د اړتیا وړ علمي کدرونه وړاندې کړي او اوس هم که څوک له پوهنتونه فارغېږي نوبهر ته د تلو نیت ضرور ورسره وي.

دا چې بهرنیو هېوادو ته تللي افغانان په تېره بیا د لوړو زده کړو خاوندان به راتلونکي کې د افغانستان لپاره په ګټه وي که په زیان؟ دابېل بحث دی، خو د اوس لپاره دومره ویلای شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دا د هېواد لپاره يو درووند زيان دی او ستره تشه(خلا) يې را منځته کړې ده، د دې خلا د ډکولو لپاره څه هيلې او اميدونه هم شته، سره له دې چې د افغانستان اسلامي امارت دهېواد د پوهنتونو دبيا رغونې لپاره څه هڅې کړې دي، د اکثرو پوهنتونو ليليې يې فعالې کړې او د پخوا په شان يې نارينه محصلينو ته د زده کړې يو لړ اسانتياوې برابرې کړې، خوبيا هم ډېر مزل لا په مخ کې پاتې دی، د لوړو زده کړو وزير څو ځله بهرنيو هېوادونو ته سفرونه وکړل او د هغو په ترڅ کې يې له تحصيل کړو افغانانو او د پوهنتونو له استادانو نه وغوښتل چې بېرته خپل هېواد ته راستانه شي، د هېواد خدمت او د نوي پښت په روزنه کې برخه وخلي.

خو تر اوسه پورې په عملي ډول دغو تخصيل کړو افغانانو کومه ډله هېواد ته ستنه نه شوه، لامل يې دا و چې د اسلامي امارت د پاليسۍ او د دې ډول اشخاصو د ذهني چاپيريال تر منځ ډېر زيات واټن و او دوی دواړو ته د يو بل شرايط، امکانات، بنديزونه او ازادۍ د منلو وړ نه برېښېدل، نو ځکه خو يې تر اوسه کومه عملي پايله نه ده څرګنده شوې.

د اسلامي امارت دا پاليسي د قدر وړ ده، چې په بهر کې مېشت تحصيل کړي افغانان بېرته هېواد ته ستنېدنې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهڅوي، خو دا هڅونه يوازې د يوې بې ځواکه غوښتنې او توصيې مانا لري، ښه به دا وي کوم څه چې د اسلامي امارت په واک کې دي له هغو نه ګټه واخلي چې د نورو مسلکي کدرونو د فرار مخه ونيسي.

د طالبانو د اسلامي تحريک تر بري وروسته هم، دا لړۍ تمه شوې نه ده، اوس چې هم اکثره تحصيل کړي اشخاص بهر ته ځي، نو د کيس منلو اصلي موضوع يې د اسلامي امارت له پاليسيو سره مخالفت، په افغانستان کې د تحصيل کړي قشر د مسلکي حيثيت بې ارزښتي او د هغوی ژوند ته د خطرونو او ګواښ پېښېدنه وي.

د اسلامي امارت له چارواکو نه د ځينو دردمنو روڼ اندو هيله دا ده چې په اوس وخت کې د هغو تحصيل کړو افغانانو غم وخوري، چې د دوی ټوله پاليسي يې منلې او اوس هم د دهېواد د خدمت لپاره پر کار بوخت دي،د دوی لپاره دې اسانتياوې برابرې کړي،چې دا يې له لاسه ونه وځي، تحصيل کړي افغانان چې بهر ته تللي، هغوی د هوايي مرغانو په شان دي چې د دوی له لاسه الوتلي دي، هېواد او خپلو ځالو ته يې بېرته راتګ په خپله خوښه دی، نه د اسلامي امارت په غوښتنه.

هېواد ته د ټولو افغانانو دبېرته راتګ په هيله
د هيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شلمې پېړۍ په مخه دې ښه!

شلمه پېړۍ د افغانانو لپاره د لويو بدمرغيو او لويو وياړونو پېړۍ وه، د شلمې پېړۍ په سر کې افغانانو ستره زور واکه انګريزي دکتاتوري ړنګه کړه او د همدې پېړۍ په پای کې يې د روسيې کمونيستې امپراتوري د تاريخ کندې ته ټېل وهله. د دې امپراتوريو ړنګول او پرځول څه اسان کارنه و، په مليونونو افغانانو ورسره خپل سرونه په تله کې کېښودل، د لومړۍ ښکېلاکيزې امپراتورۍ د ړنګولو بشري بيه د دويمې هغې په انډول کمه وه، خو د ټولنې ذهني تخريب يې تر اوسه محسوسېږي، د سرې امپراتورۍ د ړنګولو لپاره يو نيم مليون افغانانو خپل سرونه نذرانه کړل، يو نيم مليونه معلول او شپږ مليونه بې کوره او مهاجر شول، د شل کلنې جګړې په ترڅ کې د جګړې ټولو غاړو پر جګړې دومره پيسې ولګولې، چې تر جنګ د مخه د هېواد د عادي بوديجې په انډول د (۸۰۰) کلونو بودجه جوړوي، د ټولنې له هرو پنځو تنو څخه يو تن شهيد او معلول شو، په هر کيلو متر مربع کې دافغانانو اټکل (۷۰) لېتره وينه توی شوه، په دې ډول ټول هېواد په وينو رنګ شو.

د انګريزي امپراتورۍ د ړنګولو غچ د لومړۍ سقاوي په

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوستو کې په ډاګه شو او د روسيې امپراتورۍ د پرځونې غچ په دويمې سقاوۍ کې راڅرګند شو، دوا ړه ځله کابل او ټول هېواد له سراسري انارشۍ سره مخامخ شو.

د شلمې په پېړۍ په دويمه لسيزه کې په افغانستان کې د عصري ښوونې او روزنې بهير پيل او د همدې پېړۍ په وروستۍ لسيزه کې په شا وتمبول شو.

دهمدې پېړۍ په بهير کې د افغانانو د قربانيو له کبله له انګريزي ښکېلاک نه ګڼ شمېر هېوادونه خپلواک او دشوروي روسيې له زنځيره (۱۴) هېوادونه بېل شول،همدارنګه پنځلسو نورو کمونيستي هېوادونو ازادۍ نړۍ ته مخه کړه، د افغانانو د مبارزې له کبله د برلين ډبرين دېوال ونړېد خو د سياسي بېکفايتۍ له کبله د ډيورنډ سياسي دېوال د يو ډبرين دېوال بڼه ونيوله.

په ټوليز ډول افغانانو د دې پېړۍ (۲) لسيزې په نسبي سولې او ثبات کې تېرې کړې، خو تقريباً څلور لسيزې يې په لويو درنو جګړو او نا امنه حالاتو کې ژوند وکړ.

په پښتو او دري ژبو د اټکل له مخې (۲۵-۳۵) زره عنوانه کتابونه چاپ شول، (۲۰) کاله راډيويي او (۱۴) کاله ټلويزيوني خپرونې وشوې، د افغانانو ښاري ټولنه له نړيوال تمدن سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشنا او ان روږدې شوه.

د همدې پېړۍ په بهير کې تر (۲۰۰) څخه زياتې لويې او وړې فابريکې، دستګاوې او کارځايونه جوړ چې اکثره يې بېرته تباه شول.

په هرو سلو تنو کې د ټولنې د لوستي قشر سلنه تر (۱۰) تنو پورې لوړه شوه، خو په وروستيو کلونو کې اټکل دوو فيصدو ته راټيټه شوه، د ټولنې علمي کدرونو ډېره زياته برخه تر هېواده بهر ووتله، د مادي او تاريخي شتمنيو په لړ کې د افغانستان ملي موزيم د (۷۳) کلن ژوند او يو لک اثارو په لرلو سره تباه شو، د ملي شتمنۍ (۴۲) ټنه سره زر لوټ شول او په سلګونو تاريخي ودانۍ تباه شوې.

په ټوليز ډول شلمه پېړۍ زموږ د ملت لپاره د سترو بدمرغيو او دوو سترو وياړونو پېړۍ وه، چې د سترو وياړونو ګټلو لپاره افغانان دل خو اکثره نړيوال پرې سوکاله شول، په علمي ډګر کې افغانانو نه خپل ځان او نه هم نړۍ ته څه ورکړای شول، يوازې په سياسي تاريخ کې يې دوه ستر نړيوال وياړونه(د دوو نړۍ خورو امپراتوريو ړنګول) وګټل چې د نړۍ په تاريخ کې يې ځان ته د وياړونو يوه زرينه صفحه پرانيسته، داسې ښکاري چې په (۲۱) پېړۍ کې يوازې نه په تاريخي وياړونو ژوند کېږي او نه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

بشپړو اخلاقي او عقیده ییپ معیارونو؛ (۲۱)مه پېړۍ به د علم او تخنیک او مادیاتو پېړۍ وي، څوک چې دا ونه لري د اخلاقو او ویاړونو پېټې به یې پر سر او د خاورو پر ډېرۍ به ناست او له نورې نړۍ نه به تجرید وي، داسې ښکاري چې افغانان ۲۱مې پېړۍ ته کومه پوهنیزه ډالۍ نه لري، بوازې له ۹۸فیصده نالوستي قشر، خپلو سترو تاریخي، عقیده یي او اخلاقي ویاړونو او د نالوستۍ او اقتصادي ستونزو له درنو پېټو سره ۲۱مې پېړۍ ته داخلېږي، داسې ښکاري چې د دې پېړۍ په پیل کې به یو ځل بیا زموږ هېواد له یو ستر ښکېلاک (امریکایي ښکېلاک) سره مقابلې ته وځي او ټول جهان به یې ننداري ته حیران ولاړ وي، خدای خبر چې بیا به خپل ژوندبایلي او نور به سوکالوي، که څنګه؟

که په (۲۱)مه پېړۍ کې د نړۍ جلبل او د افغانانو اسکېرلي ژوند ته سرې وګوري، نو د ارزونې تله به یې د افراط او تفریط حالت ته ورسېږي، خو کله کله داسې هم وي چې:

«خرقه پوه شو په خرقه کې دی موندلی- هغه حظ چې په دنیا یې دنیادار کا»

افغانان به د پخوا په شان په دې پېړۍ کې هم، یو ځل بیا د هغه ذات پر مینې او لورېینې تکیه وکړي، چې خپل سرونه او زړونه یې د هغه لپاره نذرانه کړي او د خپل نیکه په شان «د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشال خان ختک تکیه پر ذوالجلال ده» دوی به هم پر ذوالجلال ډېره ولګوي.

موږ په دې هیله شلمې پېړۍ ته مخه ښه وایو چې د شلمې پېړۍ بدمرغې پېښې زموږ په هېواد کې بیا تکرار نه شي او ۲۱مه پېړۍ زموږ د هېواد او خلکو لپاره د سولې، نېکمرغۍ او پرمختګ پېړۍ وي.

د همداسې هیلې د پوره کېدو په هیله.
د هیلې داره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مسلك له خاوندانو

يوه هيله

کله کله چې له ځينو افغانانو سره د خپل سوي لوي هېواد د بيا رغونې او د رملونې سوچ او اند پيدا کېږي، نو دا پوښتنې هم ورسره راولاړېږي، چې څه ډول، چېرې او پر کوم وخت خپل هېواد ته خدمت وکړي او د هغه په بيا رغونه کې برخه واخلي؟

ځينې کسان چې کارونو ته يې ذهن جوړ کړی وي، د عملي امکان لاره ترې ورکه وي، ځينې چې امکان لري، مينه او هېواد پالنه يې ډېر اورني نه وي، ځينې بيا سياسي حالات پلمه کړي، ځينو ته جګړه د ېوال شي، ځينو ته ددغې يا هغې ډلې يا واکمن واک او سليقه او ځينو ته هم نورې نورې پلمې. همدغه ټول لاملونه ددې سبب شوي، چې ټول افغانان که تر هېواد دننه دي که بهر، په پوره ډول د هېواد دخدمت پر چارو بوخت شوي نه دي.

دا منو چې په هېواد کې سياسي جګړېز کړکېچ لاپايته رسېدلی نه دی، ځينې به له سياسي واکمنو سره وران

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي او لـه ځينـو سره بـه سياسـي واكمـن، ذهنـي او ذوقـي ازادي محدوده لاڅه چې ترلې به وي، کار به د کار سړي ته نه وي سپارل شوی او په لسګونو نورې ستونزې به هم وي، خو دې ټولو سره سره هېواد له هېوادوالو څخه د خدمت هيله لري او ستونزو سره مقابله کول په کار دي. که موږ دې ته کېنو چې لومړی دې ستونزې حل شي بيا به کار پيل کړو، نو دا خو هم يو تصور دی؛ ستونزې خو هم په خپله نه اوارېږي، دهغو اوارول هم کار غواړي. ښه به داوي چې موږ د يوعملي کار پر تيـوری غـور وکړو، هغه دا چې ځان حالاتو ته تسليم نه کړو، نه وخت ته انتظار وباسو او نه د واکمنو سياسي چلند پورې خپل کار وتړو. هر څوک چې د هر مسلک خاوند وي که په همغه خپل مسلک کې لږه هڅه هم وکړي، نو په ټوليز ډول به هېواد ته زيات خدمت سبب شوي وي. د بېلګې په توګه، د يوه ليکوال دنده دا ده چې يو اثر وليکي او بيا يې چاپ او هېوادوالو ته يې ورسوي. د يو انجنير دنده داده چې عمراني کارونه وکړي، د ډاکټر دنده داده چې روغتيايي چارې سمبال کړي او ويې پالي. د تېر دوه لسيز ناورين په بهير کې د هېواد ګڼ شمېر مسلکي اشخاص له هېواده ووتل او ځيني يې اوس په يو شمېر پانګوالو هېوادو کې ژوند کوي. د افغانستان هېڅ داسې سيمه به نه وي چې له هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه دې ډاکتر، انجنير، ليکوال او د کوم بل مسلک خاوند بهرنيو هېوادو ته نه وي مهاجر شوي. ددې کسانو اقتصادي ژوند اوس د هغو کسانو په انډول ډېر ښه دی چې په خپل هېواد کې اوسېږي.

اوس نو که د هرې سيمې (د يوې ولسوالۍ انډول) څو تنه په کوم بهرني پانګوال هېواد کې ژوند وکړي، نو دوی کولای شي دخپلې سيمې لپاره د يو روغتيايي يا ټولنيز مرکز د جوړېدو او کار لګښت برابر کړي. د بېلګې په توګه د هېواد هغه ډاکتران چې بهرنيو هېوادو ته تللي دي، کولای شي له هغو ډاکترانو سره چې په افغانستان کې اوسېږي، د طبي اړتياوو، درملو، وسايلو، لابراتوارونو، کتابونو، د طبي اثارو په چاپ، د تجربې په لېږد او يو څه مالي برخه کې مرسته وکړي، که چېرې دا کار تر سره شي، نو پوره باور دی چې د افغانستان د طبي اړتياوو يوه درنه برخه به پوره شي، د انجنيرانو برخه هم همداسې محاسبه کېدلای شي.

يو څو عملي بېلګې به هم وړاندې کړو: ښاغلی ډاکټر عبدالوکيل د افغانستان د کرنې يو لوی متخصص دی، ده په خپلو شخصي هلو ځلو د هېواد دکرنې په برخه کې دومره باغونه جوړ کړي او دومره خدمتونه يې کړي دي، چې آن د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولتي خدمتونو انډول دي. دغه راز ښاغلي ډاکټر عبدالولي وردګ له خپلو څو تنو نورو ملګرو سره د (وفا) موسسې په جوړولو سره وکړای شول په وردګو کې د چک بریښناکوټ ترمیم او په ځینو سیمو کې د اوبو لګولو سیستمونه بیا جوړ کړي.

همدغه ښاغلي د کابل پوهنتون مرکزي لیلیې ته بریښنا راوسته چې هره شپه پرې د (۲۸۰۰) تنه محصلینو خونې رڼا کیږي.

د افغانستان دکلتوري ودې ټولنه او د پښتني فرهنګ د ودې او پراختیا ټولنه چې دواړه په جرمني کې د ځینو افغان لیکوالو په منډو تړړو جوړې شوي، د دوو کلونو په ترڅ کې یې شل عنوانه علمي، ادبي، تاریخي کتابونه چاپ کړي او ګڼ شمېر یې په هېواد کې علمي مرکزونو او لیکوالو ته په وړیا ډول ورکړي دي.

داسې په لسګونو نورې بېلګې هم شته چې یوه بېلګه یې هم همدا (هیله) مجله ده، چې د یوه افغان لیکوال (عبدالمالک بېکسیار) په مټ دا دی ۱۷ مه ګڼه یې خپرېږي او د هېواد د مطبوعاتو په تاریخ کې یې ځانته جلا پاڼه پرانیستې ده.

که پورتنۍ بېلګې په پام کې ونیسو، نو سړي ته دا هیله

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیدا کېږي، چې افغانان په تېره د مسلک خاوندان که په خپله حرکت وکړي، نو خدای(ج) پاک په کې زیات برکت اچوي، پورتنیو کسانو چې کوم خدمتونه او کارونه کړي دي، په همدومره وخت کې دولتونو هم نه دي کړي، نو که دوی دې ته فکر کړی وای چې اول باید شرایط ښه شي او بیا کار پیل کړي، نو دا دومره لاسته راوړنې به یې نه درلودې. افغانان په تېره بیا د مسلک خاوندان هر یو که په خپل مسلک کې خدمت ته ملا وتړي او مسلک د سیاست تابع او مربوط نه کړي، نو باور دی چې ډېر کار به وشي، زموږ هیله هم داده چې راځئ سیاستونه یوې خواته کړو، مسلکونه مخکې کړو، له ستونزو نه ونه ډار شو او ځان ته د «شرایطو» په نوم ذهني او رواني ستونزې جوړې نه کړو، بلکې په هر ډول شرایطو کې کار ته ودانګو، د زمانې له سختیو سره ډغره ووهو، وخت له لاسه ور نه کړو، ځکه چې «وخت لکه سره زر دي» او چاته انتظار نه باسي.

په درناوي
هېواد ته د مسلکي خدمتونو
د سرته رسولو په هیله

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیله درې کلنه شوه

یو درې کلن مزل او د کلونو واټن
اغــزنــې لارې او ګـلـورینې بریاوې

د همدې ګڼې په خپرېدو سره د هیلې مجلې د عمر درېیم پسرلی پوره شو. تېر درې کلونه لکه څنګه چې د هېواد په سیاسي، ټولنیز او فرهنګي ژوندانه کې تاوده او تاوجن کلونه وو، د هیلې مجلې لپاره هم د ازمون، هڅون او پرمخیون کلونه وو. په دې تېرو (۱۰۹۸) ورځو کې د هیلې هیله والو چلوونکو یوه ورځ هم بې تفاوته او ارامه تېره نه کړه او شپه ورځ یې د هیلې پاڼو د ځلا او ښکلا لپاره منډې ترړې وکړې. په دې موده کې په ټولیز ډول (۳۵۰) تنو بېلابېلو لیکوالو د هیلې په پاڼو کې د خپل اند، هیلې او خیال ستوري وځلول او اټکل (۵۰۰) تنو نورو د خپلو لیکونو، نظرونو او وړاندیزونو له لارې د هیلې لاره مستقیمه کړه.

د خوښۍ خبره داده چې د هیلې بنسټوالو هیله والو چې د هیلې د خپرولو لپاره کومه موخه ټاکلې وه، هیلې د همغې ښښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

منځ وويشت؛ هېواد پالنه، ملتپالنه، ژبپالنه او انساپالنه چې د هېواد د شل کلن ناورین په بهیر کې د رالېږل شویو او بیا سره ښکېل شویو ایډیالوژیو له خوا تر ګواښ، برید او ستم لاندې وه، هیلې ورته یو ځل بیا د خپل کرېدلي ولس پام راواړوه او هغه یې د خپلې ټولنې د درملونې یوه ښه نسخه وبلله. هیلې د خپلو (۱۸) ګڼو او (۱۲۰۰۰) ټوکو ټولیز شمېر په واسطه د لسګونو زرو هېوادوالو ذهنونه روښانه کړل او هغوی یې له خپلې ملي مېنې او مینې سره لاپیوند او روږدي کړل. تر خپله وسه یې د هېواد پېښې د واقعیت او حقیقت په هنداره کې لوستونکو ته ځرګندې کړې.

هیلې د یوې ربښتینې، ازادې، خپلواکې او ناپېیلې خپرونې په توګه خپل رسالت لکه څنګه چې لازم و ترسره کړ، پر هېواد واکمن سیاسي او ذهني چاپېریال سره یې داسې ځان اعیار کړ چې نه د غومبسو ځالې ته لاس وروړي او نه هم د هغوی له زهرونو او قهرونو څخه سترګې پټې کړي، د یوه متناسب انډول د ساتلو له لارې یې د هڅونې، نیوکې او لازمې ستاینې ټولې چارې وکارولې خو د مضر احتیاط پر سیند یې خپل ارمانونه لاهو نه کړل. هیله د دریو سره لرې ان متضادو فرهنګي چاپېریالونو ترمنځ د وصل کړۍ شوه، داسې چې د هیلې په تېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې کلن ژوند کې پر افغانستان باندې يو ډول ذهني، سياسي او فکري چاپېريال حاکم و، په ټوليز ډول پر کوزه پښتونخوا د يوې متبذلې او اروړه ديموکراسۍ، دملي روح دنشتوالي او بې تفاوتۍ فضا حاکمه وه او ده او هلته په لويديځه ټولنه کې بيا بـل ډول کلتـور او ذهنـي فضـا ده چـې زمـوږ لـه دې دواړو چاپېريالونو سره څرګند او ان متضاد توپير لري. هغه افغانان او په تېره د هيلې هيله وال او مينه وال چې په دې دريو متضاوتو چاپېريالونو کې اوسېږي، طبعاً دهغوی ذهني، ذوقي، فکري اوو ان سليقه يي يو والي راوستل يوه هغه ګرانه مسله وه چې هيلې ورته له پيل نه پوخ تکل کړی و.

له نېکه مرغه د هيلې چلوونکي په دې ستر او ستونزمن کار کې د داسې يوې خپرونې په خپرولو تر ډېره حده بريالي شول چې په درې واړو چاپېريالونو کې د چلند وړ وي. دا منو چې کله به په هيله کې داسې ليکنې هم راغلې وي، چې پر هېواد باندې د واکمنو ځينو چارواکو تندی ورته تريو شوی وي، خو ددې ترخنګ به يې داسې ليکنې هم تر سترګو شوې وي، چې بېرته يې تندی ورين شوی او د غوسې تاو به يې ناست وي. همداسې بـه يـوه لويـديځ مېشـتي افغـان ورور تـه هـم کلـه کلـه داسـې سرخوږی پيدا شوی وي چې دوی ته لاګوره؛ خلک يـو ويشـتمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېړۍ ته داخل شول او ټول ژوند يې کمپيوټرايز شو، خو دوی لا تراوسه د شاعرۍ او زړو ببولالو له ښکېله نه دي راوتلي او تراوسه لا وعظ او نصيحتونه کوي. په پېښوري چاپېريال کې خو پر اوسېدونکو افغانانو د دواړو چاپېريالو يخ او تود شمال لګېږي.

اساسي خبره داده چې د هيلې چلوونکي د ذهني تصادم او ذوقي اختلاف پر دغسې يوې درې لارې کې ولاړ دي او که چېرې په تلې کې يې لږه ډنډۍ ووهله، نو ضرور به له يو لوري د زياتې نيوکې تر بريد لاندې راځي.

د مجلې چلوونکو په همدغسې متصادمې درې لارې کې تراوسه پورې هم خپل ځان ساتلی او هم يې د هغه ملي ارمان لپاره کار کړی چې زموږ په هېواد کې يې دخدمت اړتيا تر بل هر کار زياته احساسېږي.

زموږ د بهرنيو افغاني خپرونو يوه اساسي ستونزه داده چې دوی تراوسه پورې د خپلې ټولنې له دردونو او واقعيتونو سره بشپړ منطبق شوي نه دي، زموږ د ولس ځپل شوې هيلې او دهغوی سوي اهونه چې د انعکاس وړ دي په پوره ډول په خپرونو کې نه منعکسېږي او دوی يوازې په خپلو ذهني او ځانګړو يادونو او وړانديزونو هغو ته د حل لاره ښيي او بس. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولنې ترمنځ هم ډېر واټن رامنځته شوی دی، د تخنيکي ستونزو شتوالی بله اساسي مسئله ده چې د دې خپرونو چلوونکي نه شي کولای پر خپل ټاکلي وخت خپله خپرونه هېواد ته ورسوي. په دې ډول په بهر کې د افغاني خپرونو او د هېوادمېشتو افغانانو ترمنځ ډېر واټن رامنځته شوی دی.

خو هيله يوازينۍ افغاني خپرونه ده، چې د دريو چاپېريالونو، افغانستان، کوزه پښتونخوا او نورو بهرنيو هېوادونو کې د خپلو لوستونکو هيلې خړوبوي او تراوسه پورې په دې برخه کې ډېره بريمنه ده. (د شيطان غوږونه دې کاڼه وي).
د يوې خپرونې لپاره به تر دې زيات بری څېرې وي، چې يوه ګڼه يې شل تنه ولولي. د کابل پوهنتون د محصلينو د ډېرو شکايتونو او غوښتنو او بيا بيا ټينګار له کبله د مجلې اداري د کابل پوهنتون محصلينو ته د مجلې (۴۰) ګڼې بېلې کړې، خو څو تنو محصلينو څرګنده کړه چې دا مجلې ډېر کمې دي؛ اوس چې موږ ته هره ګڼه راشي، نو په نوبت سره يې لولو، لست ورته جوړوو، يو محصل مجله ځان سره يوسي او بيا يې راوړي، بيا يې بل يوسي، کله داسې هم شوي چې په دې لست کې د راغلو نومونو شمېر (۲۰-۲۵) تنو ته رسېدلی دی. سره له دې چې موږ مجله له (۵۰۰) ګڼو څخه (۱۰۰۰) ګڼو ته اوچته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه ، خو د یوې اټکليزي او ولس میلیوني ټولنې لپاره دا شمېر خورا کم دی.

په اوسنیو شرایطو کې د یوې خپرونې د برې یو بل راز د هغې د چلوونکو په رښتینوالي او صداقت کې نغښتی دی، ایا ددې خپرونې چلوونکي کوم څه چې خپروي له هغو سره رښتیا هم مینه لري که هسې نور ګرموي؟ هر کله چې د صداقت او عمل ترمنځ واټن وي، پر لوستونکي څوک خپله خبره نه شي منلای. خدای پاک د وګړو ترمنځ دومره رازونه پټ کړي؛ چې پوهېدل پرې اسان نه دي، چې د زړه خبره نه وي پر زړه نه لګي.

هیله مجله داسې هم نه ده چې پر یوه اواره لاره روانه وي او دهغې چلوونکي به له هېڅ ګواښ، نیوکې او غندنې سره نه وي مخامخ شوي او یوازې همدا ستاینې به وي او بس.

د مجلې د ادارې د شمېرنې او انګېرنې له مخې هیلې ډېره موده د ستاینو او غندنو ترمنځ خپل کار ته دوام ورکاوه.

په لومړیو وختونو کې خو اساسي نیوکه دا وه چې هیله ولې یوازې په پښتو چاپېږي؟ ایا افغانستان کې نور «ملیتونه» نه شته، دهغوی حقوق به څنګه شي؟ «دري» باید حتمي په کې ځای شي که نه دا خو رښتیا (!) هم یوه نشنلیستي او فاشیستي هڅه او خپرونه ده!؟ کله چې د هیلې مجلې د ادارې له خوا په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې برخه کې جدي غبرګون ونښودل شو، چې وروره خبره داسې نه ده؛ هر څوک حق لري چې خپل غم په خپله وخوري، که مور دې وس ولرو چې نورو ته خدمت وکړو دا خو نو ښه کار دی، خو که نه يې لرو او خپله د رنځونو په درياب کې ډوب يو، نو ايله دومره وکړو چې خپله بېړۍ له ډوبېدو وژغورو او که خپلې ژبې او قوم ته خدمت کول نشنليزم يا فاشيزم وي، بيا خو له پښتنو پرته د دنيا ټول قومونه نشنليستان او فاشيستان دي.

څرنګه چې هغه وخت هيله په پېښور کې يوازينۍ افغاني مجله وه چې ټوله پښتو خپرېدله، نو ځکه ژبنی عکس العمل هم زيات و، خو چې د هيلې چلوونکو ورته ځان ټينګ کړ او خلک هم له خپل مسلم حق سره روږدي شول او دا يې خپل روا حق وګاڼه نو يو کال وروسته دا نيوکې غلې شوې. که هيلې دا سپين سترګي (!) نه واى کړې نو نن به يو شمېر نورو نړه پښتو خپرونو ته لاره نه اوراېدله. څه موده وروسته ځينو کسانو بيا خپل ذهنونه سره وجنګول او په هيله کې د عيب پيدا کولو په فکر کې شول او ويې ويل: «والله نو دې کې خو اسلامي ليکنو ته ځای نه ورکول کېږي» سره له دې چې هر چا کومه اسلامي ليکنه رالېږلې، په هيله کې بې له ځنډه خپره شوې ده.

په کابل کې يو چارواکی هم په دې اند و چې اسلامي ليکنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کې کمې دي، دهیلې یو چلوونکي ورته وویل چې مهرباني وکړه! هم ملا یې هم چارواکی، هم ښه مبلغ یې او هم د اسلامي شریعت د نفاذ لپاره د چارواکي درسره دي، راځه که نه هرې ګڼې ته په منظمه توګه یوه اسلامي لیکنه رالیږه او موږ به یې خپروو، تر هغه وروسته هغه هم دا ډول نیوکه ونه کړه.

ځینو نورو دوستانو ویل: «یاره دا پښتوبازي په کې ډېره زیاته ده». دوی ویل ښه به وي که د چغو او خبرو پرځای پښتو ته عملي کار وکړو، ځکه چغې څه ګټه نه لري. د دوی خبرې پرځای وې او دي، موږ هم په همدې نظر یو. د هیلې تګلاره اساساً داده چې داسې مطالب خپاره کړي، چې نه یوازې د اسلامي اصولو او زموږ له ملي ګټو سره ټکر ونه کړي، بلکې دهمدغو آرونو په رڼا کې لیکل شوي وي او هم یې دا هیله ده چې د چا مثبته لیکنه د سانسور په زنځیر ونه تړي. فکر کوو پښتنو باندې په خپرنۍ برخه کې څه ظلم شوی او ډېر ستمي ناورین هم دوی ذهناً وځپل، د ډېر محرومیت د جبران لپاره دوی اړ دي چې پر پښتني مسایلو او پښتنو زیاتې لیکنې وکړي او خپل زړه تش کړي، دا کار هم کیدی شي ډېر دوام ونه کړي کله چې ټولنه نورمال حالت ته راوګرځي. لیکوال یې هم طبعاً د ژوند د نورو اړخونو په باب فکر کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه کار خو همدا دی چې زموږ ښاغلي لیکوال د ژوند پر بېلابېلو خواو لیکنې وکړي او د هیلې مجلې پاڼې پرې رنګینې کړي.

د هیلې مجلې داسې لوستونکي هم شته چې د هیلې ټولې ګڼې یې ګام پر ګام څارلي او د کمزورو لیکنو په باب یې خپل نظر په ډېر جرئت سره څرګند کړی دی. دساري په ډول یو شمېر لوستونکو د هیلې مجلې د ۱۳۷۸ ل کال دویمه ګڼه تر نورو کمزورې وبلله او واقعیت هم همداسې و. له ډنمارک نه یو لوستونکي دهیلې مجلې د همدې ګڼې په باب په یوه لیک لیکلي وو: ((له (۷۰) مخونو څخه یې (۳۰) مخونه په لوستلو ارزېدل او نور ټول سولیدلي مطالب وو)). موږ تر خپله وسه د ټولو لوستونکو او لیکوالو نظرونه، نیوکې او لارښوونې منلې او د هغو د عملي کولو لپاره مو عملي هڅې کړې دي. یوه دا خبره ده چې ځینې شیان زموږ په وس کې نه وي او لوستونکي زموږ له ستونزو خبر نه وي او موږ نه د نورې پرمختیا هیله کوي، راځئ چې دا خبره به هم لوستونکو سره شریکه کړو: دا ټوله هیله مجله چې تاسې ګورئ دا په اوس وخت کې د دوو کسانو د زیار او خولو محصول ده.

یو تن عبدالمالک بېکسیار نومېږي چې په ډنمارک کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوسي او د خپل تندي د خولو په بيه د هيلې پاڼو ته ساه ورکوي او بل تن اسمعيل يون دی چې په کابل او پېښور کې اوسي او د هيلې علمي او تخنيکي چارې پرمخبيايي، پخوا يوه بله ميوند واله (صفيه صديقي) هم د هيلې يو بل متړ و، خو هغه هم اوس پرديسه او له هيلې لرې ده.

ايا څوک به داسې فکر وکړي چې داسې يوه مجله دې (لکه هيله) نه دفتر ولري، نه مېز، نه پرسونل، آن په پېښور کې يې پوستي پته هم د بل چا وي او لنډ مهالې يې رانيولې وي. خو له دغو ټولو ستونزو سره سره موږ د خپلو هيله والو، مينه والو او درنو ليکوالو پر همېشنيو مرستو او لارښوونو ډډه لګولې، هوډ مو سست شوی نه دی او د خپل ملي ارمان لپاره مو چاته کمه هم نه ده ويلې. لکه څنګه چې د هيلې مجلې هيله والو د هيلې خيال ساتلی، داسې موږ هم د خپلو مينه والو هرې مثبتې غوښتنې ته مثبت ځواب ورکړی دی؛ غوره بېلګه يې د هيلې مجلې همدا ګڼه ده، ښاغلي ډاکټر جاويد وردګ يو نيم کال وړاندې د هيلې مجلې د يونيم کلن عمر د ارزونې په غونډه کې هيله څرګنده کړې وه: ((هيله لرم هيله يو وخت په (۵۰۰) مخونو کې د (۵۰۰۰) ټوکونو په شمېر چاپ شي)). دادی د هيلې مجلې او خپل پښتني فرهنګ د يوه اورني مينه وال او لېوال دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیله خو پوره شوه، د هیلې دا ګڼه خو (۵۰۰) مخه شوه نور نو خدای(ج) لوی او مهربان دی، که د درنو لوستونکو او قلموالو همکاري تر دې هم زیاته شي، نو موږ به هم تر دې زیات کوښښ وکړو چې د کالګڼې مخونه تر دې هم زیات کړو او هم د عادي ګڼو په مخ شمېر کې زیاتون راولو. دا هم کېدی شي چې دمخونو د شمېر د زیاتون پرځای دهغو د څرنګوالي د ښه والي په اړه فکر وکړو. خو په هر حال هیله مجله خپلو هیله والو ته اړتیا لري او هیله وال یې دمجلې ښه والي ته.

خو په هر ډول لازمه ده چې د یو بل په مرسته خپلې ستونزې غوڅې کړو او نیمګړتیاوې له منځه یوسو او په هېواد کې د یو مثبت فرهنګي اوښتون او خوځون لپاره په ګډه هلې ځلې وکړو. ښه به وي که د سیاسي اوښتونو پر ځای د فرهنګي اوښتون او مثبت بدلون لپاره هڅه او هاند وکړو.

دهیلې د ځلا، ښکلا او د هیلې د هیله والو د بریا اوسوکالۍ په هیله.

په درناوي

د هیلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

«راځئ چې سره کېنو په ټغر د روغې جوړې»

دوه ویشت کاله وشول چې افغانان له پردیو او هم په خپل منځ کې یو بل سره لاس وګرېوان دي، د جګړې بهرنی لوری ظاهراً د پردې پر مخ نه ښکاري، خو په حقیقت کې اوس هم بهرنۍ لاسوهنه د جګړې اساسي لامل دی، دا چې بهرنیان د افغانستان په جګړې کې څومره ګرم دي او د افغانستان پر وړاندې څومره اخلاقي، انساني او بشري مسولیت لري، دا یو بېل بحث دی اوپه سیاسي ډګر کې څوک چا نه د ګیلې حق هم نه لري، ځکه سیاست د کوم اخلاقي معیار تابع نه دی، زړه خوږی،انسانیت، مینه او ورورولي د اخلاقي کلتور برخې دي، له پردیو ان دښمنانو د ښو هیلو لرل په خپله زموږ فکري ارزونه له پوښتنو سره مخ کوي، ښه به دا وي چې هر څه له ځانه پیل کړو، ځان ګرم وګڼو او له بحرانه د وتلو لار پیدا کړو.

که د افغانستان د جګړې فکري او تدارکي چارې له بهرنیو سرچینو برابرېدلې او برابرېږي، خو د عملي کولو چارې یې په خپله د افغانانو له خوا ترسره کېدې او پر افغانانو عملي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېدې،افغانستان د مختلفو ګروهو او وسلو د ازمونځي حیث غوره کړی دی، ددې ازموینو زهرجن لوګي زموږ ولس تنفس کړي، خو د امتیاز ډیوې یې د نورو خونې روښانه کړي دي.

هرې ډلې او ډلواک چې د ځواک توره ترلاسه کړې او پر واک یې ډډه لګولې نو بیا یې د هېواد د ودانۍ پر ځای د خپلو مخالفانو د کور ورانې لپاره توره راکښلې او په وینو یې سره کړې ده ، مقابل لوري بیا د غچ اخیستنې ځواک راټول کړی او بیا یې دومره افراط کړی چې لومړۍ ډله د خلکو له یاده وتلې ده، د دوه ویشتو کلونو په بهیر کې دا کار او عملیه څو ځله غبرګ شول او اوس یوځل بیا د اوج پوړۍ ته رسیدلي دي، لویه بدمرغي داده چې زموږ د لوستي قشر د یاد وړ یوه برخه د سرو او شنو، سپینو اوتورو، خوږو او رنګینو شعارونو سراب تېر ایستې وه او په همدغه مخالفو ډلو او ډلګیو کې تنظیم شوې وه، د دې ډلو د ټکر په نتیجه کې د دې لوستو کسانو زیات شمېر هم له منځه لاړ او هېواد ته یې درانه کلتوري، اقتصادي او ټولنیز زیانونه هم واړول. نتیجه یې ان دا راووته، هرې ډلې چې دکومې ګروهې د پراختیا او واکمنۍ لپاره چغې وهلې، په پای کې یې عملونه دهمغې ګروهې پر ضد تمام شول او اکثر یې بیا له خپل مخالف موقعیت سره یو ځای شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یوې انګلیزي شمېرنې له مخې دهېواد په سلو کې (۹۵) وګړي نالوستي دي او د لوستي قشر یاد وړ برخه په همدې مخالفو ډلو کې تنظیم شوې وه،د یوې ښېرازې ټولنې د جوړېدو لپاره باید لږ تر لږه د وګړو زیاته برخه لوستواله شي او ټول تر حده زیات کار وکړي، که اوس موږ ټول تنظیمونه راټول کړو او غړي هم ټول لوستوال حساب کړو او بیا یې څو ځله زیات محاسبه کړو، نو بیا به هم د افغان ولس لسمه برخه ترې جوړه نه شي، که چېرې دا لسمه برخه وګړي، له اختلاف پرته شپه او ورځ کار وکړي، نو بیا به هم د هېواد د ټولو وګړو ژوند پوره سوکال نه شي کړای.

مختلفو ډلو نه د ولس هیله داده چې دوی خو د نفاق تجربه وکړه، دا ځل دې اتفاق وازمویي، چې مثبته نتیجه ورکوي او که نه؟ اوس هم وخت شته، که د مختلفو فکري لارو د ټکر اوسیالۍ پر ځای مینه،انسانیت او هېوادپالنه د خپلې مبارزې تګلاره وټاکي، نو کېدی شي د نورې ورانۍ مخه ونیول شي او ولس ته د دې امکان برابر شي چې د خپلې ناروغۍ درملنه په خپله وکړي او خپل زخمونه په خپله وګنډي.

زموږ سیاستوال باید لږترلږه یو ځل سر په ګرېوان کې ښکته کړي او خپلې تېرې ورانۍ ځان سره تداعې او محاسبه کړي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادې هم محاسبه کړي چې دوی نور څومره عمر لري چې بېرته د هغو ورانیو عمران ته ملا وتړي؟ ایا هر تنظیم او دهغه مشر چې افغانستان ته کوم زیان اړولی؟ که اوس یې څوک له ګرېوانه ونیسي چې راشه تاوان یې ورکړه! نو دا ډله او ډلواک به یې پوره کړای شي؟

خو زموږ ولس د ډېرې اوسپلې خاوند دی، دوی ته یې ډېر زغم وکړ او د خدای (ج) دربار ته یې د خلاصون په هیله لاسونه پورته کړل، خدای پاک پر مختلفو ډلو او ډلواکو داسې طاعون خپور کړ او د شرم داسې جامې یې ور واغوستلې چې اوس په بهر کې هم له شرمه ډک ژوند تېروي او په داخل کې خو یې هډو ځای نه شته.

له نویو واکمنو هم دا ګیله کېږي، چې د تېرو، ترخې تجربې تکرار نه کړي، ټولو ته یوه د مینې او صمیمیت فضا رامنځته کړي، چې خپل ولس یې سوکاله او ارام شي:

«راځــئ چــې ســره کینــو پــه ټغــر د روغــې جــوړې
پــه خپــل وطــن کــړو جــوړ ملـي اختــر د روغــې جــوړې»

په ټول هېواد کې د ملي خوشالۍ او سوکالۍ په هیله
دهیلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دنيا چا شل کړې ده؟

په پښتو کې (شل) له (شمېرنومه) پرته بوه داسې نومونه هم ده چې د بوه سخت اونا شوني کار د بشپړاوي لپاره کارول کېږي، يانې داچې يو چا د يو ستومزمن کار وروستی مورچل وواهه، نو بيا ورته وايي چې ده (شل) کړه، ځکه خو دډېرو دنيايي کارونو او چارو په باب ويل کېږي چې ((نولس کېږي، خو شل کېږي نه)) پښتنو په حقيقت کې (شل عدد) د هر هغه ستونزمن کار لپاره چې ترسره کول يې يو خارق العاده اند وځواک غواړي يو معيار ټاکلی، دې معيار ته رسېدل څه اسان کار نه دی، او هر څوک يې (شل) کولای نه شي.

ډېرو لسو، پنځه لسو، اوولسو او نولسو ته رسولې خو شل کړې يې نه ده، خوداسې خلک هم شته چې نه بوازې شل کړې يې ده ، بلکې تر هغه څخه د لالوړتابه په تکل دي.

همدا ((هيله)) همدا چې تاسو يې اوس لولئ، همدا به درته بېلګه کړو، يو وخت چې مورږد هيلې لومړنۍ ګڼه د اغزن ذهني چاپېريال له ډول ډول خنډونو او فشارونو سره سره چاپ او خپره کړه، نو سم له لاسه لکه د ځينو نورو پښتنو مهالنيو خپرونو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځېر د هغې د مړینې انځور هم په ذهن کې تېر وبېر شو، خو کله کله به تخیل اوتصور د ذهن پر سترې ارمان یو خوږ شال را خور کړ او دې ارمان به مو غځونې وکړې: «یو وخت به داسې هم راشي چې د مجلې (شلمه) ګڼه خپره شي او موږ ورته د خوښۍ او نمانځنې جشن جوړ کړو» دا دی له هغې ورځې (۱۱۴۰) ورځې تېرېږي او نن موږ هغه هدف ته رسېدلي یو، چې یوازې په تصور کې مو لاس ورته رسېدی شو او بس، پر دې مهال برې وکه نابرې، ارامۍ وې او که نا ارامۍ، دمې وې که ستړیاوې، منډې وې که ناستې، ټول له یو ډول روحي ډاډ سره ملګري وو، همدغې اروایي خوړلنۍ زموږ متې مضبوطې کړې وې، نو ځکه مو خبره له (صفره) (شلو) ته ورسوله، داچې له مانیز پلوه به شلو ته رسېدلي یو که نه؟ ګرانه به وي خو د عدد له مخې مو هغه شمېره ترلاسه کړه، چې ډېر یې په ترلاسه کولو کې پاتې راغلي دي، د هیلي د شلمې ګڼې خیرېدا موږ ته دا په ډاګه کوي، چې که د هېوادني فرهنګ لپاره مینه، ولوله، اند، مالي ځواک او صداقت ټول سره ملګري شي، نو په هېواد کې د فرهنګي رکود او سقوط مخه نیول کېدی او د بیا رغونې لپاره لارې چارې برابرېدی شي.

اوس مهال چې د ژوند د نورو ډګرونو په شان فرهنګي ډګر هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زيات کار او خدمت ته اړتيا لري، د فرهنګيانو او فرهنګپالو مسوليت هم تر بل هر وخت څخه درنيږي، اوس بايد موږ د پښتوا په انډول ځو برابره کار وکړو، ويجاړ شوی او تالا شوی فرهنګ بېرته تر لاسه کړو، هڅه او هاند وکړو چې له فرهنګي پلوه؛ تر کودتايي او کړکېچنو نظامونو د مخه حالت ته ورسوو او بيا نوره هڅه وکړو چې د هېواد دفرهنګي پرمختيا لپاره لاره چاره برابره شي.

لنډه دا چې فرهنګيان او فرهنګپال بايد جګړه ماړو ته وښيي چې که تاسو د هېواد په ورانۍ او خيانت کې نه ستړي کېږئ، موږ يې په ودانۍ او خدمت کې نه ستړي کېږو، تاريخ به بيا پر دواړو قضاوت کوي.

ډېــر تــفاوت شتــه پــه انــسان کې دمانا په لحاظ
واړه مشغول دي ځينې ځان ځينې جهان جوړوي

په درناوي
د زياتو فرهنګي هڅو او خدمتونو په هيله
دهيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوسنیو پښتو خپرونو موضوعي وېش

هغه فرهنګي خپرنیزه تشه چې پخوا د پښتو خپرونو د نشتوالي او کموالي له کبله احساسېدله، دادی د خدای (ج) په لورېينه او د ګڼو فرهنګپالو په همت اوس تر یوه بریده ډکه شوې او ډکېدونکې ده.

اوس د کال له لومړۍ ورځې نه نیولې بیا د کال تر وروستۍ ورځې پورې هېڅ داسې ورځ نه شته چې په هغې کې دې په پښتو ژبه کومه خپرونه چاپ نه شي، له ورځپاڼو نیولې تر کالګڼو او ځانګړو ګڼو پورې، هر ډول جریدې، مجلې او نورې خپرونې خپرېږي، که اوس یوازې د پښتو مجلو شمېر په پام کې ونیسو، نو شمېر یې تر لسو عنوانو اوړي، همدا اوس یا په منظم ډول او یا هم په لږ ځنډ سره ، سباوون، باختر، ګوربت، داستانونه،شمشاد ، هیله، ګندهارا ، ورځ، کونړ، ننګرهار، خوست، شمله او دوه ژبې لکه مستقبل، وطن، تعاون، معارف، رنګین کمان، سپیده، اسمايي، صدف، روزنه، کابل پوهنتون، صبا ، خلافت، کتاب او ځینې نورې مجلې خپرېږي.

د مجلو دې شمېر او څرنګوالي ته چې سړی ګوري، نو په زړه کې یې ډېرې فرهنګي هیلې راټوکېږي، که دازادو خپرونو دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګړندي او ګڼشمېره بهير همداسې ګړندی روان وي، نو بې له شکه به زموږ فرهنګ ته زياته وده ورکړي، ګڼ شمېر ليکوال، شاعران او د قلم خاوندان به را وټوکېږي، او ډېر به په کې وځلېږي، خو له دې سره سره که ازادې او دولتي خپرونې وخت پر وخت ونه ارزول شي او د نيمګړتياوو له منځه وړلو لپاره يې هڅه ونه شي، نو کېدی شي ځينې يې خپل ارزښت او اغېز وبايلي او ځينې آن د انحراف خواته لاړې شي.

لکه څنګه چې څرګنده ده، اکثره خپرونې ظاهراً د يو نېک کار او خدمت په هيله پر خپرونو پيل کوي او په ټوليز ډول د عقيده يي، هېوادنيو، ملي، فرهنګي، ټولنيزو او پوهنيزو مسايلو د خدمت په نوم او هيله خپرونې کوي.

اوسنۍ پښتو-افغاني خپرونې هم د همدې نومونو او موخو پر چورليز راڅرخي، په دې کې يوشمېر داسې خپرونې شته چې ټولې يوه موضوعي ليکه تعقيبوي، نه يوازې د ليکنې محتوايي بهير او رنګ له يوې بلې سره يو شان وي، بلکې د خپرونې ظاهري بڼه، استر او ډيزاين يې هم يوې بلې ته ډېر ورته وي، دا ستونزه په ازادو خپرونو کې ډېره احساسېږي او داسې ښکاري چې د ځينو خپرونو چلوونکي پر موضوعي فقر اخته دي. له موضوعي فقر، پاشلتيا، ګډوډۍ او بې ځايه رنګارنګۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه د خلاصون او ژغور لپاره په کار دي چې د يوې مجلې او خپرونې لپاره داسې يوه مشخصه مانيزه او آن شکلي تګلاره او کړنلاره وټاکل شي، چې نورو خپرونو تر اوسه نه وي تعقيب کړې.

په پښتو کې يې غوره بېلګه ((داستانونه)) مجله ده، چې د هېواد د پياوړو ليکوالو؛ اسدالله غضنفر او اجمل پسرلي په نوښت او هڅو رامنځته شوې ده، دا مجله يوه ځانګړې موخه تعقيبوي او هغې ته ځکه د خدمت جوګه کېدی شي چې د چلوونکو ذهني او فزيکي ځواک پر يوې واحدې موضوع باندې راټول شوی دی.

هغه مجله چې په ټوليز ډول يو لوی ملي ارمان ته خدمت خپله دنده ګڼي، د ملت جوړونې بهير ګړندی او پياوړی کوي او د خلکو د شعور کچه اوچتوي، د هغوی د کار ساحه نسبتاً پراخه ده، ددې مجلو لپاره په کار دي چې د داسې کسانو له خوا ايډټ او خپرې شي چې د ملي خدمت او خيانت تر منځ ټولې پولې ورته معلومې وي او خپله هم په ښه پوره ډول د ملي ولولې څښتن وي، داسې ليکنې چې دټولنې په هره برخه کې ګټورې وي، ملت رغاندې او هېواد رغاندې وي، خپرې کړي، په دې برخه کې هم د ليکنو موضوعي تسلسل ته پاملرنه په کار ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو اوس ځينې داسې خپرونې شته چې يا خو يې موضوعي تګلاره تته ده او يا بېخي نه شته او ځينې په کې د نورو خپرونو کاپي کوونکې دي، پر يوه موضوعي ليکه د ګڼو خپرونو خپرول د لوستونکو په ذهن کې د يو رنګۍ فکر پياوړی کوي او په نتيجه کې د ذهني ستړيا سبب کېږي، پر ګڼو خپرونو د پخو ليکوالو د ليکنو وېش هم د مجلو مانيز ځواک سره وېشي او د يوې (ښې) پر ځای، ډېرې (کمزورې) مجلې راوځي، البته دلته بايد داسې ونه انګېرل شي، چې دخپرونو زياتون ګټه نه لري، د خپرونو زياتون يا کميت په حقيقت کې د هغو د کيفيت سبب کېږي، د ګڼ شمېر ليکوالو د راټوکېدو او ځينو نورو د ځلېدو لامل ګرځي، د ځو تنو چلوونکو (ور-ناوړ) انحصارماتېږي، خو اصلي موخه داده چې ګڼې خپرونې بايد ګڼې موضوعګانې راونغاړي، نه داچې ټولې يوې موضوع ته اړم شي، که چېرې هره خپرونه يوې مشخصې موضوع ته ځانګړې شي، نود خپرونو موضوعي وېش له مخې به د ليکنو وېش هم رامنځته شي، دې سره ليکوال اړ وزي چې هر ځوک له خپلې لېوالتيا سره سم په خپله ځانګيزه برخه کې ليکنې وکړي او اړوندې خپرونې ته يې ورکړي.

د خپرونو تر منځ محسوس او نا محسوس رقابت به هم پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ورسېږي، ځکه چې د هر چا د کار ساحه به مشخصه شي، د کار د همدغې ویش په پایله کې به د ټولنې ټولې اړتیا وړ خواوې په متوازن او انډولیزه توګه وده وکړي، د افراط او تفریط د پوالونه به ونړول شي او د یوې بې خطره منځنۍ لارې پر لارې به خپلې هیلې ته ورسېږو.

((هیله)) د همداسې هیلې د پوره کېدو په هیله ده

په درناوي

اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فرهنګي کار جغرافیايي موقیعیتونه

دد ې څو ورستیو کلونو په بهیر کې د یو شمېر فرهنګیالو او فرهنګپالو افغانانو په همت افغاني فرهنګ ته د خدمت کار ښه په خوند او درز کې روان دی، کېدی شي نور هم بډایه او ګړندی شي، دې فرهنګي کار ته ډېرې هیلې شته، خو د اغېز او کار د څرنګوالي په باب یې هم له همغه پیله او هم دا اوس یو لړ پوښتنې وې او شته، بنستېزه خبره داده چې زموږ د کار اساسي موخه افغانستان او افغاني فرهنګ ته خدمت دی، نور هدفونه د همدې اساسي هدف پر شا وخوا راڅرخي، خو اوس راڅو دې ته چې زموږ فرهنګي هڅو د خپلې ښې منځ ویشتلی او که نه؟ فرهنګي هڅې په تېره بیا خپرونې افغانستان ته رسېدلي او که نه؟ که چېرې دې موخې ته نه یو رسېدلي، نو ددې مانا دا ده چې موږ په حاشیه کې یو او متن ته ننه شوي نه یو.

اوس د لوی خدای ج په فضل او په خپله د افغان فرهنګیانو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدمتګارانو په همت په بهر کې ګڼشمېر فرهنګي ټولنې جوړې شوي او د ټولو په ټګلار کې راغلي چې د خپل هېواد فرهنګ او ژبې ته به خدمت کوي.

دا فرهنګي ټولنې عملاً پر خدمت بوختې دي، خو د ډېرو کمو فرهنګي ټولنو اغېز په هېواد کې محسوس دی، د اغېزمنو ټولنو د بېلګې په توګه د افغانستا د کلتوري ودې ټولنه او د پښتني فرهنګ ودې او پراختیا ټولنه یادولای شو، دوی خپل ګڼشمېر خپاره کړي اثار د هېواد داخل ته لېږدولي او هلته یې د هغې فرهنګي تشې په ډکولو کې ونډه اخیستې، چې له اوږده؛ نږدې دوه نیمو لسیز ناورین څخه رازېږېدلې ده، البته یو شمېر نورې ټولنې به هم وي چې په بهر کې به ښه په ځل او بل کې کارونه کوي، هلته به یې اغېز هم زیات وي، خو په هېواد کې یې اغېز زیات محسوس نه دی، البته دا خبرې باید داسې ونه انګېرل شي چې تر هېواد د باندې فرهنګي هڅو او خدمتونو ته اړتیا نه شته، هلته هم د افغانانو د ژبې، کلتوري او ملي ویاړونو د ژوندي ساتلو او ځلولو لپاره او همدا راز د نوي پښت د مسخه کېدو د مخنیوي په خاطر زیاتو فرهنګي هڅو ته اړتیا ده، خو هر وخت او په هر ځای کې باید موږ خپلې مهمې اړتیاوې تشخیص کړو او بیا یې د خړوب لارې ولټوو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان د ټولو افغانانو لپاره د شمسي نظام په شان دی، په دې شمسي نظام کې افغانستان د لمر په څېر دی او نور افغانان د ستورو او سیارو په شان، که موږ فرض کړو چې په شمسي نظام کې لمر نه وي او یا یې رڼا تته وي، نو نور ستوري به هم له مداره ووځي او رڼا به یې تته شي، نو اوس موږ ټولو ته په کار ده چې تر هر څه لومړی د لمر ځلا ته له ورپېښو خطرونو او ګواښونو سره مقابله وکړو، که چېرې افغانستان کې د فرهنګ ډیوه روښانه وي، نو د دې ډیوې رڼا به د افغانانو خونې تر لرې لرې ځایونو پورې روښانه کړي، خو که چېرې په لوی کور کې تیاره وي، نو پر وړو خونو به په خپله تیاره واکمنه شي.

که چېرې زموږ پر هېواد یو ځل د بل چا ژبه او کلتور واکمن شول او هېواد د نورو تر کلتوري یرغل لاندې راغی بیا خو نو ټول بهر مېشتي افغانان په ډېره اسانۍ د نورو په کلتور کې ډوبېږي، ځکه چې د دوی روحي، ژبني، فرهنګي او مانیز ډاډ ځای له منځه لاړ او دهیلو چینه یې وچه شوه.

اساسي خبره داده چې موږ تر ټولو لومړی د فرهنګي او ملي کار جغرافیایي موقعیتونه تشخیص کړو، د کار زیاته برخه خپل هېواد؛ ګران افغانستان ته ځانګړې کړو. بیا پاکستان او ځینو نورو ګاونډیو هېوادونو کې د اوسېدونکو افغانانو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسخه کېدو د مخنیوي لپاره هڅې وکړو او د کار درېیمه برخه په لویدیځو او ځینو نورو هېوادونو کې، د افغانانو لپاره فرهنګي او ملي کار ته بېله کړو.

اوس خو همدا امکانات دي، چې د لویدیځمېشتو افغانانو مالي امکانات، په کوزه پښتونخوا کې تخنیکي امکانات او خلاصه فضا او تر هېواد دننه د افغانانو فرهنګیانو فکرونه او قلمونه سره ملګري او مثمره نتیجه تر لاسه کړو، که چېرې د هر جغرافیایي موقعیت د وګړو د شمېر او دهغو د استحقاق له مخې خپله لاسته راغلې ثمره پر همدې جغرافیایي موقعیتونو وویشو نو بیا به مو هم د انصاف پر لوري اساسي ګامونه اخیستي وي او ټول افغانان به په متوازنه توګه له فرهنګي بریاوو اولاسته راوړنو څخه برخمن شوي وي، د دغو جغرافیاي موقیعیتونو ترمنځ د پېر اغېزمن او ذهني دېوالونه او نورې ستونزې شته، خو د هغو د حل لپاره هم باید له اړتیا سره سم ګامونه پورته شي، که چېرې اکثره افغان فرهنګیان (هېوادمېشتي او بهرمېشتي) د قربانۍ او تدبیر په یو ځای کولو سره عملي هڅې وکړي، نو پوره باور دی چې هم به فرهنګي بریاوې ولرو، هم به په هر جغرافیایي موقعیت کې د اوسېدونکو افغانانو تر منځ فرهنګي انډول رامنځته شي، هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

به دایمي اړیکي ټینګ شي، هم به فرهنګي خلاوې له منځه لاړې شي او هم به له فرهنګي او ژبني پلوه د افغانانو د مسخه کېدو مخه ونیول شي.

د همداسې یو ستر ارمان د بري او همداسې یوې ورځې د را راسېدو په هیله

د هیلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ملتپاله فرهنګي ستراتیژي

د نړۍ اکثره هېوادونه د خپلې ملي ستراتیژۍ پر بنسټ جوړشوي دي، فرهنګي ستراتیژي او هڅې ملي ستراتیژي او د ملت مټ غښتلي کوي او ځواکمنوي يې. اکثره سیاسي نظامونه او حکومتونه د ملت دبقا، پرمختیون او سوکالۍ لپاره د نورو لاملونو ترڅنګ دا سترعامل تل په پام کې ساتي. زموږ په هېواد کې هم د افغانستان له جوړېدو راهیسې بیا د ثور تر ناورینه پورې اکثرو حکومتونو خپل سیاسي تګلوري دملي ستراتیژۍ او ملي ارمان پر بنسټ عیار کړي وو، خو د ملت جوړونې او دهغه د غښتلتیا لپاره بیا فرهنګي هڅې پوره همغاړې نه وې، په دې مانا چې په ژبنۍ برخه کې د هېواد اکثریت ژبې(ملي ژبې پښتو) ته دویم رول ورکړل شوی او په نورو فرهنګي برخو کې هم د ملت جوړونې لپاره په پاخه تدبیر کار نه کېده. ځکه نو په دې دومره کلونو کې د یو واحد ملت جوړونې بهیر له خنډ وځنډ سره مخامخېده. خو زموږ ګاونډیانو بیا نه یوازې خپلې فرهنګي او ملي ستنې ټینګولې، بلکې زموږ د ګران هېواد د ویجاړونې او د افغان ملت د پاشنې لپاره يې هم یوه ستراتیژي جوړوله. و ګورئ زموږ د یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاونډي (ایران) واکمنو پر دريیو سیاسي بنسټونو خپل هېـواد او ملت ټینګ کړی: ایران پالنه، پارسي پالنه(ژبپالنه) او مذهب پالنه(شیعه مذهبپالنه). په ایـران کـې چـې هـر سیاسـي نظـام راځي، نه یوازې دې دریېو اصولو ته درناوی کـوي، بلکـې د هغو د لاپیاوړتیا لپاره هم هڅـه کـوي، ان تـر دې حـده چـې غواړي سیوری یې زموږ پرهېواد هم را خورکړي.

زموږ یو بل ګاونډي چې د اسلام په نامه یـې دخپلـو ملـي ګټـو د تضـمین لپـاره یـوه اوږده سـتراتیژي جـوړه کـړې، د افغانستان د کمزورۍ لپاره یې هم یو اوږد پلان جـوړ کـړی و. نظامونه په کې ډېر بدل رابدل شول، خو یو نظام یې هم نـه د اسلام په نامه جوړه کړې پالیسي بدله کړه او نه د افغانسـتان په باب خپله ستراتیژي.

اوس خو ټول افغانان پردې پوهېږي چې هېڅ ګاونډی بـل ته په زړه کې صاف نه دی؛ (هر سړی تر خپل مطلبه پورې یـار دی)، نو خپله موږ ته څه په کار دي چې یوڅه باید وکړو؟ کېدی شي ځینو سره دا پوښتنه راولاړه شي چې د افغانستان اساسي بنسټونه او دملت رغنده توکي نړول شوي او له منځه وړل شوي، افغانان ځپل شوي، نتل شوي او اسکېرل شوي، نور نو په چا کې دمه او شیمه نه شته چې بیا دې پورته شي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یو قوت په توګه دې ځان راڅرګند کړي. آن افغانان دومره ځپل شوي چې تش د شعار ورکولو ځواک هم نه لري، اقتصادي تنګسیا او نورو ناوړه چلندونو او ناخوالو دومره پسې اخیستي، چې آن هویت، حیثیت او عقیدې ته یې هم خطر دی اود حضرت پیغمبرمحمد (ص) د هغه حدیث :"ډېر خلک به له فقر نه کفر ته متمایل شي." پوره عملي کېدنې ته خبره رسېدلې ده.

خلک د خپل افغاني هویت د بدلون په هیله خیراتونه کوي او نذرونه ورکوي. پر افغانانو خپل هېواد داسې سور تنور شوی چې اوس د اکثرو افغانانو په زړه کې بهر ته د تګ هوا او فضا ګرځي راګرځي او ځینې خو ورته ان د خپلې عقیدې په قیمت هم حاضر دي.

واکمنو او د هغو مخالفینو لپاره، خو ځان ته ځکه د مشورې او نصیحت حق نه ورکوو، چې څوک کله د ځواک او قدرت په ټال زنګېږي، نو بیا یې د ملت سطحې ته راټیټول ګرانه خبره ده، هغوی خپله ستراتیژي لري او هغه به پلې کوي.

د عام ملت رنځونو ته خو مو وړاندې نغوته وکړه، یوازېنی سرچینه چې لږ د امید سترګې ورته اوښتی شي، هغه دهېواد د شعوري قشر همدا څو په شمېر فرهنګیان او فرهنګپال دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبس.

لیکوال دټولنې تر ټولـو شـعوري او انـدیال قشر دی، دوی کولای شي په خپلو لیکنو د ټولنې ذهني تګلوری بدل کـړي، ان هغه واکمن چې زړونه يې تر کاڼو هـم کلـک دي، کېـدی شي د وخت په تېرېدو سره ډېر نرم کړي او دټولنې ښېرازۍ ته يې پام واوړي.

خو د لیکوالو او فرهنګیانو یوه ډېره غټه ستونزه دا ده چـې دوی عاطفي وګړي دي، د حوادثو پروړاندې ډېر ژر غبرګون ښيي، ولوله او جذبه يې ډېره پیاوړې وي، ځیـنې یـې دخپلـو عواطفو په چاپېریال کې فکر کوي، ځینې يې لږ څـه پـراخ او ځینې يې د ټـول ملـت پـه کچـه. خـو اساسـي خبـره دا ده، لیکوال باید پردې پوه شي چې دقلـم خاونـدان دټـولنې تـر ټولو شعوري پاړکی دی، دټولنې دشعوري کولو او هڅونې تـر ټولو ستره دنده هم ددوی پر غاړه ده، د لیکوالـو تـرمنځ هـم کله کله د ذوقي،سلیقه يي او یو شـمېر نـورو لاملونـو لـه املـه اختلافونه پیداکېـږي ،دا اختلافونه بیا کله دومره ژور شي چې لیکوال له خپل اصلي کار څخه څنګ تـه کـړي، پـر شخصـي سیالیو يې اخته کړي. دې ډول هڅـو کـې د لیکـوال فکـري دایره له ورایه ښکاري، چـې ډېـره تنګـه اولنـډه ده. اوس نـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمور د ارمان سرچینه او تمه ځای یوازې همدا فرهنګیان او فرهنګپال دي. که چېرې فرهنګیان د یوه لوی ملي ارمان لپاره کار وکړي او دهغه لپاره له ځان سره یوه فرهنګي ستراتیژي جوړه کړي او تر خپله وسه د هغې د عملي کولو لپاره هڅه و هاند وکړي، نو هم به یې خپل واړه اختلافونه له منځه وړي وي، هم به یې دملت د ملي شعور په پیاوړتیا کې برخه اخیستې وي، هم به یې د خپل ملت او هېواد د پایښت بنسټونه پیاوړي کړي وي او هم به روحي ارامي ورپه برخه شوې وي.

څو دې توان رسي په لوی دریاب کې ګرځه
په ویاله کې دې زوال وینم نهنګه

د ملي ارمان دبري په هیله
د هیلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

((هيله)) د خپل ژوند د نيمې لسيزې په درشل کې

دهمدې ګڼې په خپرېدو سره دهيلې پر ژوند څلور کلونه واوښتل او پنځم کال يې راپيلېدونکی دی. دا تېر څلور کلونه دهيلې لپاره د زياتو بريو، ستړياوو او هيلو کلونه وو.

د هيلې چلوونکو په دې موده کې د خپل ستر ملي ارمان (دهېوادني ملي فرهنګ او ملي ژبې) د پاللو لپاره يوه شېبه هم ارامه تېره نه کړه او د خپل وس او امکان تر وروستي بريده يې لاس او قلم، فکر او خيال پر کار واچول، چې دا بله شوې ډيوه (هيله) مړه او تتــه نـه شـي، بلکې لاځلانده او روښانه شي. ګواښونه اخطارونه، خطرونه، سفرونه، خپګانونه، انتقادونه، لسمونې او سمونې، نقدونه او داغونه ټول يې وزغمل، خو هيله يې پر هغه مستقيمه لاره بوتله چې هدف ته رسېدله.

ښه به وي چې دلته دا ټولې برياوې، نيمګړتياوې او ناخوالې سره ډلبندي کړو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

بریاوې:

موږ په تېرو څلورو کلونو کې چې ټولې (۱۴۲۴) ورځې کېږي، په خپرنۍ برخه کې په ټولیز ډول (۲۴) ګڼې چې د ټوکونو شمېر یې (۱۸۰۰۰) او د مخونو عمومي شمېر یې (۵۰۰۰) مخونو ته رسېږي، خپاره کړي دي. یانې دا چې موږ هره ورځ خپلو افغانانو ته لږ تر لږه (۳،۴) مخه چاپ کړي او د مجلې د ټوکونو د شمېر له مخې مو هره ورځ (۱۲،۲۹) ټوکه مجله ټولنې ته وړاندې کړې ده. په ویاړ سره ویلای شو چې دا د هیلې یو ستر ملي ریکارډ دی، چې په همدې وخت کې نه تر هېواد دننه او نه بهر، نه حکومتي چارواکو او نه کوم بل چا په دومره څرنګوالي او څومره والي سره او بیا په همدې قید شوي واټن کې په پښتو ژبه داسې خپرونه چلولې ده، نو ځکه ویلای شو چې هیلې د تېرو څلورو کلونو په بهیر کې د څومره والي او څرنګوالي او د چلوونکو د شمېر له پلوه یو ملي ریکارډ ټینګ کړی دی. دهیلې ادارې ته د پورتنۍ خبرې یادونه هم یوه غټه سپین سترګي ښکاري، خو که سړی له حقیقت او واقعیت څخه سترګې پټې کړي، نو دا به هم د اشخاصو له کړي او شوي کار سره بې انصافي وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محتوايي برخه:

هيلې مجلې په تېرو څلورو کلونو کې په ټوليز ډول تقريباً (۱۲۰۰) عنوانه بېلابېلې ليکنې او شعرونه خپاره کړي دي. چې ملي، اسلامي، ټولنيز، طبي، اقتصادي، سياسي، معلوماتي، انتقادي، روزنيز او پوهنيز محتويات يې درلودل، لنډې کيسې، طنزونه او شعرونه هم په کې شامل وو.

د هرې ګڼې د پښتې لومړی مخ د هېواد ملي اتلانو او لويو شخصيتونو ته ځانګړی شوی و، همدا مسله د مجلې د منځپانګې مرکزي ټکی جوړوي، موږ پر ملي مسله او ملي ژبه ځکه زيات ټينګار کوو، چې همدا برخه د ((سرو))، ((شنو))، ((تورو)) او ((سپينو)) ايډيالوژيو تر بريد، ګواښ او خطر لاندې ده او د زيات خدمت اړتيا ورته احساسېږي. که زموږ ملت او هېواد نه وي نو بيا خو موږ هېڅ ډول ايډيالوژۍ ته اړتيا نه لرو، ځکه ايډيالوژي ((سره)) وي که ((شنه))، ((سپينه)) وي که ((توره)) په هوا او خلاکې خو نه تطبيقېږي. د هغو لپاره انساني ټولنو او ټاکلو جغرافيايي حدودو ته اړتيا وي. که موږ د هيلې مجلې محتويات سره وويشو، نو ملتپالنه، ژبپالنه، اسلامپالنه او انسانپالنه يې اساسي توکي دي، خو د ژوند نور ډګرونه مو هم له ياده نه دي اېستلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ښاغلي کلتوري چاروکي پر موږ دا نیوکه کړې وه چې د هیلې چلوونکي یوازې ژبې او ملت ته اړم شوي او اسلام یې له یاده وتلی دی.

موږ سره له دې چې د اسلام چغې نه وهو، نه مو هغه د ځان لپاره د ډوډۍ، مقام او څوکۍ ګټلو وسیله ګرځولې، خو له خپل خدای(ج) څخه ډېر خوښ یو چې مسلمانان یې پیدا کړي یو، د دین خدمت پر موږ ټولو فرض دی، خو نه د دین په نامه ځان اوچتونه او ځانښودنه.

موږ په هره ګڼه کې ژورو او ضروري اسلامي لیکنو ته ځای ورکړی او هره لیکنه چې موږ ته راغلې هغه مو خپره کړې ده او هم مو ډېرو رښتینو اسلامپوهانو سره د نورو لیکنو لپاره اړیکې ټینګ کړې دي. موږ په هیله کې داسې اسلامي لیکنې هم خپرې کړې دي، چې تر موږ څو میاشتې وروسته بیا هماغه لیکنې په رسمي مطبوعاتو کې دویم ځل خپرې شوي دي. موږ چې هرڅه خپاره کړي دي، هېڅکله د اسلامي اصولو خلاف نه دي او نه به دا کار وشي. موږ هغه مطالب خپاره کړي او خپروو یې چې زموږ د ټولنې لپاره ګټور وي. د یوه ایراني اندیال اسلامپوه ډاکتر علي شریعتي په اند: ((هر څه چې ګټور وي، هغه اسلامي دي)). دلته د (ګټور) تعبیر داسې دی چې جانبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اضرار ونه لري. موږ د اسلام د همدغه پراخ مفهوم په پام کې نيولو سره ګڼ شمېر مطالب خپاره کړي او خپروو يې.

ليکنۍ برخه:

په ليکنۍ برخه کې هيلې د يوه واحد او معياري ليکدود پلوي کړې او هغه يې تر خپله وسه پورې کارولی دی. معياري ليکدود د يوې معياري ژبې په رامنځته کولو کې ډېره مرسته کوي او معياري ژبه د ملت جوړونې بهير ګړندی کوي او قبيله يي ذهنيت ختموي. موږ همدغه لوړ ارمان ته د رسېدو په هيله هڅه کوو، چې معياري ليکدود وکاروو.

د هيلې مجلې په پيلګڼو کې چې موږ ته له بېلابېلو سيمو څخه ليکنې راتللې، نو په ليکنۍ برخه کې يې ډېر زيات اختلاف او توپير و، خو کله چې موږ د معياري ليکدود لړۍ پلې کړه، نو اوس خپله ليکوال د مجلې له هماغه معياري ليکدود څخه الهام اخلي او اکثره ليکنې په همدغه معياري ليکدود رالېږي، د ژبې د نږه والي په برخه کې موږ يوه منځنۍ لاره خپله کړې ده.

موږ هڅه کړې د ژبني جوړښت په برخه کې تر ټولو د مخه ګرامري جوړښت په پام کې ونيسو او په دويم ګام کې تر ممکنه بريده د ژبې نږه والی. موږ د ژبې د نږه والي بهير ته په يوواريز

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډول بدلون نه ورکوو، بلکې د انځولونو او نویو ویي رغاونو تر دود بېدو وروسته هڅه کوو، چې پردي وییونه لرې کړو. که په چورلټ ډول موږ د ژبې د نږه والي پر مسلې ټینګار وکړو، نو مجله به د یوه داسې کتاب بڼه خپله کړي چې د یوه لیکوال له خوا لیکل شوی وي، د بېلابېلو لیکوالو ژبنی سبک او د مجلې رنګارنګي به هم ختمه شي، البته د ژبې نږه والی د ژبې د ساتنې او پالنې لپاره یوه ضروري لاره او چاره ده، خو نه په یو واریز ډول.

روزنیزه برخه:

هیلې په څلورو کلونو کې ګڼ شمېر لیکوال، نویو لیکنو ته وهڅول او یو زیات شمېر ځوان لیکوال او شاعران یې وروزل.

دهغوی په ذهن کې یې د خپل هېواد او ولس ویاړلې ماضي تداعي کړه او د نوي ژوند او سوکالۍ لپاره یې ورته فکرونه ورکړل.

دهېواد یو زیات شمېر نومیالي یې له هېرېدو څخه وژغورل او له ملي تاریخ سره یې د ځوانانو مینه زیاته کړه.

په ملي کچه یې د ملي شعور په ویښولو کې کارنده ونډه واخیسته او د ډېرو افغانانو پام یې خپل هېواد، خپل ځان، خپل تاریخ، ملت او خپلې ټولنې ته واړاوه. د ملت جوړونې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاییدنې رغنده توکي يې ولس ته په ګوته کړل.

هیلې په پښتنو افغانانو کې پر خپل ځان د باور روحیه پیاوړې کړه او هغه طلسم یې مات کړ چې پښتنو به په خپله ژبه په مستقل ډول خپلواکه مجله او یا خپرونه خپرولای نه شوه.

د هیلې تر خپرېدو وروسته د نورو لیکوالو روحیه هم پیاوړې شوه او په پښتو ژبه یې خپلواکې مجلې راوویستلې چې اوس یې شمېر تر لسو هم اوړي. البته تر هیلې د مخه هم یو شمېر نورې پښتو مجلې خپرې شوي، خو ملي، ژبنیو او فرهنګي مسایلو ته یې په دې کچه پاملرنه نه ده کړې او نه یې د ولس د ملي شعور په اوچتوالي کې دومره ونډه اخیستې، سره له دې چې د هیلې د ټوکېدو پر وخت سیاسي فضا هم ډېره تاوجنه او کړکجنه وه خو بیا هم د هیلې د چلوونکو هوډونه پاخه وو.

د لیکوالو همکاري او مالي برخه:

په ټولیز ډول په تېرو څلورو کلونو او په تېره بیا په تېر یوه کال کې په لیکنې برخه کې له موږ سره زیاته مرسته شوې ده. ټولو په ډېره مینه او له هېڅ ډول مالي امتیاز پرته موږ ته لیکنې رالېږلې دي. موږ ته آن دومره لیکنې رارسېدلي چې موږ یې د ټولو د خپرونې وس نه درلود.

په مالي برخه کې موږ په تېرو څلورو کلونو کې د ګډونوالو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسپنو او نورو مالي مرستو له لارې د مجلې په سلو کې (۳۵) برخې لګښت برابر کړی دی. د مجلې (۲۵%) پاتې لګښت ټول د هېواد د پیاوړي شاعر عبدالمالک بېکسیار له خوا برابر شوی دی. دا هغه بېساري قرباني ده، چې په ډېرې ستاینې او یادونې ارزي. بېساري قرباني او اتلولي خو ورته ځکه وایو چې بېکسیار نه پانګوال دی، نه ځمکوال، نه ډېر ګټیالی دی او نه ډېر ګټندوی، یو پردېس افغان شاعر دی چې ایله همدومره ګټي چې خپل ژوند پرې ژغوري او مجله ژوندۍ ساتي. یانې دا چې بېکسیار د خپل ورځني ژوند د اقتصاد پاموړ برخه مجلې ته بېله کړې ده.

ناخوالې:

څرنګه چې ډول ډول ناخوالو زموږ ټولنه زېښلې او مروړلې ده او اوس یې هم ځپي، نو د خپرونو چلوونکي، لیکوال او فرهنګیان هم له دې ناخوالو سره مخ دي. هیله مجله هم د درېیو متضادو چاپېریالونو لپاره خپرېږي، لیکوال او لوستونکي یې هم له دې ټولنو څخه دي، په داسې یو حالت کې طبعاً د ذوقونو، فکرونو او ګروهو ټکر رامنځته کېږي.

سره له دې چې هیله په دې برخه کې ډېره بریمنه وه، چې په یادو شویو چاپېریالونو کې یې خپل مینه وال، لېوال او ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکوال پیدا کړي، خو بیاهم څرنګه چې په وروسته پاتې ټولنو کې د خدمت معیار معلوم نه وي، نو ځینو کسانو سره به زموږ د کړي فرهنګي کار په باب شک او ګومان پیدا شوی وي او ځینو خو به لا آن (سوی تبسم) هم کړی وي. دګواښ، تردید، تهدید او نورو فشارونو عملي او نظري څرکونه هم وو، خو بیا هم زموږ هوډ او تکل کمزوري نه شول، دتحمیلي سانسور، خپلسري او ذهني سانسور یو ډول سیوری هم و، چې زموږ کار یې ټکنی کاوه.

نیمګړتیاوې:

هر څوک چې یو کار کوي، طبیعي خبره ده چې که بریاوې ولري، نیمګړتیاوې به هم ولري. موږ هم د بریاوو ترڅنګ یو شمېر نیمګړتیاوې لرلې، چې دلته یې یادونه کوو:

- دچاپ په برخه کې یو څه ځنډ پېښېدل.
- د مجلې د وېش ناسموالی.
- د زیاتو مالي مرستو په راجلبولو کې پاتې راتلل.
- مجلې ته د ټولو راغلو لیکونو پوره نه خپرول او نه ځوابول.
- دمجلې له یوې ګڼې نه بلې ته د چورلټ نوښت نشتوالی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د مجلې له يو شمېر استازو څخه د ځينو مينه والو (حق او ناحق شکايت).
- له نړيوالو مطبوعاتو سره په اړيکو ټينګولو او په انټرنټ کې د پاڼې په جوړولو کې پاتې راتلل.

او ځينې نورې نيمګړتياوې.

اړتياوې:

د نړۍ په هر هېواد کې هره مجله او يا بله خپرونه ځان ته ټاکلی پرسونل او دفتر لري، تر څلورو کلونو وروسته مونږ ايله پر دې بريالي شو، چې له يو بل کلتوري مرکز سره هيلې ته يو دفتر پيدا کړو، په مجله کې لاد څو تنو د شتوالي اړتيا هغسې پرځای پاتې ده. که چېرې هيلې مجلې لږ تر لږه څلور تنه پرسونل او هغو ته ټاکلی معاش لرلای، نو پورتنۍ ټولې نيمګړتياوې به نه وای.

تر هېواد دننه د چارواکو يوازې دومره همکاري چې د مجلې په وېش کې مرسته وکړي.

په بهر کې د زياتو قلمي همکارانو او مالي مرستندويانو راجلبول.

په پای کې د هيلې له ټولو هغه مينه والو، لېوالو، خواخوږو، ليکوالو او مالي مرستندويانو څخه چې په تېرو څلورو کلونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې یې له موږ سره همکاري کړې او خپله هیله یې تر دې دمه رارسولې، ډېره مننه کوو، زموږ راتلونکې ګڼه به ان شاالله دهیلې د عمر د نیمې لسیزې لومړۍ ګڼه وي، هیله ده هیله په خپلو نوښتونو، وړاندیزونو، رغنده نیوکو او رنګارنګ لیکنو ښکلې کړئ.

ژوند مو هیله من او هیلې مو بریمنې شه!

د هیلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارخپله سخت کاردی

زموږ په فرهنګي کړیو او ټولیوکې زیات وخت دفرهنګي کاراوزیار پرڅومره والي او څرنګوالي خبرې کېږي. یو شمېر لیکوال په دې کار کې دمهارت تربرېده رسېدلي دي چې څنګه پر نورو تبصره وکړي، دنوروعیب څرګند او نیمګړتیاوې یې په ډاګه کړي. ددې ډول لیکوالوچې لیک کم اوخبرې ډېرې کوي، ذهني انرژي او وخت پردې لګېږي چې دنوروکړی کار بې ارزښته او یا کم ارزښته وښيي.ځینو یې بیا دکره کتونکي جامه اغوستې اوهمدې ته منتظرناست دي چې څوک څه ولیکي اویاکوم فرهنګي کار ترسره کړي نو بیادوی ته موضوع پیداشي او د نورو دکړي کار په غندلو،ارزولو او بل ډول ښودلو ځان په ټولنه کې مطرح کړي. په دې ډله کې داسې لیکوال هم شته چې په ادبي او فرهنګي کارکې یې ونډه په سلوکې لس برخې ده خو نیوکې یې نوي برخې دي. دوی بیانورو ته د فرهنګي او علمي کار د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاربښوونې او سرته رسونې په لسګونو لارې ګودرې هم ښيي چې بايد داسې وکړي ، داسې وکړي او داسې وکړي. خوکله چې ترې وپوښتل شي، ښه به نه وي هغه کارچې نورو ته يې د سرته رسونې نصيحت کوې، په خپله يې وکړې؟ کله چې له دې ډول پوښتنې سره مخامخ شي، نو بيا درته خپلې لس پلمې، عذرونه او ستونزې را د مخه کړي ، والله نو موږ خو په لسګونو ستونزې لرو ايله همغه غوڅې کړو، دوی خو ښه دي ځان يې همدې کار ته وزګارکړی دی.

دوی د هغو کسانو هغه کار و زيار ته نه ګوري چې د فرهنګي کار په خاطر يې د ژوند نورې ستونزې پر شاتمبولي او ځان ته يې دکار و زيار لاره خلاصه کړې ده. د کار خلک همېشه کارکوي، خبرې او نظرونه يې کم وي خو عملونه يې زيات. (د مبصرينو او کره کتونکيو) بيا کارونه کم دي، خو انتقادونه يې زيات.

په ټوليز ډول زموږ په نني فرهنګي بهيرکې دوه ډله ليکوال ليدل کېږي: يوه ډله هغه ليکوال دي چې کارکوي، زيارکاږي او خپلې ټولنې ته د خپل فکر او خيال ثمره وړاندې کوي او دويمه ډله هغه ليکوال دي، چې خپله يا هېڅ کارنه کوي او يا ډېره کمه فرهنګي هڅه کوي، خو د نورو په کار يا د لومړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډلې د کار پر څرنګوالي زياتې خبرې کوي، پـه حقيقـت کـې دوی د لومړۍ ډلې د کار (ارزونې) ته کارويلی دی.

په دې کې بيائينې کسان داسې هم دي چې کله دکـار لـه نه پيداکېدلو نه سرټکوي، خو کله چې ورته کار پيداشـي بيـا ترې په شلو پلمو اوړه تشوي او د خپل ذوق، شوق، شخصـيت او سليقې له شان سره يې برابر نه بولي، خو اصلي خبره داده چې په دې ډول اشخاصوکې د لټۍ هغه تومنه ډېره زياتـه وي چې سړي ته لنډ مهالی ارام او خوړلني وربښي.

د طمعې او حرص يوه بله ناروغي هم په ځينـو کسـانو کـې شته، د ساري په توګه هغه پلانی ليکوال ولې مـوږ تـه کـار نـه پيداکوي؟ ولې موږ سره کارنه وېشـي؟ ولـې دومـره ډېـر کـار کوي؟ ولې هرڅه تـه لاس اچـوي؟ ولـې پـر هـر څـه خېټـه اچوي؟ ولې زموږ په غم کې نه دی او داسې په لسګونو ډولـه ولې ولې....

دا ډول (ولې) چې دوی نورو ته راجع کوي، په خپله دوی ته هم راجع کېدی شي، په حقيقت کې همـدا (ولـې) د دوی پر کاري سستيا، بې تفاوتۍ او د فرهنګي مبارزې په برخه کـې د دوی پرناکامۍ دلالت کوي. څرنګه چې اوسمهال فرهنګـي هڅې او کارونه تر زياتې کچې او برېده له دولت څخه ازادو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکوالو او فرهنګي ټولنو ته لېږدېدلي دي او هغوی د خپل ملي او فرهنګي رسالت لـه مخـې دا فرهنګـي کارونـه سـرته رسوي، د امتیاز خبره په کې هم تر زیاتې کچې مطرح نـه ده، یوازېنی معیار فرهنګي کار دی او زیات فرهنګي کار.

نو اوس که چا کې متره وي او فرهنګي کار سـره پـه رښتیـا هم مینه لري د فرهنګي کار د ازمون دې سختې اورنـۍ بټـۍ ته دې راودانګـي، خپـل ځـان دې وازمـویي، کـه د فکـر او احساس له دې سـخت ازمونـه رابهرشـو، نـو د ټولـو بـاور بـه راخپل کړي او که داسې نه وي نو دا هم شونې نه ده چې یو څوک دې نه کارکوي ، نه دې سخته زغمـي او نـه دې هڅـه کوي، یوازې ګیلو، مانو او پر نورو باندې پر تبصرو دې وخـت تېروي او بیا دې دا طمع هم کوي چې نور دې دی ونازوي، کار دې ورته پیداکړي پرشا دې وټپوي.

نو ځکه خو وایو چې (خپله دکارترسره کول سخت کاردی) او هغه څوک چې د کار نه کولو لپاره پلمې لټـوي پـه حقیقـت کې خپله هغه بې کفایتي او کمزوري پټوي چې دی یې د هغه کارپروړاندې لري، ښه به دا وي چې مـوږ نـورو تـه د کـار د نصیحت پر ځای خپله کار ته و دانګو او له نورونه دا طمع هم ونه لرو چې موږ ته باید کارونه پیـداکړي او یـادې نـور زمـوږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارونه ترسره کړي، ځکه یوه مقوله ده چې (که غواړې کار ترسره شي خپله یې وکړه). د نړۍ یو سیاستوال به ویل: "ځوک چې کارکوي هغه یې د وسایلو په لټه کې وي او ځوک چې کارنه کوي هغه یې د دلایلو"، نوموړ ته هم لازمه ده چې د کار سرته رسولو لپاره وسایل پیداکړو، نه د هغه د مخنیوي لپاره دلایل.

په درناوي
هېواد او ملي فرهنګ ته د زیات او مثبت کار په هیله
د هیلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان، اسلام او پښتو؛
درې ستر ارزښتونه او
چوپه خوله خدمت

په وروستيو دريو لسيزو کې چې په افغانستان کې جګړه ييزو سياستونو او جګړه مارو ګوندونو ته دژوند، شعار او غږ پورته کولو لاره اواره شوې ده، نو دې ډلو ټپلو نه يوازې زموږ هيواد ته ستر مالي تاوانونه اړولي، بلکې ټوله ټولنه يې له ستر بشري ناورين، ذهني او روحي ناروغيو سره مخ کړې ده.

دې ګوندونو او ډلو له سترو معنوي ارزښتونو او ايډيالونو سره هم لوبې وکړې، هغو چې ځان يې دخلکو مدافعين ګڼل او د"افغانستان خلکو ديموکراتيک ګوند" په نامه يې ګوند جوړکړی و، دخلکو دګټو، ژوند او هوساينې شعارونه يې ورکول، هغوی تر ټولو لومړی دخلکو په ورکاوي، سپکاوي، وژنې او ترټنې پسې متې رابډ وهلې، خو يو وخت بيا داسې راغی چې دهمدې ګوند غړي او مشران دهمدې ګوند په

(c) ketabton.com: The Digital Library

نامه شرمېدل، نو ځکه خو يې "دوطن ګوند" په نامه ونومـوه ، يو چا دپوهنتون له يوه استاد څخـه وپوښتـل چـې دوی ولـې خپل ګوند د " دوطن ګوند" په نامه يادکړ، هغـه ورتـه وويـل: ((ځکه چې خلک يې وشرمول اوس دوطن وار دی.))

ددوی پر وړاندې بيا اسلامي ګوندونه راپورتـه شـول، چـې په عمل کې په کې اسلام و که نه و، خو پـه اصـولو او نومونـو کې ټولو اسلام ياداوه، بيا داسې وخت راغـی چـې دوی هـم داسلام په نامه داسې ناوړه کارونه وکړل چې کفـرکې بـه هـم چا نه وي کړي، د هر اسلامي تنظيم نوم چې به چا واخيسـت ، نو په ذهـن کـې بـه يـې د غلـو او داړه مـارانو يـوه ډلـه او دوحشت او بربريت يوه څپه تداعي شوه، د دوی د نوم د مانا او د دوی د عملونو ترمنځ دېښن شـوي تضـاد يـوه بېلګـه بـه راوړو:

په کابل کې د يو ښاري کور د (اتحاد اسلامي) او (وحدت اسلامي) ګوند ترمنځ دېښنو شويو جګړو لـه کبـه لـوټ او تبـاه شوی و. يوه شپه دکور يو ځوان له خپلې مور او نورو غړو سره دماسخوتن ډوډۍ ترخوړلو وروسته دالله (ج) دربار ته لاسـونه پورتـه کـړل او دعـاېې وکـړه چـې ای خدايـه! زمـوږ کورتـه (وحدت) او (اتحاد) راولې چې مـوږ نـور لـه دې دربـد دريـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاص شو.

په دې وخت کې یې مور په لړزېدلي غږ ورته وویل! وه زویه دادې څه وویل، خدای دې (وحدت) او (اتحاد) زموږ کورته نه راولي، ځکه چې همدغو خو زموږ کور لوټ کړ او مـوږ یـې دربه دره کړو. ددې ښځې په ذهن کې د (وحدت) او (اتحاد) کلمې د (اسلامي وحدت او اسلامي اتحاد) تنظیمونو په مانـا تداعي شوې وې. سره له دې چـې ددې دواړو تنظیمونـو پـه نومونو کې د یووالي مانـا پرتـه ده، خـو پـه عمـل کـې دواړه دیووالي او اتحاد پرضد وو. د " اسلامي" کلمې له مانا سره یې عملي تضاد هم همداسې درواخله!

همدارنګه نورو لویو وړو ډلو هم کله چې د افغانستان او یـا د پښتو ژبې ستاینه او یادونه کړې دعملي خدمت پرځای یـې ورته زیان اړولی دی، ځکه چې ددې ډول کسانو دشعار جذبه پیاوړې او د عملي کار قوه یـې کمـزورې او یـا هـم پـه نشـت حساب وه، دغه راز یو شمېر خلکـو دخپـل ځـان او شخصـیت دتبارز لپـاره هـم سـتر ارزښتونـه لکـه اسـلام، وطـن، ملـت او ژبه(پښتو) په ناوړه بڼه کارولي دي.

داسې خلک هم لیدل شوي چې هېڅ ډول اخلاقي، علمي او هنري شخصیت نه لري، په اصـطلاح د دوو خـرو اوربشـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

به نه شي بېلولای، خو له سترو ايډيالونو به يې شعارونه جوړ کړي وي او ځان به پرې ځلوي، يو شمېر ژبپالو(پښتوپالو) هم دعملي خدمت پرځای د ګړنيز تبليغ لمن نيولې او غواړي په دې ډول په ټولنه کې ديوه محروميت دانعکاس له کبله ځان تثبيت کړي، ځينې داسې کسان هم شته چې دژبې دپورته کولو اواز يو مقام ته رسولی، خو کله چې دعملي خدمت وخت رارسېدلی ، بيا يې دخپل مقام په خاطر ځان غلی کړی، نو ځکه خو شاعرچې دټولنې تر ټولو ځيرمن موجود دی، دې رمز ته متوجه شوی او وايي:

ځوک چې دپښتو په نوم ښاغلي دي

هغه د پښتو پر مـــری غـــلي دي

ځينو سياستوالو بيا دخپلو ناوړو عملونو له کبله دافغانستان نړيوال حيثيت او غرور پيکه کړ. تر نن تقريباً ۲۱کاله وړاندې ښاغلي سلطان کشتمند په يوه مرکه کې ځرګنده کړې وه: ((موږ افغانستان ته دومره خدمت وکړ چې دټولې نړۍ په کچه موږ خلکو ته ور وپېژنده، خو تر موږ دمخه افغانستان په نړۍ کې چا نه پېژنده.))

ښاغلي سلطان علي کشتمند او د هغه ګوند پر افغانستان د راغلې ورو ستی غميزې او پردي ښکيلاک له امله هغه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخپلې خپلواکۍ او ناپيلتوب دقربانۍ په بدل کې يو دردوونکی او غمووونکی شهرت ورکړ، نه هغه عزت، شهرت، حيثيت، ژوند او مقام چې پخوايې درلود.

ددې خبرو مانا دا نه ده چې موږ بايد ايډيالونه ونه لرو او ملت پر واحدو ايډيالونو راټول نه کړو، بلکې هدف دا دی چې ايډيالونه بايد پيکه نه شي او ناوړه ګټه ترې وانه خيستل شي، دسترو ايډيالونو دځلونې، برې او هغو ته درسېدنې لپاره ايډيالو شخصيتونو، سپېڅلو لارښوونکو او رڼو لارويانو ته اړتيا ده، موږ بايد په ړندو درڼا شننه ونه کړو او نه له کرغېړنو اشخاصو دايډيال نظام دجوړولو هيله ولرو. دسترو ايډيالونو دمسخه کېدو دمخنيوي لپاره يوه لاره داده، هغه څوک چې سترو ارزښتونو او اوچتو ايډيالونو سره دمينې جذبه په زړه او دتدبير قوه په فکر کې ونه لري، بايد د لويو ايډيالونو شعار ته پرې نه ښودل شي، اوس دعمل نړۍ ده، په تشو شعارونو نه کلي ابادېږي، نه ښارونه او نه ايډيالونه پرې برې ته رسي، بلکې دلويو ارزښتونو دسولېدو او پيکه کېدو سبب هم ګرځي، نو ښه لاره دا ده چې موږ دشعار پرځای عمل ته ترجيح ورکړو او څه شی چې غواړو هغه په عمل کې خلکو ته څرګند کړو او دخپل ايډيال مطابق له ځان نه همغسې ايډيال شخصيت

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړ کړو. ددې کار ګټه به داوي چې دوچو شعارونو له کبله به دلويو ايډيالونو دپيکه کولو مخه نيـول شـوې وي، کـه څـوک افغانستان ، اسلام، ملت او پښتو ته خدمت کوي، نـو ښـه کـار دادی چې چغې دې نـه وهـي، او شـعارونه دې نـه ورکـوي، عملي خدمت دې وکـړي او دخـدمت پـه هنـداره کـې دې خپـل ارمـان وځلـوي، ځکـه چـې دعمـل دخاونـد او دوينـا دڅښتن ترمنځ دشخصيت له پلوه ډېر تفاوت وي، هغه د استاد الفت خبره:

د عمل دخاوندانو په حضـــــور کې
د وينا خاوند ولاړ لاس په سلام دی

افغانستان، اسلام، افغانانو او پښتوته درښتيني او عملي
خدمت په هيله
په درناوي
دهيلې اداره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بحراني شرايط او فرهنګي کار

هره ټولنه چې له کوم سياسي، پوځي، ټولنيز بحران او ناورين سره مخامخ شي، نو د ټولنې ډېر ستر ارزښتونه او ايډيالونه هم ورسره له ډول ډول ګواښونو او خطرونو سره مخامخېږي. کله چې دټولنې ستر او مانيز ارزښتونه او ايډيالونه لږ کمزوري شي، نو د ټولنې وګړي له ذهني پلوه سره وېشل کېږي، همدغه وېش ددې سبب ګرځي چې د ټولنې دخلکو ذهني ځواک له يو بل سره په اختلاف کې اوبه شي او دترقۍ او سوکالۍ لپاره ورته څه پاتې نه شي.

زموږ ټولنه هم په تېرو درويشتو کلونو کې له ډول ډول سياسي او پوځي بحرانونو او نورو ډول ډول غميزو سره مخامخ شوې ده. له دې غميزو څخه راپيدا شوي زيانونه دومره زيات دي چې که له هره پلوه يې وسنجوو نو ساری به يې نه زموږ دهېواد په تاريخ او نه دنړۍ دنورو ولسونو په تاريخ کې وليدل شي او که سړی د احساس له زاويې ورته ځير شي نو غوني به يې زېږه شي.

افغاني ټولنې ته د اوښتو زيانونو په اوږدې لړۍ کې فرهنګي زيانونه د ډېرې ويرنې وړ دي. له ملي موزيم، سيمه ييزو موزيمونو، دباميانو دسترو تاريخي مجسمو، علمي مرکزونو او لويو کتابتونونو را نيولې دليکوالو تر شخصي کتابتونو پورې ټول لوټ او تباه شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي. دهېواد پر فرهنګ داسې پرله پسې ناتارونه راغلل چې يو تربله دردوونکي وو، ان تر دې بريده چې دټولو ليکوالو، فرهنګپالو او نورو هېوادپالو هيلې يې ومروړلې.

په داسې بحراني شرايطو کې دفرهنګي کار او فرهنګي خدمت خبره مطرح کول يو بابيز او بې اغېزې کار ګڼل کېږي، لامل يې دا دی يو خو دا چې دفرهنګي ويجاړونې لړۍ لا بنده شوې نه ده او بل دا چې دژوند دنورو خواوو اړتياوې دومره مهمې شوي چې که هغه پوره نه شي، نو خپله ژوند له ګواښ سره مخامخېږي. خو د ياد وړ خبره دا ده دهېواد فرهنګيان چې دفرهنګ درغونې شعور او مسووليت لري، ددې ډول بحراني شرايطو ناوړو اغېزو ته تسليم شي؟ او که نه د يوه وقايوي درمل په توګه ورو ورو دخپلې ټولنې فرهنګ ورغوي؟ دې ته مو هم بايد پام وي چې زموږ په هېواد کې ډېر ناورينونه دهمدې فرهنګي بنسټونو، ملي ارزښتونو او ايډيالونو دبنسټونو له نړېدو او ښورېدو څخه راپيدا شوي دي.

په هېواد کې د۲۳کلونو په اوږدو کې د (۳۵۰۰) ښوونځيو د نړېدو له امله د اټکل اتو مليونو وګړو دلوستوالېدو مخه نيول شوې ده. په همدې کلونو کې به دې جګړه مارو وګړو له کومې لارې خپل ژوند خړوبولای او يا به يې خړوبوي؟ ځواب يې څرګند دی، تر زياتې کچې له جنګ جګړو او نورو نامشروعو لارو.

که چېرې زموږ په ټولنه کې همدومره نالوستي کسان نه وای، نو د جګړه مارو تنظيمونو ليکې به چا ډکولې؟ او څوک به دلوستو

(c) ketabton.com: The Digital Library

منفي سیاستوالو دښکار سبب ګرځېدل؟ ایا هغو وسله والو سره چې دهېواد ملي شعور وای او له متمدنې نړۍ سره اشنا وای، دهېواد ملي موزیم یې لوټوه؟ هغه یې په نورو پلوره او یا ړنګوه؟ ملي ګالري او ملي ارشیف یې چورول او دنړۍ ستر شهکارونه د(بامیانو تاریخي مجسمې یې نړولې؟) دا ټولې بدمرغۍ زموږ دفرهنګي فقر له کبله او د ملي فرهنګ دروحیې دنشتوالي له امله راپیدا شوي دي. که چېرې زموږ په ټولنه کې دعلمي مرکزونو او فرهنګي بنسټونو د بیا رغونې غم ونه خوړل شي، نو دغلا او لوټ دا لړۍ به همداسې روانه وي او زموږ پاتې فرهنګي شتمنۍ به هم همداسې لوټېږي او نوي غله به د زړو غلو ځای نیسي، نو اوس چې ټولنه له داسې یو بحران سره مخامخ ده، فرهنګي ټولنو او فرهنګپالو ته په کار دي چې د اوږده زغم لاره خپله کړي، دې پسې ونه ګرځي چې اوس ددوی کار ته په ټولنه کې په کومه سترګه کتل کېږي او خلکو ته څه ارزښت لري، دټولنې او دعامو وګړو دبې تفاوتۍ کچه څنګه ده؟ بلکې دوی باید دې ته پام وکړي چې دفرهنګي کار اغېز په یوه ورځ، یو کال او یوه وخت کې نه معلومېږي، فرهنګي کار دسرو زرو او هغو غرنیو غمیو په شان دی چې دکلونو او پېړیو په تېرېدو سره یې دا ډول ارزښت ګټلی او د وخت په تېرېدو سره یې هره ورځ ارزښت نور هم زیاتېږي. فرهنګي کار هم همداسې در وبوله ځکه چې تر ډېرو کلونو وروسته یې ارزښت څرګندېږي او د وخت په تېرېدو سره یې ارزښت نور هم زیاتېږي، دهمدغه معیار

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ارزښت په پام کې ساتلو سره فرهنګیانو ته په کار دي چې د فرهنګي کارلنډ مهالې ګټه په پام کې ونه نیسي، بلکې ددې کار اوږد مهالې ګټې ته پام وکړي او خپل زغم او هیله همداسې زیات کړي.

هیواد ته د زیات فرهنګي خدمت لپاره دفرهنګیانو، دزغم او
حوصلې دزیاتېدو په هیله
دهیلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

که مې سل نصیحتونه ورته وکړل!

جرګې لاړې، مرکې لاړې، عذرونه وشول، ننواتې وشوې، لوی، واړه، زاړه، ښځې، ځوانان، روښنفکران، مخور، لیکوال، فرهنګپال، سوداګر، استادان او دبېلابېلو مسلکونو پوهان له کور، کلي، هېواد او لرې لرې هېوادونو مشورو او عذرونو ته ورغلل، خو چړیان، طالبان، ملایان، مولیان او واکمن "علما کرام" دخپل جهل پرخره سواره وو، دهېچا پر خبرې یې سر ونه ګراوه، دهېچا یې ونه منله، بل هېڅ شی یې نه و زده، خو یوازې دومره یې زده و چې (نه منم، نه منم) او بس.

د اسلام دسپېڅلي دین د ۱۴ سوه کلن تاریخ په اوږدو کې هېڅکله هم ملا، طالب او یا په بله نومونه روحاني قشر په دومره یو اړخیز او مطلق ډول واک ته نه و رسېدلی، لکه طالبان چې واک ته رسېدلي وو، داسې برېښېده، چې دپېړیو پېړیو محرومیتونو، غریبیو او ډول ډول کینو او عقدو دهغوی زړونه دعام ولس پر وړاندې دکرکې او غوسې برید ته رسولي وو، ځکه یې دقدرت پر مهال دهمغه ولس پر ځورولو، ټکولو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیکه کولو پیل وکړ، چې دوی یې پاللي، لوی کړي او دکابل د واک ترتخته یې ورسره منډه کړې وه. ترهغه مهاله چې پر ملا او طالب د واک دخوړلنیو وړمې نه وې لګېدلي، نو همدا چغې به یې وهلې، چې "موږ خو دشریعت غرای محمدي د نفاذ لپاره راپورته شوي یو، موږ دڅوکۍ او مقام غوښتونکي نه یو او کار خپل اهل کار ته سپارو" خو کله چې واک ته ورسېدل، نو ایله دخپلو محرومیتونو دپوره کولو په لټه کې شول، څوک دڅوکۍ، څوک دموټر او څوک هم دڅلورو شرعي نکاحو دپوره کولو په هڅه کې شول.

د ټولنیز ژوند دښېرازۍ مخه ډب کړای شوه او یوازې خپل ژوند مطرح شو. دټولنې ټول مجموعي تفکر یوازې (ږیرې) ته راټول شو، ږیرې او نورو سنتونو دفرضو ځای (!) ونیو او فرضو دسنتو. دانسان کرامت تر ږیرې قربان شو او دښځې فرضي زده کړې تر چادرۍ لاندې زندۍ شوې.

دا خبرې په دې مانا نه دي، چې ګنې اوس طالبان له سیاسي میدانه ګوښه شوي او ځواک یې په اصطلاح اوبه شوی، نوموږ ته خبرې کول اسانه دي. موږ دهیلې په تېر پنځه کلن خپرنیز بهیر کې هر وخت ځینې انتقادي لیکنې کړې او طالبانو ته مو نېکې مشورې ورکړې دي، دبېلګې په توګه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دتېر کال د (طالبان، بتان او بت پالان) ليکنه او دهمدې روان کال په لومړۍ ګڼه کې د(مدرسه او ښوونځی) او همداسې نورې ليکنې يادې کړو. سربېره پردې (هيله) هغه يوازينۍ پښتو مجله وه چې دطالبانو تر واکمنۍ لږ وروسته خپره شوه او دپنځو کلونو په بهير کې په منظمه توګه کابل او دهېواد زيات شمېر ولايتونو ته رسېدله. موږ په هيله کې د اصلاحي ليکنو ترڅنګ وخت پر وخت طالبانو ته په ګړنې دول هم دعام ولس او هم د ليکوالو دردونه، نظرونه او وړانديزونه ور رسولي، خو هغوی نه يوازې دا چې منلي يې نه دي، بلکې موږ ته يې ګواښونه هم کړي او اخطارونه يې هم راکړي دي، خو له دې سره سره موږ د عام ولس په شان په دې نظر وو چې که چېرې طالبان له منځه ځي، نو داسې څوک يې بايد ځای ونيسي چې لاسونه يې دملت په وينو سره نه وي، که چېرې ستمي او افغان ضد ځواکونه بيا واک ته رسول کېږي، نو تر دوی بيا همدا طالبان ښه دي، ځکه که طالبان تنګنظره دي، له ترقۍ او تمدن سره علاقه نه لري او ان چې مخالف يې دي، خو لږ تر لږه د يوې عقيدې خاوندان دي، دخلکو سر، مال او عزت خو خوندي دی. طالبانو ته مو هم په سوونو ځله دا خبره کړې وه چې افغانستان پرته له هغه هم جګړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځپلی او نور دجنګ توان نه لري، زموږ له دنیا سره په دښمنۍ کې ګټه نه شته، که امریکا (۵۲) ټوټې هم شي افغانستان ته یې څه ګټه؟ ګټه به یې عربو او نورو عجمو ته رسي، لکه دشوروي د ټوټه کېدو ګټه چې نورو ته ورسېده، هر هېواد ته خپلې ملي ګټې ډېرې مهمې دي، خو هغوی خپله عقیده له افغان ملتپالنې سره مخالفه ګڼله او د چا خبرو ته یې اهمیت نه ورکاوه، هغوی ته ځانونه (علماء) ښکارېدل، نو ځکه د ناعلمۍ په دریاب کې ډوب شول.

زموږ اساسي ربړه دا وه چې دطالبانو مخالف ځواکونه طالبانو سره دمذهب پربنسټ جګړه نه کوي، بلکې د خپلو قومي عقدو له مخې جګړه پرمخ بیايي او هم دهر بهرني هېواد هرې مداخلې ته (لبیک) وايي او ورته ناځي. هغوی طالبان دپښتنو استازي (!) ګڼل، خو طالبانو بیا پښتو پالنه او ملتپالنه یو شرک او جرم باله، طالبانو دا زغم هم نه درلود چې پښتنو کې یو شعوري حرکت او قوت رامنځته شي، ځکه چې هغوی دا د خپل واک لپاره خطر ګاڼه، نو اکثرو روښنفکرانو سره همدا وېره وه، چې طالبان خو هسې هم له پښتونولۍ سره وران دي، خو ددوی دماتې په غچ کې به ټول پښتانه در په دره شي، پښتانه به دطالبانو دتېروتنو کفاره ورکړي، نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه خو ټولو پښتنو روښنفکرانو ځانونه ستړي کړل او په سوونو ځله يې طالبانو ته وويل چې مه کوئ دا کارونه مه کوئ، تاسو سره ټول قوم بربادېږي. د افغانستان لوی عالم پوهاند عبدالشکور رشاد دطالبانو ډېرو مشرانو ته په وار وار دا وويل: "ستاسو بريالیتوب يوازې دملا او طالب بريالیتوب دی، خو ماته مو دټولو پښتنو ماته ده".

داستاد دخبرې مانا دا وه چې امتياز يوازې دطالب او ملا دی خو په زيان او تاوان کې ټول پښتانه ورسره شريک دي.

دطالبانو تر سقوط نه څو مياشتې دمخه مو په کندهار کې يو لوړ پوړي چارواکي سره همدا خبرې مطرح کړې، چې ګورئ پښتانه درسره بربادېږي، هغه په يوه زهرجنه خندا موږ ته وويل: ((دا پښتانه روښنفکران دې موږ نه د پښتو په خاطر دفاع نه کوي، موږ مسلمانان يو، پښتانه نه يو، زموږ هدف اسلام دی نه پښتو او پښتانه))، موږ ورته هملته ښه په زغرده وويل چې ووره ستاسو هدف به ستاسو دخپل تعبير اسلام وي، خو پښتانه تاسو ته په دې خاطر مشورې نه درکوي چې تاسو ياښه مسلمان ياست او يا ښه پښتانه، تاسو د اسلام په نامه دپښتنو دفاعي ځواک له منځه وړی، اوس چې واک درسره دی، هغه دملا او طالب دی، په نوم پښتون روښنفکر درسره په حکومت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې نه شته او نه هم کوم مخور قومي مشر، میم زرما ټوله د ملا ده، خو کله چې له منځه ځئ، پښتون ولس به ستاسو د اعمالو کفاره ورکوي، موږ دې خبرې ته ډېر ځورېږو، نه دا چې ته عرب مسلمان يې که بل بې قومه مسلمان؟ دا خبرې مو هم ورته وکړې چې تاسو خو پښتانه نه يئ خو دپښتنو مخالفین مو دپښتنو استازي بولي او ستاسو په نامه يې زموږ دپښتنو د وژلو پلان جوړ کړی دی.

موږ ورته وويل چې که موږ ته طالبان او غير طالبان دا تضمين راکړي چې د طالب تر زوال وروسته به يوازې طالب د طالب د اعمالو سزاويني او موږپښتانه به ورسره نه کړول کېږو، موږ به هېڅکله هم تاسو ته دمشورو لپاره درنه شو، خو که ستاسو د اعمالو ټول زيان زموږ قوم ته متوجه وي، نو هغوی مجبور دي چې ستاسو سر په دې خبره خلاص کړي او ان ګرېوان مو ونيسي.

طالب چارواکي موږ ته وويل: ((يه موږ چاته تضمين نه شو ورکولای، هر سړی پوهېږي خپل کار يې، موږ داسلام خبره کړې نه دقوم)).

اوس له هغه وخته نږدې اته مياشتې وتي او د طالبانو نظام هم ړنګ شوی، هغه وېره چې پښتنو روښنفکرانو درلودله کټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مټ عملي شوه، په لسګونو زره ښتانه ووژل شول، کورونه يې لوټ او بمبار شول، طالبانو هم دنړدې (۵۰) زرو طالبانو دقربانۍ ثمر، د ږيرې، حجاب، سر زورۍ او خپل افراطي عمل نه قربان کړ، له همغه پيله بيا تر پايه عروجه او بيا تر زواله د سرتمبګۍ دجهالت پر خره سواره او د چا نصيحتونو لارې ته سم نه کړای شول، هغه دشاعر خبره:

که مې سل نصيحتونه ورته وکړل
هغه خدای بې لارې کړی په لار نه شو

په هېواد کې ديو ملي حکومت دجوړېدو او ټولنيز عدالت دتامين په هيله
په درنښت
دهيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

که مطبوعات ازاد شي

په افغانستان کې تر يوه۲۳ کلن پرله پسې اختناق وروسته يو ځل بيا په هېواد کې د قانون، قانونيت، ازادۍ او ولسواکۍ، سولې او ښېرازۍ، ټولنيز عدالت او هېوادنۍ پرمختيا خبرې ډېرې اوربدل کېږي، يوځل بيا د شعارونو بازار ګرم دی، خوله ور، ژبور، اړيکوال او هغه لوبغاړي بيا ډګر ته راوتلي چې د رنګارنګ لوبو په هر سره، شنه ، سپين او تور ډګر کې د لوبېدو وړتيا او قابليت لري، په يوه شېبه کې جنايت پر خدمت او خدمت پر جنايت عوضولای شي،پر خپلو ټولو عيبونو د غرونو غوندې پردې را اړولای شي او د نورو د مچ وزر په شان تېروتنه د غره غوندې غټولای شي.

د همدغسې واکوالو په واکمنۍ کې يو ځل بيا د ازادۍ او ديموکراسۍ انګازې خورې دي او ددې انګازو په منځ کې بيا د مطبوعاتو ازادي او د ازادو مطبوعاتو خبرې ډېرې زياتې تودې دي.

ظاهراً خو ازادي، دموکراسي، ولسواکي، ټولنيز عدالت او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرمختـګ، ازاد مطبوعـات او د مطبوعـاتو ازادي خـورا خـوږې خبرې دي، آن د سترو ارمـانونو پـه توګـه بايـد ورتـه وکتـل شـي، خوله بده مرغه چې په افغانسـتان کې د شعارونو او عملونـو تـر منځ زيـات واټـن وي، نـه يـوازي واټـن وي، بلکـې شعار او عمـل زيات وخت يو د بل پر ضد واقع شـوي دي، چا چې د (خلکـو) شعار ورکـاوه، هغـوی خلک لـه منځـه يـوړل، چا چې د اسلام شعار ورکاوه هغوی اکثرو بيا د کفر له ګرېوانـه سرونه راوکښـل او د ځينو عملي جهاد پر فساد بدل شو او د ځينـو چې د بهرنيـو مـداخلو د بنـدولو چغـې وهلـې هغـوی بيـا بهرنيـان راوبلـل، د همـدې ۲۳ کلنـې پخـې تجربـې لـه مخـې پـه کابـل کـې د يـوې ولسوالۍ د زورواکو قومندانانو د مطلق واک په حدودو کې د مطبو عاتو ازادي يو ځل بيا د همغې تجربې د تکرار تداعي ده، بيا به هم عملونه د شعارونو خلاف وي او پـه کابـل کې خو يـې اوس عملي بېلګه هم همداسې ده.

د کابل ټلويزيون او راډيو د پنجشير ولسوالۍ د ډګرو په لاس کې ده، لـه دولتـي راډيـو ټلويزيـون نـه يـې د يـوې ډلـې او يـوې ولسوالۍ خپرنۍ وسيله جوړه کړې ده، راډيو ټلويزيون کې چې د احمدشاه مسعود په باب دومره ستاينې او ويرنې خپرېږي، د لنډمهالې ادارې مشر حامد کرزي په باب دومره څه نه شته، کـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرې پر ټلويزيون او راډيو د ټوپک شپېلۍ واکمنه نه وي، نو د نارسمي اشخاصو په باب به په رسمي خپرونه کې په دې کچه خپرونې شونې وي؟

ځرنګه چې اوس په کابل کې د نړيوال سوله ساتي ځواک سرتېرو حضور شته او د دې هېوادونو حکومتونه د عمل او شعار تر بريده د ديموکراسۍ او مطبوعاتو د ازادۍ خبرې کوي، نو پر کابل باندې د اصلي واکمن ګروپ مخور هم غواړي خپل سکتارستي خصلت د مطبوعاتو د ازادۍ تر پردې لاندې پټ کړي، دوی پر دې پوهېږي چې دوی د بهرنيانو په مرسته د هېواد لوی اکثريت(پښتانه) د القاعدې او طالب تر نامه لاندې لږ تر لږه اوس په کابل کې له سياسي واکه محروم کړي، نو ځکه خو ميدان دوی ته تش دی، دوی خو په کابل کې پښتانه آن عادي ژوند ته نه پرېږدي، نو پاتې لاهغوی ته د مطبوعاتو د ازادۍ حقوق، نور نو که ځوک څه خپروي هغه يا د دوی خپل خلک وي، يا به ورسره تنظيمي اړيکي لري، يا ژبني، سيمه ييز، قومي او نور روابط، دوی به هڅه وکړي چې د ديموکراسۍ تمثيل وکړي، خو د دوی مالي سپورټ او فکري کيلي به واکمنې ډلې سره وي.

اساسي خبره داده چې په لنډ مهاله اداره کې د اساسي واکمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګروپ عملونه او دمطبوعاتو رښتيني ازادي يو دبل خلاف دي، دا واکمن اکثره په جنګي جرمونو کې ککړ دي او د ازادو مطبوعاتو رسالت دادی چې د دا ډول جنګي جنايتکارو له څېرو څخه پرده پورته کړي، خوکله چې واکمن پر دې پوه شي چې زما په اوږو کې شګه ده، نو بيا خو هېڅکله داسې ازادۍ ته اجازه نه ورکوي.

د کابل د لنډمهالې ادارې د دوو واکمنو ډلو تر منځ يو غټ نظري او عملي توپير پروت دی، د روم د سولې د بهير اووه تنه وزيران چې ښاغلی حامد کرزي هم له هماغې جملې څخه دی، داسې خلک دي چې په هېڅ ډول جنګي جرمونو ککړ نه دي، ټول داهليت او مسلک خاوندان دي، دوی په دولت کې حقوقي صلاحيت لري خو عملي واک يې ډېر کم دی، خو په مقابل کې د نظار شورا ډله چې اکثره د يوې ولسوالۍ اوسېدونکي دي او په حکومت کې د مطلقيت تر بريده واک ورسره دی، واقع ده، د دې ډلې زياتره غړي په جنګي جرمونو ککړ دي، د روم د سولې بهير غړي وزيران داسې فکر کوي چې دوی خو هسې هم جنايت نه دی کړی، پرېږده چې مطبوعات ازاد شي، چې له دې نورو جنايت کارانو خو بڼکې وباسي، خو د نظار شورا غړي بيا فکر کوي چې ظاهراً به د مطبوعاتو په ازادۍ د امريکا متحده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایالات خوشاله کړو، ځانپلوي مطبوعات به ازاد کړو او د مخالفو خولې به وتړو او په دې ډول به پر خپلو بدرنګو عملونو پرده خوره کړو.

په اوسني وخت کې د مطبوعاتو ازادي له دغسې متضادو لارو او واټونو څخه تېرېږي، دلته یو ځل بیا خپله اساسي خبره راغبرګوو چې د یوې ولسوالۍ په حاکمیت کې د مطبو عاتو ازادۍ مانا د ځان تېر ویستل دي، ددې خبرې اصلي علت دادی چې د مطبوعاتو ازادي د دې خلکو له سیاسي ګټو سره متضاده ده، که مطبوعات ازاد شي نو هغه به ضرور ولیکي چې یوې ولسوالۍ ته د ټول هېواد د برخلیک ټاکلو حق د هغه هېواد له ولس سره چورلټ ظلم او ناروا کار دی.

د ابو حنیفې مدرسې فارغ باید په قضا - څارنوالۍ کې مقرر شي نه د امنیتي او دفاعي چارو د مسول په توګه.

د هر جعلي نوټ ګرځول یو جنایي او سیاسي جرم دی پاتې یې لاچاپول، نو روسیه چې اوس هم نظار شورا اواستاد رباني ته په ټنونو پیسې چاپوي، ددې مسلې ډاګیزول او پوښتنه به څنګه کېږي؟

د امریکا متحده ایالتونو او د نظار شورا د واکمنې ادارې دادعاوو پر بنسټ د یوې فرضي په توګه که طالبان(له Aنه تر Z)

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورې ټول جنایتکار وګڼل شي، نو تر طالب د مخه جنایتکاران چې په کابل کې یې (۲۵) زره خلک ووژل، د هغو حساب به څنګه شي؟ د کابل په افشارو، دربیمه کارته او نورو سیمو کې چا هزاره ګان په ډله ییز ډول ووژل؟

هغوی چې په سرونو کې یې میخونه ټک وهل او خلکو ته یې د مړي نڅا ښودله، هغه خلک څه شول؟

د شهیدې ناهیدې په شان د نورو لسګونو شهیدو خویندو قاتلین څه شول؟ چاپېټ کړل او دچا په لیکو کې ننوتل؟

د هېواد په شمال کې د طالب په نامه د هر پښتون سرومال او عزت لوټوونکي د چا وسلوال کسان دي؟ دفاع او کورنیو چارو وزارت، کوم جنایتکار تر اوسه پورې ونیو؟

په مزار شریف کې د جنرال مالک او محقق د جنایتونو دوسیه چاته وړاندې کېږي؟

د شمالي سالنګ، بنګي پل، متک پل او نورو پلونو د الوزولو مسولیت د چا پر غاړه دی؟

په کعبه شریفه کې د قسم خوړونکو پر خبرو به دبیا باور نتیجه څه وي؟ او همداسې نورې هغه په سلګونو او زرګونو (ولې) چې د اوسنیو واکمنو پر وړاندې پرتې دي او ځواب ترې غواړي، خو که دې پورتنیو یادونو سره سره اوسنۍ واکمنۍ کې د زغم روحیه پیاوړې شوې وي، خپلو عیبونو ته یې پام شوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي، د سمون لپاره يې هڅه کوي، د خپل ځان ترڅنګ نور هم زغمي، په زړونو کې يې د کينې پرځای دمينې او ولولې څپې غالبې شوې وي او رښتيا هم د زړه له تله غواړي مطبوعاتو ته ازادي ورکړي، نو دا به زموږ د هېواد په تاريخ کې د فکري او ژبنۍ ازادۍ په برخه کې يو ځلاند څپرکی وي. د مطبوعاتو ازادي له يو لړ کمو زيانونو پرته بې شمېره ګټې لري، ځکه که مطبوعات ازاد شي، د ولس او حکومت ترمنځ نېغ په نېغه ذهني اړيکي ټينګېږي، د سالم انتقاد روحيه پياوړې کېږي، پر واکمنو باندې د ولس د باور کچه اوچتېږي، ټولنيز عدالت ورسره تامينېږي، ذهني پرمختيا ورسره رامځته کېږي، که واکمن رښتيني خدمتګاران وي د ازادو مطبوعاتو له لارې په ولس کې نور هم خپل محبوبيت زياتولای شي، ولس د نړۍ د تمدن له کاروانه خبرولای شي، د ګڼو استعدادونو غوړېدو ته لاره اوارولای شي، خو لنډه دا چې ازاد مطبوعات په سلګونو نه اټکلېدونکې ګټې لري. موږ له اوسنيو واکمنو هيله لرو، لکه شعار يې چې ورکړی همداسې يې په رښتيني ډول عملي هم کړي او يو ځل بيا د شعار د مخالف عمل تېره ترخه تجربه تکرار نه کړي.

په هېواد کې د رښتينو ازادو مطبوعاتو د خپرېدا په هيله

د هيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هېواد کې
د واک انحصار څنګه له منځه تللای شي؟

هرکله چې زموږ په هېواد کې يوې سياسي ډلې واک ترلاسه کړی او هغه يې بيا په خپل انحصار کې ساتلی نو عام ولس ورڅخه خوابدی شوی او بيا يې ورسره کرکه پيدا شوې ده.

هرڅومره چې واکمنو پر خپل واک ټينګار کړی همدومره يې مقابل لوري سخت افراطي غبرګون ښودلی او کله چې يې هغه واکمن سياسي جريان راپرځولی نو بيا يې دې بل ځای نيولای، دوی بيا هم همغه تجربه تکرار کړې او تر دې اوسه لا دا لړۍ روانه ده.

له ۱۳۵۷ل کال راهيسې چې کوم افراطي حکومتونه راغلي، که ښي اړخي وو که کيڼ اړخي هغه ټول، ولس ته نامعقول وو. تر ۱۳۷۱ل کال وروسته سياسي واک قومي بڼه خپله کړه. د استاد رباني او جميعت واکمني مانا د تاجکانو واکمني، دې خبرې وزن او حقيقت هم درلود، ځکه په وروستيو کې ددې تنظيم موخه او هدف خپلې قومي، سيمه ييزې او ژبنۍ ګټې وې او دا يې عملاً ثابته کړې وه. ددې پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړاندې چې هغه وخت کوم ځواکمن ګوند جنګېده هغه د انجنیر حکمتیار اسلامي ګوند و، چې اسلامپاله ایډیالوژي یې درلودله او ملتپالنه یې د ایډیالوژۍ په حدودو کې نه ځایېدله. حکمتیار د خپلو سیاسي او ایډیالوژیکو ګټو لپاره لـه جمیعت تنظیم سره جګړه کوله، خو څرنګه چې دی په خټه پښتون و نو جمیعتیانو دده جګړې ته قومي بڼه ورکوله او غوښتل یې په دې ډول خپل قوم پلمه او د خپلو ګټو ساتنه وکړي. نور لـږه کې یې هم په همدې نامه راپارول، خو دا ټولو ته معلومه ده چې حکمتیار هېڅکله هم نه په عمل او نه په وینا کې په شعوري توګه د اکثریت د قومي حقوقو د خوندي کولو لپاره مبارزه کړې ده. د استاد رباني د بې کفایته واکمنۍ له امله په هېواد کې د طالبانو د اسلامي تحریک په نامه یو بل سیاسي مذهبي جریان ته ذهني او عملي لاره اواره شوه. دې تحریک د افغانستان له پنځه نوي فیصده خاورې څخه د جمیعت او نظار شورا ټغر ټول کړ او د یوه واحد حاکمیت تمثیل یې وکړ.

د طالبانو اکثره غړي پښتانه وو، خو ددوی مبارزه ددوی د خپل تعبیر مطابق سوچه مذهبي مبارزه وه او پر همدې بنسټ یې د خپل حاکمیت ستنې ټینګې کړې وې. دوی قومیت، ملت پالنه او ژبپالنه یو شرک باله، دا چې په پښتو یې خبرې کولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

علت يې دا و چې بله ژبه يې زده نه وه. طالبانو په سلو کې دوه سوه يو مذهبي نظام حاکم کړ، ددوی په نظام کې له ملا او طالب پرته بل هېچا ته اړتيا نه وه او نه ورته د تقرر چانس برابرېده، ان د ترافيکو او روغتونونو د رياستونو رئيسان يې هم ملايان ټاکل شوي وو. خو جميعتيانو د طالب واکمني هم د پښتون د واکمنۍ په نامه يادوله او انګېرله او نړۍ ته يې هم دا ښودله چې دا د پښتنو واکمني ده.

طالبان په پای کې د يو نړيوال ټکر په نتيجه کې له منځه لاړل او د تخت وبخت او کبر جام يې نسکور شو. يو ځل بيا همغو ټوپکسالارانو او پاټکسالارانو ته واک ورسپېد چې طالبانو زياتي د مرګ کومي ته ور ټېلوهل، خو د يو نړيوال تصادف او تصادم له کبله د مرګ له خولې څخه وژغورل شول او د بي ۵۲ الوتکو په زور د کابل پر تخت کېنول شول. دا ځل داسې هيله کېده چې نظار شورا به همغه پخوانۍ نظار شورا نه وي، دا ځل به يې له حالاتو درس او عبرت اخيستی وي، دا ځل به افغان ولس ته دا ثابتوي چې دوی د واک په لټه کې نه دي، دوی ته يوازې همدا انعام بس دی چې د مرګ له کومي را ايستل شوي او همدا شکرانه ورته کفايت کوي، خو دوی يوځل بيا د بل ورکړې واکمنۍ په بهير کې ثابته کړه چې ددوی په خصلت کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېڅ ډول بدلون نه دی راغلی؛ څه چې پخوا وو همغسې دي او ان تر هغه لا هم بتر شوي دي.

نظار شورا دا ځل پر واک داسې خېټه واچوله، چې تر دوی د مخه ټولې واکمنۍ يې چلنج کړې، د هېواد په پنځه زره کلن تاريخ کې هېڅکله هم يوې ولسوالۍ ته داسې بشپړ واک نه و ور رسېدلای.

په اوسني وخت کې پنجشېر ولسوالۍ ته شپږ وزارتونه، ۱۷ معينيتونه او (۸۳۲) رياستونه ورکړل شوي دي. له شپږو وزارتونو پرته څو داسې نور لوی رياستونه دي چې تر وزارته يې هم واک وځواک زيات دی، لويه څارنوالي، سره مياشت، راډيو ټلويزيون. يوازې د کابل ښار د ۱۲ګونو امنيتي حوزو له جملې د (۱۳) امنيتي حوزو قوماندانان پنجشېريان دي، په بهرنيو سفارتونو کې هم همدا حال دی. په سلو کې اتيا برخې کار کوونکي او سفيران يا پنجشېريان دي او يا هم د نظار شورا پلويان.

د نظار شورا غړي پر واک دومره مين دي چې اوس خپل پخواني موئتلفين؛ جنرال دوستم او وحدت ډله هم نه منې او ميم زرما ټوله زما غواړي. ملګري ملتونه او سوله ساتی ځواک هم څه اساسي رول نه لري، دوی نه دا ګيله ده چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان د خلکو ساتنه نـه کـوي، بلکـې د نظـار شـورا واک ساتي. په کابل کې ددې لپاره پراته دي چې څـوک پـر نظـار شورا برید ونه کړي او واک یې ونه لړزوي، یوازې نظـار شـورا ته د ټوپک ګرځولو اجازه شته نور هېڅا ته هم نـه شـته، دوی اوس هم یوې ډلې ته حکومت وایي، که دا ډله هرڅه کـوي، که وزیران وژني، بندیانوي یې، که خلک وژني، مـوټر تښتـوي او یا عامه شتمنۍ لوټوي، دوی ته اجازه شته، خو بل هېچا تـه اجازه نه شته، چې پر دوی برید وکړي. که له شمال نـه کابـل ښار ته په سلګونو زره وسله وال او ټوپکوال داخلېږي، هغـوی ته اجازه شته خو که له سوېل ختیځ او لویدیځ څخه څوک لـه چاقو سره هم ښار ته داخلېږي نو پلټنه او څارنه یې کېږي.

په خواشینۍ سره باید ووایو چې ملګري ملتونه اوس یوازې د نظار شورا د ساتنې دنده سرته رسـوي او دې بانـدې عـام افغان ولس سخت ګیله من دی. دې کې شک نه شته، چې که د ملګرو ملتونو پوځونه په کابـل کـې نـه وي، پـه کابـل کـې دیوې ولسوالۍ حکومت یوه میاشت هم ژوند نه شي کـولای، نو که ملګري ملتونه غواړي په ربښتیا هم د افغان ولس بـاور را خپل کړي، باید دیوې خاصې ډلـې ملاتـړ او سـاتنه پرېـږدي، بلکې د ټول ولس ساتنه او ملاتړ وکړي. لازمـه خـو داده چـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کابل کې باید د هېڅ یوې ډلې وسله وال کسان نه وي چې ټول ملت کابل خپل ښار او مرکز وګڼي، که چېرې حالت همداسې روان وي او دیوې ولسوالۍ حکومت جاري وي، نو بیا به ددې ظلم د پرځولو لپاره یاکینګلاسي یا ښیلاسي افراطي حرکت ته ضرورت وي او را پیدا کېږي به. بیا به د جنګونو لړۍ پیلېږي، بیا به کابل محاصره کېږي، بیا به وینې تویېږي او د یوې ولسوالۍ واک به ختمېږي، خو مخکې تر دې چې خبره دې حد ته ورسېږي، ښه به وي چې ملګري ملتونه، د نظار شورا بهرني ملاتړي، د امریکا متحده ایالات او نور پر یوه معقوله طرح غور وکړي، چې هم د افغان ولس غوښتنې او هیلې پوره کړي او هم د نړیوالې ټولنې تشویشونه رفع کړي.

هم زموږ د ولس او هم د ټولې نړیوالې ټولنې باید دې ته پام وي چې په کابل کې داسې یوه ډله واک ته رسول شوې چې هغه د هېواد په زیات شمېر جنګونو او وژنو کې پوره لاس لري، له انساني او سوله ییزو لارو یې لرې کول یو خوب وخیال دی او پرځای پرېښودل یې هم هېواد ته زیات زیان رسوي، نو د محوه کولو ښه لاره یې داده چې نړیواله ټولنه یې له ملاتړه لاس واخلي.

ددوی ډله او عسکر، د دولت او پوځ په نامه په رسمیت ونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېژني، خپلې مرستې پرې بندې کړي، يا ددوی قوتونه لکه د نورو تنظيمونو د ځواکونو په شان له کابله وباسي، که چېرې دا نه کوي، نو نړيوال سوله ساتی ځواک دې له کابله د هېواد نورو لويو ښارونو ته لاړشي، بيا به هلته د يوې ولسوالۍ د عسکرو زور معلوم شي چې څومره وخت په کابل کې پاتې کېدلای شي او خپل واک ته دوام ورکولای شي.

هغه وخت به يا له کابله وځي او يا به د ملت ارادې ته غاړه ږدي، خو که د اوس په شان سوله ساتی ځواک په کابل کې يوازې ديوې ولسوالۍ د واکمنۍ ساتنه کوي او هغوی خپلو کارونو ته خلاص مټ پرېږدي او د نورو لاسونه ورته تړي. نو دا کار خو بيا نه د ملګرو ملتونو له منشور سره سمون خوري او نه د افغانستان له ملي ګټو سره.

په افغانستان کې د انحصاري حکومتونو د پای ته رسېدو او
د ملي حکومت د جوړېدو په هيله
په درنښت
دهيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کابل کې څول، څول ساتي؟

د افغانستان د اوسنۍ غميزې په بهير کې به تل داسې فکر کېده چې که نړيواله ټولنه (ملګري ملتونه)، د امريکا متحده ايالات او نور ځواکمن هېوادونه د افغانستان حالاتو ته ډېر پام راواړوي، نو د مشورې سر به پيدا شي او مسئله به ژر اواره شي، دا د نظر په توګه دحل يوه ښه لاره وه، خو هر وخت چې يوه نظريه د تطبيق او عمل جامه اغوندي، هغه وخت معلومېږي چې نظريه لويه ده که وړه، نيمګړې ده که پوره، کره ده که ناکره، د پېښې هر اړخ ته د هغې دليد وړانګې ورسېدى شي او که نه، لنډه دا چې ټوله پېښه په بشپړ ډول رانغاړلاى او ټولولاى شي که نه؟ دغه پوښتنې او خبرې هغه وخت حلېږي او سپينېږي چې نظريه د عمل ډګر ته وړاندې شي.

اوس دادى په افغانستان کې د ملګرو ملتونو او د نړۍ دسترو ځواکونو د عملي حضور، همکارۍ او مداخلې نظريه د تطبيق ډګر ته وړاندې شوې او دادى نږدې شپږ مياشتې پوره کېږي، خو له دې زماني واټن څخه داسې ښکاري چې اوس لا هم د مشورې سر ورک دى او يا څوک قصداً نه غواړي پيدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې کړي. يو اساسي او حقيقي خبره خو داده چې نړيواله ټولنه په تېره بيا د امريکا متحده ايالات ديو ځانګړي مجبوريت او واقعيت له مخې افغانستان ته راغلي او د خپلو ځانګړو هدفونو په لټه کې دي، زموږ د خلکو د هيلو او ددوی د هدفونو ترمنځ منحني خط موجود دی، ددې منحني خط هغه برخې چې زموږ د ولس غوښتنې او ددوی هدفونه سره موازي کوي، ګټه يې دواړو غاړو ته رسېږي، له هغه څخه دواړه لوري خوښ دي، خو هغه چې ټکر کوي طبعاً يو لوری به پرې خوشاله وي او په دې برخه کې نو امتياز د هغه چا په برخه دی چې زورور وي.

د امريکا په مشرۍ د نړيوالې ټولنې او زموږ د ولس د ټکر تر ټولو ستر ټکی ديوه ځانګړي جنګي او سياسي جنايتکار ګروپ واک ته رسول دي، دا ډله نه هېوادني ارزښتونه مني، نه ملي، نه انساني او نه هم اسلامي، خو څرنګه چې دې ډلې د طالبانو پرضد هلې ځلې کولې او طالبانو د نړۍ له ډېرو زورورو سره ټکر وکړ، نو نړيوالو د طالبانو د سقوط په بدل کې زموږ پر ولس دا ډله واکمنه کړه، ياني زموږ ولس يې له بارانه ناوې ته ودراوه، دلته اوس امريکا دې پسې نه ګرځي چې ولس دا خلک غواړي که نه؟ خو دې ته ترجيح ورکوي چې بس همدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کار خلک دي، فرمان اوامر ښه پرځای کولای شي، د نوکرۍ ښه او پخه مسلکي تجربه لري، له ډېرو سره يې سرونه خوځولي او ډېرو نورو ته يې سرونه ټيټ کړي دي.

دې جنګي ډلې بيا دا غنيمت ګڼلای چې د بهرني ځواک تر سيوري لاندې د نړيوال تروريزم ضد شعار په پلمه خپلې بقا ته دوام ورکړي او نور هم خپل ځان وپړسوي، هغه سيروم چې اوس د ګډ دښمن د له منځه وړلو په هيله دوی ته له بهره غځېدلی، ددوی دبقا اصلي عامل دی، دا جنګي ډله پر دې پوهېږي چې که نن بهرني ځواکونه نه وي، نو په کابل کې يې د ژوند شپې د ګوتو په شمار دي، نو هغه سياسي جنګي ډله چې له ولس سره په يو ځای پاتې کېدو کې د خپل عمر شپې دومره لنډېويني، پرچا به ډډه لګوي؟ طبيعي ده چې پر بهرنيو ځواکونو به تکيه کوي. په بهرنيو لوبغاړو کې هم ټول ديوې لوبډلې خلک نه دي، هرڅوک خپله اجنډا لري، خو يوازې د لوبو ډګر يې يو دی (افغانستان). امريکائيان اوس د طالبانو او القاعدې په لټه کې دي، پر شمال ټلوالې ډېر په زغرده نه راځي، ايران او روس له نظار شورا سره ګډ ستراتيژيک هدفونه لري، دلته يې ښه اوږده مزي غځولي او تر امريکا ښه پخه او پخوانۍ سياسي سابقه لري، امريکا هم له

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدې وېرې د حقيقت پـر ځـای د "ګـوزارې" پاليسـي غـوره کړې او ددې ترځنګ پر نظار شورا د ناز لاس هـم راتېـروي، نړيوال سوله ساتی ځواک چې د کابـل پـر واټونـو او سـړکونو ګزمې کوي، هم په اغېزمن ډول د نظار شورا د ساتنې او عمـر اوږدونې لامل شـوی دی، ددوی د فعاليـت لـه املـه د نظـار شورا ملېشو ارامـه سـاه وکښلـه، خپـل پکولونـه، واسـکټونه او دسمالونه يې لرې کړل، ږيرې يې وخريلې، عسکري يونيفـورم يې پرځان راکاږه، ځوک مديران شول، ځـوک رئيسـان شـول، ځوک وزيران شول، ځـوک جنـرالان، ځـوک سـتر جنـرالان او ځوک ان مارشالان.

له محلي قومندانی، ټوپکسالارۍ، پاټکسالارۍ، لوټ او تالان څخه ښاري واکمنې، عصري درغلۍ او قانوني لـوټ او تـالان ته داخل شول، قانوني لوټ او تالان خو ورته ځکه وايو چـې اوس يې د دولت او قانون ماسک پرمخ راکاږلای، نو اوس بـه کومه سرچينه او ځواک ددوی مټ تاو کړي او د غـلا لاس بـه يې ونيسي. اوس ايله جاري ملېشې ديو منظم او پـه اصـطلاح ملي پوځ تمثيل کوي، خلـک همـاغـه دي، خصـلتونه همـاغـه دي، لباسونه او موقعيتونه يې بدل شوي، همـاغـه پاټکسـالاران دي او همغه پاټکسالاري، پخوا به يې په لويو لارو کې لـوټ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

تالان کاوه، خو په کليوالي بنه، اوس يې په ښارونو کې کوي، خو په ښاري بڼه. اوس لا ان هوايي ډګرونه هم ددوی له شرنه په امن کې نه دي، ان وزيران په الوتکو کې په چړو وهي او وژني يې. خو په نويو بڼو. ددې ډول جنايتکارانو يو بل غټ امتياز په اوس وخت کې دادی چې پخوا به دوی په کليوالي سيمو او لويو لارو کې کوم ناوړه کار ترسره کاوه، نو په کابل او يا کوم بل ځای کې به ددوی مخالف ځواکونه هم وو، دهيلې يو څرک به و، خو اوس نه په کابل او نه په کوم بل ځای کې کوم ښکاره او اغېزمن مخالف ځواک موجود دی، چې ددوی عملونه وڅېړي، د جناياتو دوسيه يې بشپړه او دوی محکمې ته راکش کړي، ځکه خو اوس دوی ته دا امتياز او واک حاصل دی چې هم وزير ووژني او هم د قتل د دوسيې د څېړلو صلاحيت د ځان کړي، نو کله چې په يوه ټولنه کې څوک خپله هم قاتل شي، هم قاضي او څارنوال، قاتلين به د چا له خوا په ګوته شي؟

البته دا خبرې په دې مانا نه دي چې زموږ ولس ددې وړتيا نه لري چې ددې ډول جنايتکارې ډلې پر وړاندې راپورته شي او د تخت کاسه يې نسکوره کړي او ياپې لږ تر لږه د مخالفت لپاره وسلوالې ډلې جوړې کړي، خو دا چې اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې ډېر ژر دا کار نه کېږي، علت يې دادی چې زموږ ولس ديوې جنګي ډلې د سياسي معاملې او د نړيوالې ټولنې دغلطفهمۍ، بې تفاوتۍ او د ځينو د غچ اخيستنې ښکار شوی دی.

زموږ پر ولس په تېره بيا پر اکثريت اوس د القاعدې او طالب ټاپه لګېدلې. اوس چې هرڅوک په کابل کې د اصلي واکمن ګروپ (نظار شورا) پرضد پاڅون کوي، نو د هغوی له خوا بهرنيو ځواکونو په تېره امريکايانو ته داسې ښودل کېږي چې دا ټول طالب او القاعده دی، مانا دا چې د نظار شورا هر سياسي مخالف، طالب او القاعده دي، ان هغه ډلې چې د طالبانو تر پيدا کېدو د مخه يې دوی سره خونړي جنګونه کړي وو، هم د طالبانو په شمېر کې راولي.

بهرني ځواکونه په تېره بيا امريکائيان د افغاني ټولنې يو دقيق تصوير او تحليل نه لري او يا هم تر لږه اوس نه غواړي پر واقعيتونو پوه شي، نو ځکه خو د نظار شورا مشورې پرې ډېر اغيز کوي او سر ورته خوځوي، له همدې کبله خو په اوسني وخت کې په افغانستان کې بهرني پوځي ځواکونه او کورنۍ واکمنه پوځي ډله د يو بل ساتنه کوي نه د ولس.

خو اوس پوښتنه داده چې د افغانستان د ملي ګټو خلاف

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغسې يو حالت به تر ډېره دوام وکړي او که نه له منځه به لاړ شي؟

حقيقت دادی چې څوک تر پايه پر واقعيتونو خاورې نه شي اړولای، خو دا خبره هم رښتيا ده "څو چې رښتيا راځي دروغو به کلي وران کړي وي"، د امريکائيانو او نظار شورا يارانه ډېره باوري نه ده، ځکه چې د نظار شورا اصلي حاميان روسيه او ايران دي، دا هېوادونه له امريکا سره په ستراتيژۍ کې جوړ نه دي، خو اوس وخت کې د روس او امريکا ځينې هدفونه منطبق شوي او ايران هم د طالبانو له شره ژغورل شوی، پلوي ډلې يې واک ته رسېدلي او د فرهنګي ستراتيژۍ د تطبيق لړۍ يې پيل شوې ده، خو دا حالت ډېر دوام نه کوي، څه موده وروسته کېدی شي ددوی ګټې يو ځل بيا په ټکر کې شي، هغه وخت نو بيا نظار شورا نه شي کولای چې درې هندوانې په يو لاس کې ونيسي، د نظار شورا د عمر د لنډون نور عوامل د هغوی خپل ناوړه عملونه، جنګي جرمونه، قومي تعصب او د واک چورلټ انحصار دی، دا هغه لاملونه دي چې د بهرني ملاتړ د نشتوالي او يا لږ تر لږه د ملاتړ کموالي په حالت کې ددوی عمر له کاله، مياشتو او له مياشتو ورځو ته رالنډولای شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانا دا چې په هېواد کې د اوسني واکمن حالت پای ته رسېدو زيات واک د بهرنيو ځواکونو په لاس کې دی، ځکه چې دا حالت هم همدوی واکمن کړی دی، هغه د شاعر خبره:

ځومره چې زه يمه خبر له ملکه
د مشورې سردی بهر له ملکه

په هېواد کې دملي ايډيالوژۍ او ملي ستراتيژۍ پر بنسټ د يو ملي حکومت د جوړېدو په هيله.

د هيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کابل کې قانوني واک او عملي واک

د کاغـــذ پرګل بلبلې نه ټولېږي
بې مېوې دی باغ و بڼ د ریا کار

په هره ټولنه کې د هغې ټـولنې د پرمختیـا، سـمون او سـوکالۍ لپاره پر قانون، قانونیت او د هغو پر واکمنۍ ډېر ټینګار کېـږي او دا د ولس د هوساینې اساسي لامل ګڼـل کېـږي. پـه ګڼـو ټولنـو کـې کېدی شي همدې کار غوره نتیجه ورکړې او ولس یې د ښېرازۍ پر لوري خوځولای وي، خو زموږ په ټولنه کې لا تر اوسه پورې قانون پوره واکمن شوی نه دی او په تېره بیا د واک د قـانوني او عملـي بڼې او شکل ترمنځ واټن او تضاد موجود دی. مانا دا چې قانون لا د زور ځای نه دی نیولای، کله خـو قـانون وي او د عملـي کېـدو لپاره یې زور نه وي، کله بیـا زور وي خـو قـانون نـه وي، کلـه بیـا قانوني واک یو چا سره وي خو عملي واک نه لري، کله بیـا عملـي واک یو چا سـره وي خـو قـانوني واک نـه لـري. د افغانسـتان پـه لنډمهاله شپږمیاشتنۍ اداره کې هم واک او قـانون نـا انډولـه و او اوسنۍ منځمهاله اداره کې هم د واک عملي او قـانوني وېـش لـه همدغسې یو جنجـالیز او بحرانـي حالـت ځخـه تېرېـږي. همدغـه بحران او نا انډولي ددې سبب شوي چې د کابل اداره بـې ثباتـه شي او ولس ته د خیر پرځای شر ور پېښ شي. دساري په توګـه پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډمهاله اداره کې ښاغلي کرزی صیب د ادارې د مشر په توګه د قانون له مخې د دولت لومړی او اساسي شخص ګڼل کېږي او باید د واک کیلي وګڼل شي. دا خو د کرزي صیب قانوني واک و، خو په خواشینۍ سره چې په عملي ډول د کرزي صیب د واک کچه ډېره ټیټه وه، ان دده په اداره کې د چارو د ادارې د رئیس یوسف اعتبار عملي واک تر ده زیات و.

د بېلګې په توګه په لنډمهاله اداره کې یوسف اعتبار په دې توانېدلای چې له کرزي صیب سره د ګڼو افغان شخصیتونو، قومي مشرانو د کتنې مخه ونیسي او ګڼ شمېر هغه اسناد او غوښتنلیکونه چې د کرزي صیب لاسلیک او حکم پرې لازمي وو، له ځان سره خوندي کړي او کله چې بیا کرزی صیب د کوم سفر په نیت وتلای نو ده ټول اسناد په محمدقسیم فهیم چې د کرزي صیب مرستیال او د فاع وزیرګڼل کېږي، لاسلیک کړي. د باوري او د قیقو سرچینو له مخې په لنډمهاله اداره کې چې یو ځل کرزي صیب یو بهرني هېواد ته سفر درلود، یوسف اعتبار له همدغه څو ورځني غیابت نه ګټه پورته کړه او په مجموعي ډول یې د (۸۰۰) تنو د تقرر اسناد چې د نظار شورا له خوا یې سپارښتنه شوې وه، په فهیم لاسلیک کړل، په دې کې اکثره کسان د پنجشېر ولسوالۍ وو، چې د دولت په حساسو پوستونو کې مقرر شول. له دې جملې نه د راډیو ټلویزیون د هغه وخت د رئیس تقرر و چې پخوا ځنډول شوی و.

یوسف اعتبار په لسګونو ځله دا کار کړی چې اساسي اسناد له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان سره ساتي او کله چې کرزی صيب چېرته په کورني او بهرنـي سفر ووځي نو بيا دې ددې اسنادو دوسيه فهيم صيب تـه وړانـدې کوي. له همدې کبله په کابل کې د دولت د واک بيلانس داسې نا انډوله دی چې د هېواد په پنځه زره کلن تاريخ کې يې بېلګـه نـه شته او نه هم په جنوبي افريقـا کـې چـا د اپارتائيـد داسـې بېلګـه ليدلې ده. په کابل کې اساسي واک د افغانستان د ټـول نفـوس لـه صفر اعشاريه درې(۳، ۰) فيصده وګړو سـره دی او نـور نهـه نـوي اعشاريه اووه (۷,۹۹) سلنه ترې بې برخې ده. کـه چېـرې د ګـردې نړۍ د هېوادونو د حکومتونو تشکيلات راوسپړل شي، نو پـه يقـين سره ويلای شو چې هېڅکله به هم داسې نا انـډولي پـه کـې ونـه ليدل شي، د بيړنۍ لويې جرګې لپاره د انتخابـاتو د کـړنلارې لـه مخې په افغانستان کې د ټولو ولسواليو شـمېر اوس (۳٦۲) ولسـواليو ته رسېږي، خـو لـه دې ټولـو (۳٦۲) ولسـواليو څخـه واک اخيسـتل شوی او يوازې يوې ولسوالۍ (پنجشېر) تـه ورکـړل شـوی دی. دا ددې خبرې ښکارندويـه ده چـې پـه افغانسـتان کـې د قـانوني او عملي واک ترمنځ زيات واټن موجود دی، په همدې لنډمهاله اداره کې د قانون له مخې بايد د پيسـو ټـول واک خپلـه کـرزي صـيب، ماليې وزارت او د افغانستان بانک سره وای. خـو پـه عملـي ډول داسې نه وه، پيسې په روسيه کې چاپېدې، په کانتينرونو کـانتينرونو استاد رباني ته چې دا وخت يې په افغانستان کې هېڅ ډول رسمي دنده او مکلفيت نه درلودل او همدارنګه جنرال فهيم تـه راتللـې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پرې د کرزي صیب زور رسېده، نه د مـالیې وزارت او نـه هـم د افغانستان بانک.

نړیوالو سوله ساتو ځواکونو او امریکایانو تـه هـم دا خبـره ښـه معلومه وه، خو ټولو ځانونه غلي کړي وو. تـر بېړنۍ لـویې جـرګې پورې په افغانستان کې د قانوني او عملي واک ترمنځ هېڅکله هـم توازن رانغی او په دې ټوله مـوده کـې عملـي واک پرقـانوني واک حکومت وکړ، په نتیجه کې په لسګونو زرو نا اهلو کسانو د دولت په اکثرو پوستونو کې ځای ونیو.

کله چې خبره لویې جرګې ته ورسېده، نو داسـې هیلـه وه چـې قانون باید واکمن شي، هرڅوک باید د خپلـو قـانوني حـدودو تـر بریده واک ولري. لویې جرګې پر کرزي صیب ډېر غټ باور وکړ، له (۱۵۰۰) تنو څخه (۱۲۹۵) تنو کرزي صیب تـه پـه دې خـاطر رایـې ورکړې چې دولت کې مثبت بدلون راولي او نـا مشـروع واکمنـي ختمه کړي، خو کرزي صیب له هرې منفي وجې چې و یو ځل بیـا پـر ټوپکسـالارانو او جنګسـالارانو د خـپلې میـنې او لـوریېنې لاس راکاږه، بیا یې واک همغو کسانو ته وسپاره چې دا ټـولې نـاخوالې ترې ټوکېدلې وي. یو ځل بیا یې مړې پر ګودام پیره کـړې، ان دا چې د خپل ریاست د چارو د ادارې رئیس ښاغلی اعتبـار یـې هـم لرې نه شو کړای، چې د کابـل د فاشیسـتي او تبعیضـي ادارې پـه ترکیب او جوړښت کې ډېر اساسي رول لري او ان د کرزي صـیب او ولس ترمنځ حایل کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظار شورا ته نه یوازې ددې واک ورکړل شوی چې دحکومت په ټولو اساسي پوستونو کې د شمال ټلوالې غړي په تېره بیا پنجشېر ګروپ مقرر کړي، بلکې ددې حق هم ورکړل شوی چې هغه پاتې یوه نیمه څوکۍ چې پښتنو، هزاره وو او ازبکو او یا نورو قومونو پورې منسوب اشخاصو ته رسېږي، په هغو کې هم د خپلې خوښې غوراوی او چاڼ وکړي، څوک چې بیا دوی ته ډېر نږدې وي، همغه بیا پر دې څوکۍ کېنوي، د بېلګې په توګه به تاج محمد وردګ یاد کړو چې د نظار شورا ډېر نږدې پلوی دی او په امریکا کې د ستمیانو د نشراتي ارګان (امید) جریدې ډېر نږدې همکار او ملګری پاتې شوی، د یادونې وړ ده چې امید جریده او ستمیان اساساً د افغانستان وجود نه مني او د افغان او افغانستان له تصور سره مخالف دي، خو ښاغلی تاج محمد (وردګ) صیب یوازې نسلي پښتون دی چې ددې افغان ضد خپرونې همکار او ملګری پاتې شوی دی.

له بل پلوه تاج محمد وردګ صیب له پنجشېریانو سره خپلولي هم لري او عمر یې هم تر اتیا کلونو اوړي (د عمر دومره زیاتوالی په اداري بې کفایتۍ کې ستر رول لري)، د همدغو عواملو له کبله د کابل په اداره کې پنجشېر ګروپ غوره وبلله چې د کورنیو چارو وزارت پوست د پښتنو د سمبولیکې استازۍ په توګه په تاج محمد وردک ډک کړي. په کورنیو چارو وزارت کې له تاج محمد وردګ څخه د همدې وزارت د یو بل لوړ پوړي پنجشېري چارواکي دین

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمدجرئت واک ډېر زيات دی.

د عملي واک دا نامشروع برید ان تر دې پورې غځېدلی چې په دې وزارت کې د وزیر د یوه پنجشېري سکرتر واک تر وزیره هم لوړ دی. په بهر کې په افغاني سفارتونو کې په سلو کې نږدې (۹۰) مامورین په پنجشېر ګروپ پورې تړلي دي او په بورسونو کې هم همدا حال دی.

همدغه حال پر اکثرو وزارتونو او ادارو واکمن دی، یانې دا چې هغه وزارتونه چې نېغ په نېغه شمال ټلوالې (پنجشېرګروپ) پورې تړلي، د هغو واک هم سل په سلو کې له پنجشېريانو سره دی او هغه ادارې چې له پنجشېر ګروپ سره نه دي، د هغو واک په سلو کې (۹۰) له پنجشېريانو سره دی، له نورو قانوني واکمنو سره د واک فیصدي ډېره کمه او په نشت حساب ده. په مجموعي ډول ټول واک صفر اعشاريه درې(۳,۰) فيصده وګړو ته سپارل شوی او نهه نوي اعشاريه اووه (۷,۹۹) فيصده خلک ترې محروم دي.

دا افراط پنجشېر ګروپ یوازې په خپل زور او طاقت زمونږ پر ولس نه دی واکمن کړی، بلکې په دې کې ورسره روسيه، هند او ایران فعاله ونډه اخلي او د امريکا متحده ایالت هم ورسره سرخوځوي، ملګري ملتونه هم په کې د همکار رول ادا کوي. د همدغه ناقانونه واکمنو حاکمول دي چې د ټولې دنیا له سیاسي، پوځي او اقتصادي ملاتړ سره سره په هېواد کې سوله او ثبات نه رامنځته کېږي او اقتصادي پرمختيا ته زمينه نه برابرېږي. که چېرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هېواد کې د نړیوالو دغلط افهام او تدبیر تر چتر او سیوري لاندې د صفر اعشاریه درې (۳,۰) فیصده وګړو داسې فاشیستي او افراطي واکمني دوام مومي، نو د پنجشېر ګروپ ملاتړي بهرنیان دې هم داسې فکر نه کوي چې نهه نوي اعشاریه اووه(۷,۹۹) فیصده ولس به لاس تر زنې کېني او یا به پر دوی ګلان شیندي، مجبور دي له هرې ممکنې لارې د خپلو حقه حقوقو د ترلاسه کولو لپاره هڅه وکړي او ځان وسلوال غبرګون ته تیار کړي. دا چې عام ولس دې حد ته رسېږي چې نور یې د صبر کاسه تر مورګو ډکه شي، وسله وال پاڅون او غبرګون ته لاس واچوي، نو تر هغه دمخه په کار ده چې ملګري ملتونه، د امریکا متحده ایالات او په مجموعي ډول ټول هغه بهرني قوتونه چې پنجشېر ګروپ یې پر کابل واکمن کړی پرېکړه وکړي چې د پنجشېر ګروپ دا فاشیستي، سکتاریستي او تبعیضي افراط پای ته ورسوي، په دې ډول به نړیواله ټولنه هم خپل بایللی اعتبار ترلاسه کړي، پنجشېرګروپ به هم د وسلوال غبرګون له سختې او دوی ته له منفي نتیجې څخه وژغورل شي او په هېواد کې به سولې او ثبات ته هم لاره اواره شي.

په هېواد کې د یو با ثباته او رښتیني ملي حکومت د جوړېدو په هیله

د هیلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوله، عدالت

او که دواړه؟

کله چې د امریکا متحده ایالاتو د طالبانو د رژیم د ړنګولو لپاره ماشې ته ګوته ور وړله، نو هغه وخت ګڼو افغانانو او په تېره دلید او نظر خاوندانو سره دا پوښتنه زیاته مطرح کېدله چې د طالبانو بدیل او ځای ناستی به څوک وي او څوک به د هغوی ځای ډکوي؟ هغه وخت د امریکا غږ راډیو او یو شمېر نورو خپلواکو سرچینو په پټه یوه ټولپوښتنه او نظر غوښتنه کړې وه، ددې نظر غوښتنې نتیجه دا راوتې وه چې په سلو کې (۹۵) افغانانو ویلي وو: "د طالبانو تر سقوط وروسته چې هرڅوک راځي را دې شي خو چې پخوانۍ جنګي ډلې رانه شي". له پخوانیو جنګي ډلو څخه اصلي مقصد د جمیعت تنظیم او په تېره بیا د نظار شورا ډله وه، ځکه دا وخت نورې اکثره پخوانۍ جنګي ډلې د طالبانو له خوا له زوروځواکه غورځول شوې وې، یوازې د جمیعت تنظیم پاتې و، هغه هم د مرګ پر پوله شپې سبا کولې. د خلکو وېره دې وخت کې دا وه چې که بیا هم کابل د نظار شورا لاس ته ورشي، نورې ډلې به یې مخالفت ته را ودانګي او بیا به د جنګونو لړۍ پیل شي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغاني ټولنې ته د نظار شورا کفایت او ظرفیت، د هغې په تېره څلورنیم کلنه نیمواکه واکمنۍ کې ښه معلوم شوی و، نو ځکه یې د هغې بیا واکمني دیوې ترخې تجربې تکرار ګاڼه.

نړیوال ائتلاف په تېره بیا امریکایان هغه وخت سخت په غوسه وو او دخپل قهر څپې یې نه شوې کېنولای، نو ځکه یې په ډېره بیړه نظامي عملیات پیل کړل، په نتیجه کې سیاسي حل لاره او بهیر تر جګړه ییزې حل لارې شاته پاتې شول او بېرته همغه څوک پر کابل واکمن کړای شول چې خلکو ورڅخه وېره او کرکه درلودله او ښه یې نه ایسېدل. کله چې نظار شورا واک ته ورسول شوه، نو بیا ځینو داسې تصور او اټکل وکړ چې دا ځل به دا ډله د یو ملي حکومت جوړېدو ته لاره خوشې کړي او له تېرو تجربو څخه به عبرت واخلي، خو تر څو میاشتنۍ واکمنۍ وروسته څرګنده شوه چې د هغوی په فطرت او چلند کې کوم بدلون نه دی راغلی، تر هغه وروسته په هېوادنۍ کچه، سره له دې چې یو لړ بدلونونه راغلل، لویه جرګه جوړه شوه، د زعامت مشکل تریوه حده حل شو، عمراني کارونه پیل شول، ګڼ شمېر مهاجرین بېرته هېواد ته ستانه شول، خو بیا هم اساسي مشکل تر اوسه پر خپل ځای پاتې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په افغانستان کې اساسي ستونزه سياسي مسئله ده، پوځي ډلې هم دسياسي عدالت د نشتوالي له امله رامنځته شوي، که چېرې په افغانستان کې په رښتينې بڼه سياسي عدالت تامين شي او هره سياسي ډله د خپل کفايت او هر قوم د خپل کميت او کفايت له مخې د هېواد په سياسي چارو او برخليک کې شريک شي، نو نظامي ډلې ورو ورو خپل ارزښت او ماهيت له لاسه ورکوي. د سياسي عدالت تر تامين وروسته ټولنيز عدالت، ټولنيز ثبات او هېوادني پرمختګ ته لاره اوارېږي، تر دې ټولو وروسته بيا مدني ټولنه جوړېږي، خو په خواشينۍ سره بايد ووايو چې په افغانستان کې اوسنۍ سياسي پرمختياوې د ګڼو معاملو د پردې ترشا اوډل کېږي او ترسره کېږي.

اوسنۍ سوله او اوسنی سياسي ثبات دواړه حقيقي نه دي، هم سوله تصنعي ده هم سياسي ثبات. په سياسي برخه کې يوه خاصه ډله واک ته رسول شوې چې دصفر اعشاريه درې (۳,۰) فيصده وګړو استازولي هم نه شي کولای، دا ډله ديو بهرني زبرځواک د الوتکو تر وزرونو لاندې خپل ژوند تېروي، که نن هم په افغانستان کې بهرني ځواکونه نه وي، په کابل کې د نظار شورا واکمني مياشتې لا څه چې څو ورځې هم دوام نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي کولای، علت يې دا دی چې نهه نوي اعشاریه اووه (۷,۹۹) فیصده خلک له واکه محروم دي. عام ولس اوس ځکه د نظار شورا پر ضد وسلوال بغاوت نه کوي چې مخې ته یې د نړیوال ائتلاف ځواکونه پراته دي او دوی له هغوی سره مخامخېږي، نو ځکه خو غلی مخالفت کوي او عملاً ستر نظامي ټکر نه شته. د ملګرو ملتونو چارواکي داسې فکر کوي چې څه خو (۸۰-۹۰) فیصده خلک خو خپل حقوق نه غواړي، په اصطلاح دا ظلم یې پر ځان منلای، دا یو څو فیصده خلکو ته چې واک ته رسېدلای، که له دوی څخه اوس واک اخلې، نو دوی وسلې ته لاس اچوي، ځکه چې تیارې وسلې هم ورسره دي، کله چې دوی وسلې ته لاس وروړي، نو جګړه پېښېږي، نو ښه داده چې که عدالت هم نه وي، نو لږ تر لږه خو به سوله تامین شي، همدا هم کفایت کوي. ملګري ملتونه په دې هم خپل نوم نه بدوي چې دوی اوس په افغانستان کې حضور لري او دوی نه غواړي ددوی په شتوالي کې په افغانستان کې لویې جګړې پیل شي، دهمدغسې معاملو په نتیجه کې نسبي سوله راغلې، خو عدالت په کې تر پښو لاندې شوی دی.

ملګري ملتونه او ځینې نور بهرنیان شاید داسې فکر وکړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ديوې ناعادلانه سولې ترټينګېدو وروسته به ورو ورو دايمي ټولنيز عدالت او سياسي ثبات ته هم لاره اواره شي، ځکه چې د خلکو ترمنځ به د سولې کلتور دود شوی وي او د جګړې فرهنګ به کمزوری شوی وي، خو دلته تجربو ښودلې چې هره سياسي جنګي ډله يو ځل واک ته رسېدلې، نو بيا يې خپله ټوله انرژي د خپل واک په ټينګولو او دخپلو مخالفينو پر ځپلو لګولې ده، جګړې همداسې دوام موندلای ترڅو چې واکمنه ډله له واکه پرځول شوې او تر هغه وروسته بيا همدا لړۍ تکرار شوې ده.

افغان ولس اوس له متمدينو هېوادونو او په تېره بيا له ملګرو ملتونو ګيله کوي چې په نورو ځايونو کې د زورواکۍ، ظلم او تشدد غندنه کوي، خو په افغانستان کې بيا ديوې جنګي ډلې له واکمنۍ سره هغه هم په دې پلمه چې سولې ته خطر پېښ نه شي، مرسته کوي او عمر يې اوږدوي.

څه موده دمخه په افغانستان کې د ملګرو ملتونو ځانګړې استازي ښاغلي لخدربراهيمي په شمال ولايتونو کې د شمال ټلوالې له خوا دشويو ډله ييزو وژنو د څېړنو په باب وويل: "مړي دې خدای وبښي موږ بايد د ژونديو غم وخورو" د اصولو له مخې دا خبره، سمه ده ځکه چې مړي هسې هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړا نه را ژوندي کېږي، ښه خبره داده چې دژونديو غم وخوړل شي خو اصلي خبره دعدالت ده، ترڅو چې عدالت تامين نه شي د نورو کړکېچونو د پېښېدو وېره شته. ښاغلی لخدر براهيمي وايي چې په اوس وخت کې موږ تر عدالته سولې ته زياته ترجيح ورکوو، مانا دا چې که ديوه جنګسالار تر وزر لاندې هم سوله رامنځته کېږي، موږ دهغه ترخه ماضي هېروو. خو زموږ د ولس هيله بيا داسې نه ده، ولس د جنګسالارانو او ټوپکمارو د چلونو، وعدو، سوګندونو او پرله پسې ژمنو يوه ډېره پخه تجربه او تاريخچه لري. د جنګسالارانو ژمنې او سوګندونه ان د کعبې شريفې تر حرمه هم رسېدلي، خو بيا هم جنګونه او عداوتونه بند شوي نه دي، ملګري ملتونه داسې فکر کوي چې دا ځل نو جنګسالاران اصلاح شوي او تېر عملونه بيا نه تکراروي. جنګسالارانو اوس ځکه ځان غلی کړی چې د امريکايي بي ۵۲ الوتکو څخه د وېرې احساس کوي، دوی وايي تر هغو چې مو امريکايانو او ملګرو ملتونو سره شپې تېرېدلې، هغه به تېروو او کله چې دوی په خير سره له افغانستانه رخصت شول، نو بيا به بېرته د خپل فطرت او طبيعت له مخې کار کوو. ولس سره دا وېره هم شته چې په افغانستان کې دنړۍ د ګڼو هېوادونو له دومره ستر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواک سره سره بیا هم چا جنګسالارانو سره حساب ونه کړای شو، نو بیا به وروسته تر دې موږ په تش لاس له هغوی سره څه وکړای شو؟

لنډه دا چې ولس عدالت غواړي، هم د پخوانیو حسابونو تصفیه غواړي او هم په اوسني وخت کې دپخوانیو جنګسالارانو د واکمنۍ پای ته رسېدل، ځکه دوی وېره لري چې په همدې ډول به د جنګسالارانو د واک لړۍ وغځېږي، بیړنۍ لویه جرګه یې یو ښه مثال دی، چې جنګسالارانو کرزی صیب او نړیواله ټولنه (ملګري ملتونه) مجبور کړل؛ دلویې جرګې له خوښې پرته نوې کابینه جوړه کړي او پخوانیو جنګسالارانو ته بیا غټ غټ امتیازونه ورکړي.

زموږ په اند د ولس دا وېره پرځای ده، که چېرې سوله او عدالت په موازي ډول پرمخ لاړ نه شي او د لویې جرګې په شان عدالت تر سولې قربان شي، نو دایمي سوله او سیاسي ثبات ناشونی کېږي. دلویې جرګې تر پای ته رسېدو وروسته کرزي صیب په یوه خصوصي ناسته کې ویلي وو:"موږ په لویه جرګه کې عدالت تر پښو لاندې کړ او سولې ته مو چیلنج ورکړ"، مانا دا چې په وزارتونو کې د جنګسالارانو ونډه ښه درنه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا علت دی چې له لویې جرګې څخه تر اوسه پورې په هېواد کې د ډاډمنې سولې، سیاسي ثبات، ملي اردو او ملي پولیسو (ځارندوی) د جوړېدلو په لاره کې ډېر کم پرمختګ شوی دی.

موږ هیله لرو چې ملګري ملتونه په خپله افغان پالیسۍ کې بدلون راولي او د جنګسالارانو تر وزرونو لاندې د سولې بهیر همداسې پرمخ بونه ځي، بلکې د ټولنیز او ملي عدالت د تامین لپاره یوه لاره دا ده که جنګسالاران ژر ترژره محکمې ته نه راکاږل کېږي، نو لږ تر لږه خو باید نور امتیازونه ورته ورنه کړل شي. ښه لاره داده چې د واکمنۍ امتیاز باید په خپله ولس ته ورکړل شي، نه جګړه مارو ته.

که چېرې په افغانستان کې دعدالت پر بنسټ سوله او سیاسي ثبات رامنځته شي، نو دابه ډاډمنه سوله او سیاسي ثبات وي، دایمي به وي نه موقتي لکه د اوس په شان.

په هېواد کې دیوې عادلانه سولې او سیاسي ثبات د
ټینګېدو په هیله
دهیلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان د ابهام پر لوري

مخکې داسې فکر کېده چې د سترو ځواکونو او د نړیوالې ټولنې په مداخلې او زیات پام سره به د افغانستان ستونزه حل او د افغانانو دې اوږده رنځ ته به درمل پیدا شي، خو له هغه وخته چې د امریکا د پوځي بریدونو په نتیجه کې طالب نظام ړنګ او د نړۍ پام افغانستان ته را اوښتی او د جهان ډېرو ځواکمنو هېوادونو دلته پوځي او سیاسي حضور پیدا کړی، د افغانستان د ستونزې دمشورې سر بېخي لادرکه شوی دی.

دا خبره اوس معلومه نه ده چې اصلي اجنډا چا سر ده؟ امریکایانو سره، ملګرو ملتونو سره، ایران، روس، هند، پاکستان، فرانسې او یا ترکیې سره؟ او که نه خپله افغانانو سره؟ په افغانانو کې بیا چا سره ده؟ شمال ټلوالې (نظار شورا سره)؟ د هغو مخالفو جهادي ګروپونو او طالبانو سره او که ملي دیموکراتو اشخاصو سره؟ کله چې څوک دغسې پوښتنې په ذهن کې را وګرځوي نو له ډېرو ابهاماتو سره مخامخېږي، خو دې ابهاماتو کې بیا هم سړی څه نا څه یوه اټکل ته ګوته نیولای شي. په افغانستان کې د اوسنیو ابهاماتو په لړ کې د دنیا د ظاهري اسبابو دمنطق په مټ ویلای شو چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان د اوسنۍ ستونزې د مشوره سر تر هر څه لومړی دامریکایانو په لاس کې دی او په کورنۍ کچه په کې زیات مطرح لوبغاړی همغه شمال ټلواله (نظارشورا ګروپ) دی، خو کله چې سړی د امریکا او شمال ټلوالې دې نا متجانس پیوستون ته ګوري، نو د سړي ذهن بیا د ابهام خوا ته مخه کوي او وایي چې: "دا وړی لکه چې شړی نه شي"، ځکه د روس او ایران د ښوونځي زده کوونکي څنګه امریکایي سندرې او ترانې زمزمه کړي، خو په سیاست کې دا هرڅه پېښېدی شي، سیاست څه اخلاقي موضوع نه ده، مخ و څټ، رنګ او چوکاټ نه لري، پروني دښمنان نن دوستانېدلای شي او نني دوستان سبا بیا د دښمنۍ ډګر ته وتلای شي.

سیاست داسې شی دی چې کله کله په کې خلک په کعبه شریفه کې قسم خوړلو ته هم اړکېږي، کله کله سړی زیرې پرېښودلو څه چې اوږدولو او ځینې وخت یې خریلو ته هم اړ وزي. سړی چې همدغه حالات ګوري نو په ذهن کې یې ابهام راټوکېږي. زموږ د هېواد پر سیاسي ډګر اوس د همداسې یو سیاسي ابهام سیوری خور دی. د حکومت ملکي او قانوني برخه اجرائیوي ځواک نه لري، ترڅنګ یې د جنګي ډلو واکمن استازي د هرڅه د ویتو کولو حق لري،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنن او سبا لپاره کومه رڼه پالیسي او روڼ مهالویش نـه شـته، ټول د بهرنیانو مرستو ته په طمع یو. په سیاسي برخه کـې مـو خپل نوښت او خپله ځواکمني له لاسه ورکـړي. ایډیـالوژیو او ایډیالونو، د اوږده او زړېښونکي فقر او تنګسیا لـه املـه خپـل پخواني کیف او خوند له لاسه ورکړی، اوس خلک پـه اسـانۍ زړه نه ښه کوي چې دا فاني نړۍ دې بې له هغـې و دغـې د هغې بلې تلپاتې دنیا لپاره له لاسـه ورکـړي، اوس د پـانګې او ګټې بازار ګـرم دی، غـیرت، تـوره، د پـلار نیکـه میړانـه اوس عملي لغتونه نه دي، بلکې د ژبني قاموس برخه دي.

اوس خلک خپلو ګټو پسې ګرځي او ګټې هم د هغه چـا پـه لاس کې دي چې ګټې یې زموږ د هېـواد لـه ملـي ګټـو سـره مخالفې دي. ګټې تر لاسه کول هم اسانه کار نه دی، پخوانیو متل کړی چې "ګټې تر ګټو لاندې دي"، نو اوس چـې څـوک ګټې ترلاسه کوي، مجبور ګټونه به اړوي او ګټونـه چـې اړوي نو مجبور لاسونه به یې ور لاندې کېږي. ښکېلاک اوس افغـان سیاسي ګروپونه او د هغو ډلمشران په همدغسـې یـوې تنګسـیا کې راګیر کړي، ګټه ورکوي، خو لاسونه یې تـر (ګټـو) لانـدې کوي. نو هغه کسان چې لاسونه او پښې یې تر ګټو لانـدې وي هغوی به څرنګه په هېواد کې ازاد ژوند او فکر وکړای شي او څنګه به ولس پرې راټول شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د ولس د چارو واکي اوس په کورنۍ کچه د همدغسې اشخاصو لاس ته ورغلي، ددوی په شتوالي کې دیو سالم او ملي نظام ټینګښت او پایښت نا شونی دی او له زاټو د کټوري طمع کول دي. اساسي بهرنـي زبرځواکونه هم همداسې کسان خوښوي چې ولس ته د خپلې راتلونکې، لیدلوری معلوم نه کړي او دوی له دې ابهام څخه خپله ګټه پورته کړي.

اوس نو روښنفکره او ټولو ملتپالو افغانانو او په ټولیز ډول ټول افغان ولس ته په کار ده چې له دې ابهام څخه د خلاصون لپاره لومړی پر دې اوسني حکومت، بیا د ملګرو ملتونو پر سازمان، بیا د امریکا پر متحده ایالتونو او د افغانستان په کشاله کې پر نورو اخته هېوادونو هر اړخیز فشار راوړي چې د افغانستان په اړه یوه رڼه، شفافه او څرګنده لیکلې ستراتیژي له وخت او ځای سره سمه، زموږ ولس ته وړاندې کړي چې زموږ د ملت راتلونکی معلوم او تضمین شي او هر سړی د خپل کار په سر وبر پوه شي او که داسې ونه شي له اوږده ابهام سره دیو ملت د برخلیک تړل یوه ستره تېروتنه او خطرناکه لوبه ده.

له ابهام او تورتم نه رڼا ته د وتو په هیله

په درنښت

دهیلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر دولتي خپرونو

تنظيمي انحصار څنګه له منځه تللای شي؟

د طالبانو د نظام تر ړنګېدو وروسته د افغاني ټولنې په بېلابېلو برخو کې ډول ډول بدلونونه رامنځته شول، چې ځینې یې مثبت دي او په ځینو برخو کې خبره تر پخوا هم خرابه شوې ده. د مطبوعاتو او خپرونو ازادي او په دې برخه کې زیات پرمختګ هغه مثبت ګام دی، چې په تېر یو نیم کال کې پورته شوی دی.

اوس د ټول هېواد په کچه تر (۲۲۰) عنوانو زیاتې مهالنۍ خپرونې خپرېږي، چې د شومره والي او څرنګوالي له پلوه یې د هېواد په ټول مطبوعاتي تاریخ کې ساری نه لیدل کېږي.

د ازادو چاپي خپرونو ترڅنګ بله د یاد ورخبره داده، چې ازادو ټلویزیونونو او ازادو راډیوګانو ته هم د فعالیت اجازه شته، تر اوسه پورې ځینو افغانانو د ازادو راډیو ګانو او ازادو ټلویزیونونو د جوړولو لپاره غوښتنلیکونه ورکړي، ځینو خو لا اجازې هم ترلاسه کړي، خو تر اوسه لا کومې دا ډول خپرونې پر عملي فعالیت لاس نه دی پورې کړی. البته یو شمېر نورې داسې راډیویي خپرونې شته چې هغه یامستقیماً د نړیوالو له خوا او یا د هغوی په مرسته له افغانستان څخه خپرېږي او یا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د راډيو افغانستان د (FM) او نورو څپو له لارې خپرونې کوي. په ټلويزيوني برخه کې هم دالمان ټلويزيون د بهرنيو خپرونو څانګه خپل لنډ بهرني خبرونه په پښتو او دري ژبو له کابل ټلويزيون څخه خپروي.

دا ټول پرمختګونه ددې څرګندوی دي چې د هېواد د ډله ييزه خپرونو په برخه کې تر يوه حده مثبت پرمختګ رامنځته شوی دی. خو دا پرمختګ او ازادي دومره هم نه ده، لکه څنګه چې د افغانستان اوسنۍ اداره او نړيواله ټولنه يې تبليغوي، دا خبره درسته ده چې د افغانستان د خپرونو شمېر زيات شوی او تر يوه حده يې کيفيت هم ښه شوی، خو تر اوسه لا ادعا او واقعيت پوره پوره سمون نه لري. اوس تر بل هر وخت څخه زيات ديوه تنظيم، د يوې ډلې، يوه قوم او يوې سيمې خلک د هېواد پر اساسي خپرونو واکمن دي او دا هڅه هم کوي، چې خپل انحصار ته دوام ورکړي او ددوی تر انحصار بهر خپرونې هم تر ګواښ لاندې راولي، په حقيقت کې اوس اکثره خپرونې داسې ازادې دي چې له اساسي واکمن ګروپ پرته نورې هرې ډلې او تنظيم ته د انتقاد ګوته ونيسي، خو يوازې پر اساسي واکمنې ډلې به انتقاد نه کوي.

دلته به د دولتي او نادولتي خپرونو پر څرنګوالي لنډه رڼا

(c) ketabton.com: The Digital Library

واچوو:

الف- دولتي خپرونې: په دولتـي خپرونـو کـې دوه ډول خپرونې دي:

لومړی:- هغه خپرونې چې په مطلق ډول د نظـار شـورا پـه انحصار کې دي. دا ډول خپرونې د دولت له پـانګې او بيـت المال څخه تمويلېږي، خو دفکر او نظر له پلوه يـوازې د يـوه ځانګړي ګروپ (نظار شورا) د ګټـو او نظـر ځرګندونـه کـوي، هرڅـوک چـې دنظـار شـورا مخـالفين دي؛ طالبـان دي، کـه روښنفکـران يـا د نـورو ډول ډول سياسـي افکـارو خلـک، د همدې دولتي انحصار شويو خپرونو له لارې په بېلابېلو نومونو تورنېږي او بد رد ورته ويل کېږي، ددې خپرونـو غـوره بېلګـه خپله کابل راډيو ټلويزيون دی، چې هېڅـوک داسـې فکـر نـه کوي، چې دا د افغانسـتان راډيـو ټلويزيـون دی، کـه د نظـار شورا يا د پنجشـېر ولسـوالۍ د څـو تنـو اوسـېدونکو. د راډيـو ټلويزيون لـه (١٩) رياسـتونو رئيسـانو لـه جملـې څخـه (١٧) رئيسان پـه تاجـک قـوم پـورې اړه لـري، دا پـه کابـل کـې د مطبوعاتي او قومي انحصار او ځانګړې قوم پـالنې هغـه بېلګـه ده، چې تر اوسه به په جنوبي افريقا کې لا څه، بلکې پـه ټولـه نړۍ او په تېره بيا په داسـې يـو هېـواد کـې چـې د اکثريـت

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترخنګ بېلابېل قومي اقليتونه په کې اوسي، چا نه وي ليدلې.

عام ولس خو څه کړې چې خپله د منځمهالې ادارې ديموکرات مشران هم د راډيو ټلويزيون له افراطي حالت نه تر پوزې راغلي او د اطلاعاتو او کلتور وزارت په چوکاټ کې يې د هغو دکنټرول لپاره يو ځانګړی کميسيون هم جوړ کړی، خو دې کميسيون هم د خپلې بې کفايتۍ او د راډيو ټلويزيون د چارواکو د ډېرې زياتې سپين سترګۍ له وجې څه تر سره نه کړای شول.

دويم – هغه دولتي خپرونې دي چې د کابل په اوسنۍ اداره کې ډېرې زياتې د جنګسالارانو په خدمت کې نه دي، لکه انيس، هېواد، ملي ارمان او ځينې نورې. خو دا خپرونې هم داسې نه دي چې په ښکاره يا ضمني ډول دې د کابل پر اوسنۍ ادارې د ځينو اساسي واکمنو جنګسالارانو مخالفت وکړي، يوازې دومره کوي چې په ډېر ښکاره او بربنډ ډول د جنګسالارانو ستاينه نه کوي او د هغوی ډېرې سپارښتنې نه مني. په مجموعي ډول دولتي خپرونې تر زياته بريده د نظار شورا په خدمت کې دي.

ب – ازادې خپرونې: په ازادو خپرونو کې بيا هم څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوله خپروني دي.

لومړی:- هغه ډول خپروني چې په ښکاره ديو ځانګړي تنظيم له خوا خپرېږي او د همغه تنظيم د ګټو او نظر ښکارندوی دي، لکه پيام مجاهد او جميعت تنظيم، وحدت حزب او ځينو نورو تنظيمونو پورې نورې اړوندې خپرونې. دا خپرونې د مشخصو ډلو له خوا تمويلېږي او دهغو د افکارو ځلونه کوي، دا خپرونې حق لري دخپلو ځانګړو تنظيمي لېوالتياو لپاره کار وکړي، خو ددې حق نه لري، چې د هېواد د ملي ګټو، د خاورې د بشپړتيا او اسلامي ارزښتونو خلاف خپرونې وکړي، خو په دې تنظيمي خپرونو کې داسې خپرونې هم شته، چې ان د هېواد د ملي ګټو، ملي وحدت او د خاورې د بشپړتيا پرضد ليکنې هم خپروي، غوره بېلګه يې خپله د ((پيام مجاهد)) جريده ده.

دويم:- هغه ډول خپرونې دي چې د بېلابېلو تنظيمي او په دولت کې د شاملو اشخاصو له خوا چاپېږي او د ازادو خپرونو تمثيل کوي، ددې ډول خپرونو مالي لګښت د يو شمېر خيريه ټولنو او نړيوالو سازمانونو له خوا په دې نيت ورکول کېږي، چې افغانستان کې ازاد مطبوعات تقويه شي، ددې خپرونو چلوونکي له همدغه نيت نه په ناوړه ګټې اخيستنې سره خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالي لګښت له همدغو سرچینو څخه ترلاسه کوي، خو څېړنیز کار یې یوازې د یوې مشخصې ډلې، قوم، سیمې او ژبې لپاره وي. دوی ازادي دې ته وایي چې یوازې د هغه تنظیم چې دوی ور پورې اړه لري د هغو له افرادو څخه پرښتې جوړې کړي، د بېلګې په توګه به کابل اوونیزه یاده کړو، چې دنظار شورا د یو اساسي غړي له خوا خپرېږي.

ددې جریدې لګښت په کابل کې د (ایینې) په نامه دیوې ادارې له خوا ورکول کېږي، دا اداره ځان (افغان کلتوري او مطبوعاتي مرکز) ګڼي او غواړي په افغانستان کې ازادو مطبوعاتو ته وده ورکړي، ویل کېږي چې ائینه د ملګرو ملتو دیونیسکو په سازمان پورې تړلې یوه اداره ده، چې په کابل کې پرې یو شمېر فرانسوي اتباع اساساً واکمن دي.

دا اداره د کابل اونیزې، زنبېل غم، ملالۍ او یو شمېر نورو خپرونو لګښت ورکوي. خو اوس راځو دې ته چې ایا کابل اوونیزه، رښتیا هم یوه ازاده جریده ده که نه؟ که دا جریده رښتیا هم یوه ازاده جریده وي، نو ایا تر اوسه یې د کابل د ورانوونکو له جملې څخه د یوه تن اساسي ورانوونکي او د سالنګ د تونل د الوزونکي پر ضد کوم مطلب خپور کړی او یا خپور به یې کړي؟ د نړیوالو مطبوعاتو د رپوټونو له مخې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سالنګ پر بيارغونه نږدې پنځه مليونه امريکـايي ډالـره لګښـت راځي، ايا کابل اونيزه او يا هم په کابل کې نـورې دولتـي او ازادې خپرونې به دا وليکي چې دا تونل چا الوزولای دی؟

دې کې هيڅ شک نه شته چې کابل اونيزې بـه ډېـر داسـې مطالب خپاره کړي وي، چې د نورو تنظيمونو خلاف وي او په دې کې به يې د ولس د هيلو يو څه ځرګندونه هم کـړې وي، خو ايا تر اوسه په کې داسې مطلب هم چاپ شوی چې هغـه دې د نظار شورا او يا هم د جميعت تنظيم پر ضد وي؟

نو که چېرې داسې نه وي، نو بيـا خـو دا جريـده يـوازې د نظار شورا د ګټو ساتندويه او ځرګندويه خپرونـه ده، نـو ازاده ورته څنګه ويـلای شـو؟ د ازادو خپرونـو تـر ټولـو مهـم اصـل ناپيپلتوب دی، هره خپرونه کې چې دا اصل مراعت شوی نـه وي، ازاده ورته نه شو ويلای، نو هغه خپرونې چې ازادې نـه وي، ولې بيا پر ځان د ازادو او ناپيپلو خپرونو نوم ږدي او ولې ورته د ائينې په شان يـوه اداره چـې د ازادو خپرونـو د ملاتـړ ادعا کوي، داسې تنظيمي او تنظيمي ډولـه خپرونـو تـه مـالي لګښت ورکوي او ولې پرې د ازادو خپرونو رنګه پيکه کوي؟ دا ډول خپرونې په کابل کې نورې هم شته چې دلته يې له شنلو تيرېږو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دربیم:- دپه کابل او ولایتونـو کـې یـو شـمېر داسـې ازادې خپرونې هم شته چې تر ډېـره حـده یـې د بـې طرفـۍ اصـل ساتلای، ژبني او سیمه ییز توازن او تناسب ته یې پاملرنه کړې او تر یوه حده یې د سالـم انتقاد روحیه پیاوړې کړې. په کابل کې یـې نسـبتاً ښـې بېلګـې د ((کلیـد)) اونیـزه او د ((ارادې)) ورځپاڼه دي، په ولایتونو کې هم دا ډول بېلګې شـته، خـو دا خپرونې هم تر اوسه پورې په دې دریځ کې نـه دي، چـې پـر کابل او د هېواد پر نورو سیمو د واکمنو اساسـي جنګسالارانو پر وړانـدې یـوه مطبوعـاتي جبهـه پرانیـزي او یـا دې هـم د اپوزیش شکل غوره کـړي، دوی یـوازې دومـره کـړي چـې د جنګسالارانو د ستاینې په باب هېڅ مطلب نه خپرونـي او کلـه کله هم یو نیم مالګین انتقاد ته په خپلو پاڼو کې ځای ورکوي.

پـه هرحـال پـه مجمـوعي ډول د ازادو خپرونـو حالـت هرڅنګه چې وي، تر دولتي هغو ډېر ښه دی. خـو اوس راځـو دې ته چې پر دولتي خپرونو تنظیمي انحصار څنګه لـه منځـه تلای شي؟

اصلي خبره داده چې ددولتي خپرونو په تېره بیا د راډیو او ټلویزیون له دې یورنګي حالت او انحصار نه، نـه یـوازې عـام ولس، بلکې خپله یو زیات شمېر دیمـوکرات دولتـي چـارواکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم تر پوزې راغلي او ټول غواړي چې یو مثبت بدلون په کې راشي. زموږ په نظر په دولتي خپرونو په تېره بیا راډیو ټلویزیون کې مثبت بدلون په دې ډول راتـلای شـي: لکـه څنګـه چـې دولت د دولتـي تصـدیو د شخصـي کولـو لپـاره یـو ځـانګړې کمیسیون جوړ کړی او ښاغلی خالق فضل ددې کمیسـیون پـه داسې حال کې دی، داسې دې د کابـل راډیـو ټلویزیـون او ځینو نـورو خپرونـو د شخصـي کولـو لپـاره هـم یـو ځـانګړی کمیسیون جوړ کړي، اوس خو د مطبوعاتو د قـانون لـه مخـې خلک شخصي ټلویزیونونه او راډیوګانې هم فعالولای شي. نـو د کابل راډیو ټلویزیون د شخصي کولو لپاره دې هم د ازادې داوطلبۍ له لارې اخیستونکي پیدا کړي، ددې ګټه بـه دا وي چې د دولت اکثره مسؤلین به له یو ډېر درونـد مـالي او سـتر رواني بار او فشار څخه خلاص شـي، یـانې دا چـې کـه کابـل ټلویزیون او راډیو د هغو داوطلبانو ته ورکړل شي، دولت به د هغو تر (۱۲۰۰) زیاتو مامورینو د معاشونو او نورو لګښتونـو لـه غمه بې غمه شي، چې همدا اوس یې ورکوي. اصلي خبره دا ده چې راډیو ټلویزیون خو په واقعیت کې اوس هـم شخصـي دی؛ یانې دا چې دیوې مشخصې (ډلـې نظـار شـورا) پـه لاس کې دی او ځینې خلک لا ورته ان پنجشیر ټلویزیون هم وایـي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول تبلیغات او نشرات یې د همدې ګروپ لپاره دي، د جمهور رئیس کرزي صیب په باب په کې دومره څه نه وي چې د " شېر پنجشېر"، " امرصاحب"، " سخن سالار"، " سردارجهاد"، " سردارشهدا"،" سیمرغ هندوکش"،"فاتح جنګ سرد"، " سپه سالار مقاومت" په باب په کې خپرونې کېږي، نو چې خپرونې یې د یو شخصي ګروپ او د هغه د قومندان لپاره وي، ښه داده چې لګښت یې هم د همدې ګروپ پر غاړه شي.

دولت که چېرې همدا ټلویزیون او راډیو په یوه مناسب قیمت وپلوري، په همدې پیسو کولای شي ازاد او ملي ټلویزیون او راډیو فعال کړي، چې د ټولو خلکو د هیلو ښکارندویي وکړي.

د ولسمشر ښاغلي کرزي د حکومت دیموکراتو اشخاصو ته د راډیو ټلویزیون د اصلاح بله لاره داده چې دوو میاشتو پورې دې کابل راډیو ټلویزیون ټول نشرات او په موقت ډول دمامورینو معاشونه بند کړي، که چېرې بیا هم اصلاحات رانغلل د راډیو ټلویزیون ناپېیلو مامورینو ته دې بل ځای کار پیدا کړي او تنظیمي مامورین دې خپل تنظیم ته پرېږدي او د راډیو په تېره بیا د ټلویزیون خپرونې دې تر هغه پورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودروي، چې د اصلاحاتو شرايط برابر شي، ځکه تـر زهرجنـو، تنظيمي، سمتي او کرکجنو خپرونو او تر هغو خپرونـو چـې لـه هغو څخه د ملي نفاق او کرکې بوی راځي، (نه خپرونې) ښـې دي، غبرګون خو نه را ولاړوي. اوس د کابل ټلويزيون پر ځای اکثره خلک د نورو هېوادونـو ټلويزيونونـه ګـوري، علـت يـې همدا دی چې په کابل ټلويزيون کې داسې څه نه شته چې د خلکو ذوق خړوب کړي، نو پر هغو ټلويزيوني خپرونو چې تـر ګټې يې زيان زيات دی، ولې بې ځايه لګښت وشي؟ هغـه هـم دبيت المال لګښت.

په درناوي

په هېواد کې د مطبوعاتو د ربښتينې ازادۍ په هيله

د هيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په افغانستان کې بهرنۍ ځواکونه ګټې او زیانونه

له اخلاقي، ملي، دودیز او عقیده یي پلوه دا خبره سړی ته ډېره ګرانه پرېوزي، چې په خپل هېواد کې بهرنۍ ځواکونه وزغمي، هغه هم داسې بهرني ځواکونه چې د یوه قوي پوځي فشار او یرغل په نتیجه کې هېواد ته داخل شوي وي، خو په اوسنۍ نړۍ کې په تېره بیا د نړۍ له یو قطبه کېدو راهیسې پخواني ارزښتونه او ایډیالونه یو څه بدل شوي او نور هم د بدلېدو په حال کې دي.

اوس د منطق ځای زور او د اخلاقو او ایډیالونو ځای اقتصاد یا پیسو نیولای، د عصري ټکنالوژۍ سیلاب د غیرتونو او کلتورونو ډېر ټینګ دېوالونه نړولي، نو ځکه خو چې مشر لالا (د امریکا متحده ایالات) هره خبره کوي هغه په نړۍ کې د کاڼي کرښه ده او څوک یې د بدلانه حق او جرئت نه لري، د نړۍ په هر ځای هره سیمه او هر هېواد کې یې چې هر سیاسي شخص، هر ګوند او هر حکومت ته طبعه خرابه شي نو لومړی ورته پلمې جوړې کړي او بیا یې د له منځه وړلو لپاره د زور اسونه زین کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کومه داسې خبره یا پېښه چې هغې ته د منطق غاښ نه جوړېږي، هغه بیا ملګرو ملتونو او یا هم نورو هېوادونو ته حواله کړي، چې د دوی له خوښې سره سم یې حل کړي، لنډه داچې زور او اقتصاد زموږ د اوسني عصر کلتور او منطق دی، هغو ټولنو، هېوادونو او ډلو چې له دې کلتور سره ځان عیار کړی، له غیرت او سرلوړۍ پرته د ژوند له خوږلنیو برخمن شوي، خو هغه څوک چې ددې کلتور پرمخالف لوري روان دي له ستونزو سره مخامخېږي.

زموږ هېواد او زموږ ولس په همدغسې یوې دوه لارې کې ولاړ دی، یا به د زور منطق ته غاړه ږدي او یا به هم مخالفت کوي، د مخالفت مانا یوه نا انډوله جګړه ده چې د نړۍ د ټولو زورورو د مجموعې پر وړاندې به د یوه جګړه ځپلي، بې کسه او بې وسه ولس له خوا تر سره کېږي او نتیجه به یې هم زموږ د هېواد لا ویجاړي او د ولس بربادي وي. د همدې بهرنیو ځواکونو پر وړاندې د بري د یو فیصده اټکل په حالت کې به هم زموږ ولس دومره ځپل شوی وي چې د هر ګاونډي لاسوهنې ته به پراخه زمینه برابره شوې وي، د هېواد دفاعي ځواک به کمزوری شوی وي او د هېڅ ګاونډي د یرغل د پر شا تمبولو وس به پاتې نه وي.

په دې حالت کې به د افغانستان ګاونډي دومره زړور شي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ښکاره ډول به افغانستان کې مداخله کوي، ان د خاورې د نیولو تر حده، هغه وخت کې د ګاونډیو هېوادونو سترګې نه له نړیوالو زبرځواکونو سوځي اونه هم له ملګرو ملتونو، ځکه چې د قدرت او سیاست دا دواړه سرچینې به په افغانستان کې ماتې شوې وي، افغانستان به بیا په سیاسي انزوا کې وي او دا کار به ګاونډیو هېوادونو ته ښه فرصت په لاس ورکړي، چې خپل ناوړه هدفونه تر لاسه کړي، په ټوله نړۍ کې به داسې کوم هېواد او داسې کوم ځواک نه وي چې هغوی د افغانانو غم وخوري او مرستې ته یې راودانګي، نو په دې ډول به یو ځپل شوی هېواد د ګاونډیو خوښې او ترحم (!) ته پاتې شي او ټول هېواد به له کورنیو جګړو او نا خوالو سره مخ شي.

نو په دواړو حالتونو کې زموږ ولس زیان زغمي، نو د لومړي حالت زیان تر دویم هغه لږ دی، په لومړي حالت کې د هېواد د خاورې بشپړتیا تضمینېږي، د ګاونډیو هېوادونو لاسوهنې کمېږي، یوازې د بهرنیو زبرځواکونو د سیاسي تګلارو سیوری دلته غوړېږي، په دویم حالت کې (له سیاسي او پوځي یرغل سره د مخالفت حالت کې) تر یوه اوږده ستومانوونکي مقاومت وروسته که کومه ثمره هم تر لاسه شي نو دا ثمره به هم د ګاونډیو هېوادونو لاس ته ورځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په داسې حالاتو کې نوزمونږ ولس د (بدو) او (بدترو) تر منځ په یوه حالت کې واقع دی، که هر څومره هڅه وکړي یو نه یوه سره به مخامخېږي، خو ښه لاره دا ده چې اوس مونږ د (بدترو) پر ځای (بد) انتخاب کړو، کله مو چې د بدن غړي کوشېر او ټکور شول بیا به له بد حالت نه د (ښه) حالت پر لور ګامونه اخلو.

د همداسې یو ښه حالت په هیله
د هیلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر چتې وتې مطبوعات

زموږ په ټولنه کې افراط او تفریط د ټولنیز او سیاسي ژوندانه یو دود ګرځېدلی،په هره برخه کې کله دومره افراط کوو چې تصور نه کېږي او کله بیا پوره کار کې د تفریط دومره درجې ته راټیټ شو، چې دا هم د چا په خیال کې نه ګرځي، په دې تېرو شل پنځه ویشتو کلونو کې خو دې افراط او تفریط سره ښه غېږه نیولې، کله به یې یو څملوه او کله بل، ښه د مزې سره لوټ په لوټ واوښتل خو بیا هم حالات منځني حد ته نه دي را رسېدلي.

په سیاسي ډګر کې یو وخت داسې و چې نه یوازې نا مذهبه، بلکې مذهب ضد لاره خپله شوه، د چا چې به سپینې جامې پر تن وې، خولۍ او لونګۍ به یې پر سر وه او ږېره به یې پر مخ، نو په زوره به یې ځان د توپ خولې ته ترلی و، آن پر افغاني سکانو هم د اخوانیت ټاپه لګېدله او ((د اسلام په جامه د انګریز د جاسوسانو په نامه)) په زرګونو بې ګناه افغانان تر خاورو لاندې، په زرګونو لادرکه او په زرګونو نور د زندانونو د تورو پنجرو شاته را حصار شول. کله چې د مذهب او دین پتنګانو ته وار راورسېد، نو بیا خو هر سرلوڅی، تحصیل کړی او ان دریشي کړی شخص د تکفیر په تور تورن شو، د دین پتنګان په خپل چلند کې تر دې حده پورته شول چې ان کابل مېشتي ملیان او قاریان یې هم خلکیان وبلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې نږدې دوو کلونو کې دوه درې موضوعګانې (د بشر حقوق، د ښځو حقوق او ديموکراسي) داسې دي چې دومره زياتې په خولو کې اړول کېږي را اړول کېږي چې نور يې نو خوند بېخي پيکه شوی، د بشر د حقوق پلويان وايي د عقېدې او فکر بيان د انسان طبيعي حق دی او دا هېڅ حدود نه لري، په اساسي قانون کې بايد د بشر حقوقو دا اصل کټ مټ ځای شي، خو په ناتاکلي برید کې د بشر د حقوقو د ازادۍ او نورو چارو اسلامپال مخالفين بيا وايي: «انسان نه دی ازاد مګر په چوکاټ د شريعت د اسلام کې» د دوی نظر دادی چې بايد په اساسي قانون کې دا خبره قيد شي چې «په افغانستان کې هېڅ هغه قانون چې د اسلام مخالف او مغاير وي نه شي وضع کېدی». دوی نه يوازې د اسلام د (مخالف) قانون مخالف دی، بلکې د (مغاير) هم مخالف دي او د انسان ازادي يوازې د اسلامي لارښوونو او ارزښتونو په حدودو کې مجاز ګڼي او بس.

د ديموکراسۍ پلويان هم داسې يو افراط ته رسېدلي چې هره ګډوډۍ، هر بې سروبوله کار، تر مذهبي، کلتوري ارزښتونو پښنه اړول، ورته ديموکراسي ښکاري. خو مخالفين يې بيا خپله ديموکراسي سور کفر ګڼي او آن له لفظ سره يې مخالفت کوي. د ښځو د حقوقو پلويان او پلوياني بيا له نارينه و سره په تول پوره او برابره ازادي غواړي او په دې برخه کې هېڅ پوله او بريد نه پيژني، ځينې يې لا څو ګامه نور هم وړاندې ځي او په تېره زمانه کې د ښځو د ځپل شويو حقوقو د اعادې او جبران خبرې کوي. په کابل کې د ښځو د حقوقو په باب په يو جوړ شوي سيمينار کې د ښځو د حقوقو په باب، د نارينه وو له خوا پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې غوړه مالۍ او سپېروني سربېره، يوې ښځې وويل: ((موږ نه يوازې په اوسني وخت کې د ښځو او نارينه و د حقوقو پر تساوۍ ټينګار کوو، بلکې موږ په تېره زمانه کې د ښځو پر حقوقو د شويو تېريو د جبران غوښتونکې هم يو، اصلي تساوی هغه وخت رامنځته کېدلای شي چې د حقوقو د تلافۍ او جبران مسله سپينه شي....)) ددې مېرمنې په وينا: ((څوارلس سوه کاله کېږي چې د نارينه و له خوا ښځه په اشپزخانې(پخلنځي) وردننه شوې ده، ښځه هلته اسيره ده او نارينه بهر دی، نو اوس بايد څوارلس سوه کاله نارينه په اشپزخانه ورداخل شي او ښځې بهر يوه پښه پر بله واړوي نو زموږ به هله زړه يخ شي او هله به د حقوقو د حقيقي تساوۍ خبره رامنځته شي...))

خو په همدې ټولنه کې په همدې ښار او اطراف کې د ښځو د حقوقو مخالفين لا هم د خپلې لاسبرۍ د منطق پر اس سپاره دي، اوس هم ښځې د کو ر او ګور موجود ګڼي او بس، يو نيم لا د دنيا له وېرې دا خبره کوي چې موږ د ښځو آزادې منو خو ((په شريعت د اسلام کې)) او ((هغه ازادي چې مخالفه د اسلام او يا احکام د شريعت وي هغه د منلو وړ نه ده...))

د افراط او تفريط په دې تاوده بهير کې بله مهمه مسله د مطبوعاتو ده، مطبوعاتو هم هغه لار خپله کړې چې په دې نورو برخو کې د ټولنې د کلتور يو ه برخه ګرځېدلې ده، د طالبانو د نظام تر ړنګېدو وروسته يو دم د مطبوعاتو او مطبوعاتيانو بازار تود شو، داسې لکه له ګرمې کټوې څخه چې برغولې پورته کړې، هرې خواته يې بخار خور شو، يوازې په لومړيو څو مياشتو کې په لسګونو اخبارونه، جريدې، او مجلې چاپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شول، راډيو ټلويزيون فعال شو او خبري اژانسونو پر فعاليت پيل وکړ.

په لومړيو ورځوکې خو ښه او اسانه کار دا و چې د مطبوعاتو تېره توره ټوله د طالبانو او د هغو د نظام غندلو ته متوجه وه، هر چا به د خپل قلم او ليکنې څوکه طالبانو ته اړم کړې وه، ګرمه موضوع طالب او همدا طالب نظام و، دې وخت کې په کابل کې هېڅ خپرونې د دې جرئت ونه کړ چې د پخوانيو جنګسالارانو د بيا واکمنۍ، بيا درغلۍ او بيا ورانۍ په باب د چا غږ او نظر منعکس کړي، د طالب د غيبت پاڼه هم ورځ پر ورځ سرېدله، زړېدله او سولېدله، نور نو مطبوعاتوته موضوع پاتې نه وه، د مطبوعاتو شمېر هم ورځ پر ورځ زياتېده آن تر دې چې د ټول هېواد په کچه د ټولو خپرونو شمېر تر (۲۵۰) عنوانو هم ورواوښت، يو شمېر راډيوګانې هم فعالې شوې او نړيوالو راډيو ګانو هم د افغانستان لپاره وخت څو برابره زيات کړ، دا وخت نو اکثره مطبوعات د موضوع د فقر او د موضوع له نشتوالي سره مخامخ شول، ديموکراسي، د ښځو او بشر حقوق داسې عامې موضوعګانې وې، چې ليکنې پرې کېدی شوې، که څه هم اکثره تکراري وې، خو خورا ډېر مطالب يې ورکول، په ديموکراسۍ او پراخ نظرۍ کې خو خبره دې حد ته ورسېده چې آن پر اسلام هم بريد وشو، يوه جريده او د هغې چلوونکی پرې کاذب شهرت ته ورسېدل، دښځو حقوقو باندې هم ښه زيات شخوند ووهل شو او د بشر حقوق هم همدارنګه، ان تر دې حده چې د ښځو د حقوقو اود بشر د حقوقو پخواني سرسخته مخالفينو هم دا ځل د هغوی د حقوقو د ملاتړو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

مدعیانو رول تر سره کاوه.

کله چې دا ټولې موضوعګانې واړول شوې او هېڅ خپرونې ته په کې نوره د مثبت او منفي شهرت زمينه برابره نه شوه، نو بيا د ملي ارزښتونو، ملي شخصيتونو، ملي نومونو او اصطلاحاتو پر ځای ايراني نومونه وکارېدل، پر هرې هغې کلمې پسې يې اور لړوني را واخيستل چې د ټولو افغانانو په خولو او ذهنونو خواږه لګېدل، له پوهنتون، پوهنځي، ښاروالۍ نه نيولی، بيا تر سترې محکمې پورې د ټولو افغاني نومونو لپاره ايراني ځای ناستي را وکارېدل، د افغانستان پر ملي ترمينالوژۍ دا يرغل د ايران پلوه ډلو له خوا د هغوی په خپرېدونکو خپرونو کې تر سره شو.

ځينې خپرونو خو خپل صحافت هم د ايراني خپرونو په شان رنګ کړ، لنډه دا چې دې ډول خپرونو او د هغو چلوونکو په «صادقانه ډول» د دوی د خپلو حاميانو لپاره په اصطلاح «خودکش بيګانه پرور» رول تر سره کړ.

د ملي ترميناوژۍ د ادالانه بدلانه تر څنګ يې د ملت احساس او زړه ته هم ګوتې وروړې، د «افغانستان» او «افغان» نوم د بدلانه لپاره يې هڅې پيل کړې، په خپلو خپرونوکې يې د ايران د راډيويي خپرونو په شان د «افغان» پر ځای د «افغانستاني» اصطلاح وکاروله او نورې په لسګونو داسې کلمې او جملې يې استعمال کړې چې په مطلق ډول د هېواد او ملت د ملي ګټو پر ضد وې، په دې ډول يو شمېر خپرونې تر دې بريده تر چتې ووتې چې نه يوازې د قلم عفت او د بيان حدود يې تر پښو لاندې کړل، بلکې د هېواد ملي ګټې يې هم زيانمنې کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې کې هېڅ شک نه شته چې د بیان او قلم ازادي د انسان حق دی، خو دا حق تر هغه وخته محفوظ دی چې د نورو ازادي متضرره نه کړي، اوس په هېواد کې د مطبوعاتو قانون نافذ دی او د مطبوعاتو په قانون کې هېڅ داسې خپرونې ته اجازه نه شته چې د هېواد او د خلکو د لوړو ګټو پر ضد خپرونې وکړي، دا خپرونې دولتي وي او که نادولتي، د هرې ډلې او ارګان له خوا چې خپرېږي، باید د هېواد لوړې ګټې په پام کې ونیسي.

د هېواد له چارواکو او نورو اړوندو ارګانونو څخه چې دا قانون یې نافذ کړی دی، هم په درناوي هیله کېږي لکه څنګه چې یې د مطبوعاتو قانون نافذ کړی باید عملي یې هم کړي، که چېرې د ناقانونیت په حالت کې مطبوعات هره خطا وکړي، نو د قانون نشتوالی به ورته یوه پلمه او مجوز شي، خو که د قانون په شتوالي کې بیا هم سهوه، خطا او هېواد ضد عمل تر سره کېږي، نو مسولیت به یې د چا پر غاړه وي؟ زموږ په نظر د مطبوعاتو قانون باید مطبوعاتي انارشي، مطبوعاتي زهر او مطبوعاتي تېری ټول کنټرول، رفع او دفع کړي، که نه نو تر ((زهرجنو مطبوعاتو)) «نه» مطبوعات ډېر ښه دي.

په هېواد کې د سپېڅلو مطبوعاتو د رښتینې ازادۍ په هیله

دهیلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغاني سفارتونه د تنظيمواکۍ مورچلونه

له هغې ورځې چې په افغانستان کې تنظيمي اړيکي د واک و ځواک، څوکۍ او مقام معيارونه ګڼل شوي، بيا نو دې هېواد ښه ورځ نه ده ليدلې، هر سياسي ګوند چې واک ته رسېدلای نو که ټول نه وي اکثره مامورين يې خو له سره عوض کړي او پر ځای يې د خپلې فکري ليکې پلويان مقرر کړي دي، د دا ډول تقرر لړۍ د سردار محمد داوود خان له وخته پيل شوه، داوودخان د خپلې واکمنۍ پر مهال د تاسيس شوي ګوند «ملي غورځنګ» يو شمېر غړو ته دولتي پوستونه ورکړل، خو دا پوستونه يوازې د ګوندي معيارونو له مخې نه، بلکې د اشخاصو خپله مسلکي پوهه او تخصص هم په کې مطرح و، په ټوليز ډول دامهال لږ فيصدي کسان دتنظيمي اړيکو له مخې لوړو پوستونو ته رسېدلي وو.

په زياته کچه د تنظيمي معيارونو له مخې پر لوړو پوستونو د اشخاصو تقرر، د خلکيانو له واکمنۍ سره سم پيل شو، د ګوند رهبر او هر غړي ته د ګوند د سابقې، پوړۍ او قرابت له مخې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترتیب سره لوړې چوکۍ ځانګړې شوې، د خلکیانو د کابینې په سلو کې یوازې ((پنځه سلنه)) وزیران د لوړو زده کړو خاوندانو وو، نورو ټولو یوازې ګوندي پوهه او ګروهه لرله، په خلکي پړاو کې نه یوازې له لوړو څوکیو ګوندي دایره راتاوه شوه، بلکې تر ډېرې ټیټې پوړۍ پورې هم دا لړۍ ورسېدله، د ټیټو پوستونو امران هم د پوره واک او ځواک خاوندان ځکه وو، چې ګوندي مشر ویلي وو: ((زما د ګوند هر غړی په هر ځای کې چې وي هغومره صلاحیت او واک لري لکه زه)). د دې خبرې عملي مانا دا وه چې د ګوند هر غړی په خپله سیمه او ساحه کې د جمهور ریس په اندازه واک او صلاحیت لري او یا هم د جمهور ریس ټولې غوښتنې عملي کولای شي.

په خلکي پړاو کې نه یوازې په کورنۍ کچه، پر دولتي څوکیو د ګوندي غړو د واک منګولې ټینګې وې، بلکې په نړیواله کچه د نړۍ په بېلابېلو هېوادونو کې د افغانستان سیاسي نماینده ګیو او سفارتونو کې هم همدا حال و او هغه څوک به د سفیر او یا کوم بل مهم کار کوونکي په توګه مقررېده چې یا به ګوندي و او یا به هم د ګوند سرسخت پلوی و، د شوروي یرغل په کلونو کې هم ګوندي اړیکي او شوروي پالنه د تقرر غټ معیارونه وو، په ځانګړي ډول په بهرکې د افغانستان په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیاسي نماینده ګیو کې.

د ثور د (۷)مې په سور اوښتون پسې چې کله د ثور (۸)مې شین اوښتون رامنځته شو، نو نه یوازې تېره ترخه تجربه تکرار شوه، بلکې دوی لاپه کې څو ګامه نور هم پر مخ وړاندې لاړل، د ثور(۸)مې ته په حقیقت کې د ثور (۷) مه ځکه ویلای شو، چې مختلفې جهادي لښکرې د ثور پر (۲) مه نېټه کابل ښار ته ورداخل شوې او د یو شمېر جهادي ډلو الحادي موئتلفین لاتر دوی د مخه په کابل کې ځای پر ځای وو، د ثور (۲)مې نېټې تر ماسپښین مهاله د کابل ښار ټولې سیمې د دوی لاس ته ورغلې وې، یوه ورځ وروسته (دثور پر ۷مه) باید پخوانی دولت رسماً رنګ او د مجاهدینو نوی حکومت جوړ شوی وای، څرنګه چې دا ورځ په افغانستان کې د ټولو جهادي ډلو د مخالفینو (خلکیانو او پرچمیانو)د بري ورځ وه او د ثور د (۷)مې انقلاب په نامه یادېده، نو داسې تصادف پېښ شو چې دا ورځ د دوی د بري ورځ هم شوه، دا بیا ډېره سخته وه، چې دوی اینده کې په خپلو تبلغاتو کې د ثور (۷) مه په بدو الفاظو یاده کړي، ځکه افاده یې سختېدله، د ثور کومه اوومه؟ الحادي که جهادي؟ نو ځکه دوی د واک رسمي انتقال د ثور(۸)مې ته منتقل کړ. په دې پړاو کې سره له دې چې د هېواد په ګوټ ګوټ په تېره بیا په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابل کې جګړه روانه وه او د دولت اکثره ارګانونه فلج وو، خو په افغاني سفارتونو کې د تنظیمي روابطو له مخې تقرر ښه په زغرده روان و، د تقرر اصلي کیلي د جمیعت تنظیم او په تېره بیا د نظار شورا په لاس کې وه، په دې پړاو کې اکثرو افغاني سفارتونو او قونسلګریو کې هغه اشخاص مقرر شول چې د جمیعت تنظیم غړي وو او یا هم دې تنظیم ته وفادار وو.

په لومړي پړاو کې د جمیعت تنظیم څو نورو موئتلفو تنظیمونو ته هم څه نا څه ونډه ورکړل شوه، خو کله چې دې تنظیمونو له جمیعت تنظیم څخه سیاسي واټن اختیار اوه، د هغوی غړي هم له خپلو دندو ګوښه کېدل، په دې پړاو کې نه یوازې تنظیمي معیارونه په پام کې ساتل شوي وو، بلکې قومي انتساب او د خپلولۍ اړیکو ته هم زیات ارزښت ورکول کېده، مسلکي پوهې او تخصص ټاکونکی رول نه درلود، په سلو کې پنځه کسه هم د تخصص له مخې نه وو مقرر شوي. کله چې پر کابل ښار د جمیعت تنظیم نیمواکه واکمني پای ته ورسېدله او د طالبانو اسلامي تحریک پر کابل خپل مطلق واک ټینګ کړ، نو داسې تصور کېده، چې نړۍ به د طالبانو حکومت په رسمیت وپېژني او په افغاني سفارتونو کې به پخوانۍ تنظیمواکي له منځه ولاړه شي، خود طالبانو د افراطي چال چلند له امله نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې د نړۍ لېوالتيا او خواخوږي راخپله نه شوه، بلکې ټوله نړۍ د طالبانو د مخالفت لپاره يوه خوله شوه.

دا مهال د افغاني سفارتونو يو شمېر کارکوونکو د طالبانو ملاتړ وکړ او داسې تصور يې کاوه چې د طالبانو حکومت به د نړۍ د هېوادونو له خوا په رسميت وپېژندل شي او موږ به پر خپل ځاى پاتې شو، يو شمېر نورو د سفارتونو مالونه خرڅ کړل او سفارتونه يې خوشې کړل، د جميعت تنظيم اکثره غړي او پلويان لاپر خپلو ځوکيو پاتې وو، يوازې سعودي عربستان، متحده عربي اماراتو او پاکستان د طالبانو حکومت په رسميت وپېژانده.

په نتيجه کې داسې يو حالت رامنځ ته شو چې د نړۍ اکثرو هېوادونو هغه ځوک د افغانستان د حکومت په توګه په رسميت پېژندل چې هغوى په افغانستان کې په سلو کې پر پنځه فيصده خاوره واک درلود او برعکس هغه چا چې پر پنځه نوي فيصده خاوره واک درلود، هغوى يوازې د نړۍ درېو هېوادونو په رسميت پېژندل، دې حالت افغانستان په خپل ټول تاريخ کې له سختې ډيپلوماټيکې انزوا سره مخامخ کړ، هغو کسانو چې دا مهال يې په سفارتونوکې کار کاوه د افغانستان نماينده ګي نه کوله، په ښکاره د تنظيمونو په استازۍ غږېدل، له سفارتونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې د تنظيمونو تبليغاتي اونشراتي مرکزونه جوړ کړي وو، په هند کې د افغانستان د سفارت له خوا خپرېدونکې «ميزان» جريده چې د افغانستان د ملي پانګې په لګښت خپرېدله، د جميعت او نظارشورا د يو نشراتي ارګان حيثيت لاره، دې خوا په پاکستان کې د افغانستان سفارت چې د طالبانو په واک کې و، د طالبانو د اسلامي تحريک يو ستر تبليغاتي مرکز و، په ملګرو ملتونو کې د افغانستان استازی په حقيقت کې د جميعت د تنظيم استازی و، ښاغلی روان فرهادي د افغانستان په «استازي» د ملګرو ملتونو له خوا پر افغانستان لګېدلي بنديزونه تائيد کړل.

دا د دنيا د ډيپلوماسۍ په تاريخ کې تر ټولو يو تور داغ دی چې د يو مملکت استازي دې د خپل مملکت پر ضد لګېدونکي بنديزونه تائيد کړي، ښاغلي فرهادي خو طالبانو څخه د جميعت تنظيم د غچ اخيستلو په نيت دا کار وکړ، خو دې ته يې پام نه و چې دې کار سره به افغان ولس ته څومره زيان رسېږي، دې نه ښکاره معلومېږي چې دې اشخاصو، تنظيمونو ته کار کاوه، نه د افغانستان ملي ګټو ته او اوس هم دا لړۍ روانه ده. په دې‌يو سفارتونو (سعودي، اماراتو او پاکستان) کې د طالبانو له خوا له شوي تقرر څخه سړی دا نتيجه اخلي چې که

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو هېوادونو هم، طالبان په رسميت پېژندلي وای حال به تردې بدتر و، طالبانو په هر ځای کې له یوې مخې طالبان او ملایان مقررول، دوی ته معیار طالبي او ملایي وه، په تنظیمونوکې که تنظیمي او قومي معیارونو ته زیان ارزښت ورکول کېده، نو یو نیم به په کې مسلکي شخص هم ټاکل کېده، خو د طالبانو تقرر د لاس د ورغوي په شان سپین و، له ملا او طالب پرته نور څوک په کې په زره بین هم نه لیدل کېدل.

طالبي پړاو ختم شو، وار یوځل بیا نیم ژواندي جمیعت اونظار شورا ته ورسېده، دا ځل داسې تصور کېده چې دوی به له خپلو تېرو تجربو عبرت اخیستی وي او نرم چال چلند به وکړي، د بن تر کانفرانس د مخه استاد رباني یو ځل بیا د اسلامي دولت د مشر په توګه راڅرګند شو او فرمان یې صادر کړ «هر هغه چا چې د طالبانو د واکمنۍ دمخه پر کومو څوکیو کار کاوه، د خپلو خپلو امتیازاتو په پام کې نیولو سره پر خپلو دندو مقرر دي» دا حکم عام و، په دې ډول په افغاني سفارتونوکې یوازې د جمیعت غړي پر خپل ځای پاتې شول، کله چې د بن د توافقاتو له مخې لنډ مهاله اداره را منځته شوه، نو د بهرنیو چارو وزرات بیا د جمیعت په تېره بیا د نظار شورا لاس ته ورغی او تر ننه یې په لاس کې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طالبانو د واک تر رنګېدو وروسته نړیوالې ټولنې زیاته لېوالتیا درلوده چې افغانستان سره بېرته خپل سیاسي روابط ټینګ کړي، یو زیات شمېر هېوادونو په افغانستان کې خپل سفارتونه پرانیستل او افغانستان هم په زیات شمېر هېوادونوکې خپل سفارتونه بیا فعال کړل، اوس په نړۍ کې د افغانستان د سفارتونو شمېر (۳۲) او د قونسلګریو شمېر نږدې (۵۸) ته رسېږي، طبعاً ګڼ شمېر مسلکي اشخاصو ته اړتیا ده چې دا ځایونه ډک کړي، خو راځو دې ته چې دا ځایونه د چا له خوا په چا ډک شوي؟ لکه څنګه چې د مخه مو وویل د بهرنیو چارو وزارت یو ځل بیا د جمیعت تنظیم په منګلو کې دی، نو په نویو پرانیستل شویو سفارتونو کې هم اکثره د همدې ډلې غړي یا پلوي اشخاص مقرر دي.

په اوسنیو مقرریو کې نه یوازې تنظیمي اړیکو ته ارزښت ورکول شوی، بلکې د جمیعت تنظیم له همېشنۍ پالیسۍ سره سم قومي او سیمه ییز انتساب او ارتباط ته هم زیات اهمیت ورکړ شوی دی، د افغانستان په اوسنیو ټولو سفارتونو کې د پښتنو سفیرانو شمېر تر شپږو تنو نه زیاتېږي، هزاره، ازبک قومونو ته منسوب ټول څلور پنځه سفیران نه شته، ټول پښتانه، هزاره، ازبک چې سره راټول کړې، نو د تاجکانو په انډول یې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفارتونو کې ونډه په سلو کې (۲۵) ته نه رسېږي، د قونسلګريو او سفارتونو د نور پرسونل انډول تر دې هم په ټيټه کچه دی، نور ټول سفيران د قونسلګريو مسولين او پرسونل له قومي پلوه په تاجک قوم پورې تړلي دي.

د افغانستان په تاريخ کې تر اوسه پورې هېڅکله داسې حالت نه و راغلی چې قومي انډول او تناسب دې په دومره کچه خراب شي، نو اوس سړی خپله فکر کولای شي چې د افغانستان د اوسنيو چارو سمبالوونکي د ټول افغانستان استازي کوي که په افغانستان کې د يو قوم؟ که د اوسنۍ انتقالي ادارې د مشرتابه مناسبات د نظار شورا يا جميعت له مشر تابه سره خراب شي، نو ايا په ملګرو ملتونو کې به د افغانستان استازی ښاغلی روان فرهادي او په هند کې د افغانستان سفير مسعود خليلي د دولت د مشر اوامر ومني که د جميعت يا نظار شورا؟ تجربو ښودلې ده چې دا او دې ته ورته اشخاص خپلو تنظيمي ګټو ته ترجيح ورکوي نه ملي ګټو ته!

يوه بله د پام وړ خبره داده چې که چېرې په افغاني سفارتونو کې قومي انډول همدومره د پښتنو په ګټه وای، نو جميعت، ستمي ګروپونو، د بشر حقوقو سازمانونو او د ملګرو ملتونو اجنسيو به څه حال او څه غالمغال شروع کړی وای، ايا دا حالت

(c) ketabton.com: The Digital Library

به يې«افغاني سفارتونه د فاشېزم په منګولو کې» په نوم نه واى نومولاى او ژر تر ژره به يې د سمون لپاره هلې ځلې نه واى پيل کړې؟ طبعاً به يې دا کار کړى واى. موږ له انتقالي ادارې، ملګرو ملتونو او نورو اړوندو ادارو څخه چې په افغانستان کې د حکومتي ادارې د سمون لپاره کار کوي، هيله کوو چې په افغاني سفارتونو کې د تنظيمي او قومي اپارتائيد دا بهير پاى ته ورسوي او د مسلکي او تخصصي معيارونو له مخې دې سالمې ادارې ته لاره اواره کړي.

په ټول هېواد کې د يوې سالمې ادارې د جوړېدو په هيله
د هيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان او د ايډيالوژيو بحران

ټولنپوهان او سياست پوهان په دې اند دي، د يوې ټولنې او ولس د کنټرول او ادارې لپاره ايډيالوژي يو مهم عنصر دی، ايډيالوژي ديو ولس يا يوې ډلې پاشلي ذهنونه را ټولوي او پر يو واحد چورليز(محور) يې را څرخوي، په ولس کې د تحرک او خوځون قوه زياتوي، يوې مستقيمې لارې ته يې سوقوي او د قربانۍ تر بريده يې رسوي، په همدې وجه هغه ګوندونه، سياسي ډلې چې قوي ايډيالوژيک بېز ولري، تر هغو نورو ډلو چې دا بنسټ يې کمزوری وي، په ولس کې زيات منښت او ګرانښت لري، عمر يې تر نورو زيات وي او غړي يې د زياتو فشارونو د زغملو توان لري، په سياست کې تر ايډيالوژيک عنصر وروسته اقتصاد ، وسايل او وسايط هم مهم ځای لري، خو هېڅکله هم د خلکو د ذهنونو د تسخير لپاره هغومره رول نه شي ادا کولای لکه ايډيالوژي يې چې لري، په نړۍ کې بېلابېلې سياسي ډلې، بېلابېلې او مختلفې ايډيالوژۍ کاروي، خو مذهبي، قومي او وطني ايډيالوژۍ تر نورو هغو زياتې کارېږي او ددې غټ علت شايد دا وي چې په دې ايډيالوژيو کې د انسان د دې او هغې دنيا ګټې متصورې دي، کمونيستي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

کپټالستي نظريې هم شته، چې اکثره پر اقتصادي محور راڅرخي او دې حد ته لانه دي رسېدلي لکه مذهبي ايډيالوژۍ چې د انسان وينې، احساس، روح او روان سره يو ځای کړي.

په افغانستان کې په ښکاره ډول ايډيالوژيک جنګ د شوروي او امريکا تر منځ د ساړه جنګ په بهير کې تر ځلوېښتمو هجري کلونو وروسته پيل شو، دا وخت په افغانستان کې داسې ډلې را منځته شوې چې کمونيستي افکار يې درلودل او په مقابل کې يې داسې تونده ډلې را وټوکېدې چې اسلامي افکار يې درلودل او د سوچه اسلامي نظام د جوړولو لپاره يې هڅه کوله، ددې دواړو ايډيالوژيکو ليکو تر منځ نږدې پنځلس کاله فکري جګړه روانه وه، خو تر ۱۳۷۵ ل کال وروسته د يوې ليکې پلويان واک ته ورسېدل، دا فکري او تبليغاتي جګړه پر پوځي جګړې بدله شوه، دواړو ليکو په ولس کې خپل خپل پلويان لرل، عام ولس، اکثره نالوستی قشر د جهادي ډلو پلويان وو، خو د هېواد د تحصيل کړي قشر اکثره برخه بيا په دې بله ليکه کې ولاړه وه، دواړو ډلو خپل خپل بهرني او سيمه ييز پلويان لرل، چې د ايډيالوژيکو کتابونو او اثارو تر څنګ يې آن د ضرورت تر بريده وسلې او پيسې هم ورته رالېږلې، يانې دواړو لوريو ته د ايډيالوژيکي ملاتړ ترڅنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره مادي او پوځي ملاتړ هم موجود و، کله چې پر ۱۳۵۸ ل کال شوروي لښکرو پر افغانستان یرغل وکړ، نو په ملګرو ملتونو کې د امریکا د متحده ایالتونو سفیر، افغانستان (تر ستوني تېره شوې مړۍ) وګڼله او ویې ویل چې اوس باید د پاکستان د دفاع او ملاتړ غم وخوړل شي. کله چې د انګلستان د بهرنیو چارو وزیر مصر ته سفر وکړ، نو د مصر له حکومت څخه یې هیله وکړه چې افغان مجاهدینو یا مقاومت کوونکو ته روسي مارک وسله ورکړي، د مصر حکومت هغه وخت استدلال کاوه، د وسلې ورکړه بې ګټې ده او مقاومت به نتیجه ورنه کړي، خو د انګلستان د بهرنیو چاور وزیر څرګنده کړه چې افغانستان کې افغانان نه جنګېږي، بلکې عقیده یا ایډیالوژي جنګیږي، ددې خبرې مانا دا ده چې انګریز سیاستپوهانو د جګړې ایډیالوژیک عنصر ته ډېر ارزښت ورکاوه.

د شوروي یرغل په کلونو کې او تر هغې وروسته د شوروي پلوه حکومت د واکمنۍ په ټول (۱۴) کلن بهیر کې دا ثابته شوه چې ایډیالوژي تر هر بل عنصر زیاته او ښه وجنګېده، د ایډیالوژیک جنګ په کلونو کې د ایډیالوژیو کاروونکي له دوو سختو چلنجونو سره مخامخ شول، په دې ننګونو کې یو انحراف او بل مصداق و، یا په بله ژبه وینا او عمل، د جګړې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلونو کې په سوونو څه په زرګونو داسې زره بوږنوونکې پېښې را منځته شوې چې د ایډیالوژیو د کاروونکو د شعارونو او عمل تر منځ په تضاد او ټکر کې وې، دې کار د ایډیالوژیو پر کاروونکو باندې د خلکو د باور کچه راټیټه کړه، د مذهبي ایډیالوژیو پر کاروونکو د بې اعتمادۍ روحیه هغه وخت لا پسې پیاوړې شوه، چې مختلفې جهادي او الحادي ډلې په ائتلافي او ائتلافي ضد ډول کابل ښار ته ورننوتې، دې وخت کې د مذهب او دین په نامه شعار او د جګړې مشروعیت خلکو سره ګډې پوښتنې پیدا کړې او دا خبره نوره خلکو ته تقریباً سپینه شوه چې په افغانستان کې د جګړې دوام یوازې د قدرت د ساتنې، پالنې، لاسته راوړنې او ځاني ګټو لپاره دی، نه د مذهبي اصولو د تطبیق او مصداق لپاره.

په کابل کې د جګړې په ګرمو شېبو کې یو «جهادي مشر» په خپل یو خصوصي مجلس کې دا خبره په ډاګه کړه چې «جنګ ایډیالوژي در افغانستان به پایان رسیده حالا بازار قومیت گرم است». ددې جهادي مشر په اند جنګ له اسلامي ایډیالوژۍ څخه قومي حالت ته اوښتی دی. دې حالت ولس پر دې ډول خلکو نور هم بې باوره کړ. د خپلو ځاني ګټو لپاره له بېلابېلو الحادي ډلو ټپلو سره پټ او ښکاره ائتلاف او معاملې هر څه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس د ورغـوي پـه شـان روښـانه کـړل، دې کـار آن د الفـاظو پـه مفاهيمو کې بدلون راوست، يـو وخت (مجاهد) هغـه چاتـه ويـل کېـده چې د شـوروي يرغلگرو پـر وړانـدې يې وسلواله مبـارزه کولـه، بيـا داسې وخت راغـی چې هـر چـا وسـله لرلـه او د کـوم پخواني جهـادي تنظيم پـه ليکو کې بـه تنظيم و، نو هغـه تـه بـه (مجاهد) ويـل کېـده، ددې خبرې يـو علت دا و چې دا وخت د وسلې لېږد رالېږد او استعمال اکثره د پخوانيو مجاهدينو پـه لاس کې و، وروسته هر وسلوال ته د (مجاهد) خطاب کول دومره عام شول چې ننگرهار کې چا له کوم سپين ږيري څخه پوښتنه وکړه چې ماما زوی دې څه کـار کـوي؟ هغـه ورتـه پـه ځوا ب کې وويـل: «امريکايانو سره مجاهد دی».

پـه واقعيـت کـې د سـپينږيري زوی د امريکايـانو پـه خاصـو افغان ساتونکو يا باډيگارډانو کې يو عسکر و، هغوی د ډبلې تنخوا پـه بدل کې د ځان دساتنې لپاره استخدام کړی و، خو سپين ږيري ته خپـل وسله وال زوی پـه مستعمله مانا (مجاهد) ښکارېده. پـه همدې ښار او دې ته ورته پـه څو نورو ښارونو کې داسـې پخـواني جهـادې قومنـدانان شـته چـې کورونـه يـې امريکايانو ته د مياشتې په زرگونو ډالرو کرايه ورکړي دي خو عام ولس کې د جهاد زمزمې کوي، کله چې امريکايي پوځونه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابل په شمال کې د طالبانو پر مورچلونو بمبارد کاوه، نو یو جهادي مشر په مایوسانه لهجه وویل: «دا بمونه واره واره(واړه، واړه) دي باید غت غت (غټ، غټ) واچوئ، (کی تاثیر کی زیات وکي) (زیات تاثیر وکړي) »طالبانو که هر څومره بربریت او وحشت درلود، خو پر اسلام یې هېڅوک شک نه شي کولای، خو د سیاسي ګټو لپاره د جهاد د نامه همدا کاروونکي، امریکایانو ته لاس غځوي چې خپل مخالفین پرې وځپي، کله چې امریکایانو ددې ډول جهادیانو پرله پسې غوښتنو ته لبیک ووایه او تر اتوم لږ کوچني بمونه یې وکارول، نو بیا ورته دوی موسکي شول او ویې ویل: «حالا دیگر خوب شد».

کله چې د امریکایانو د مرګوني پوځي فشار په نتیجه کې د طالبانو اسلامي امارت رنګ شو، نو پر ځای یې یو ځل بیا هغه وسله والې ملېشې چې پر ځان یې د اسلام پرده راغوړولې وه، واک ته ورسېدې، دې ډول خلکو ته د واک بیا ور رسېدل د بعث بعدالموت حیثیت لاره، یو ځل بیا د پردې پر مخ د افغانستان د اسلامي دولت کلیشه او د هغه دولت پخوانی مشر په نوي فاتحانه انداز کې را څرګند شو او دا وار ته ورسره د دیموکراسۍ، نړیوال تروریزم او نور... شعارونه هم مله شول. دې کې هېڅ شک نه شته چې د بیړنۍ لویې جرګې تول لګښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نااسلامي هېوادونو او امریکایانو له خوا پرې شوې و، د لویې جرګې ټول غړي پر دې واقیعیت پوهېدل چې د ا جرګه د بې **۵۲** الوتکو د وزرونو تر سیوري لاندې په پراخه کېږدۍ کې جوړه شوې او یو لښکر جهادي او الحادي مشرانو ته یې په لومړۍ لیکه کې ځای ورکړی و،خو دوی بیا هم د جهاد شعار زمزمه کاوه، شیخ محمد اصف محسیني خولاجرګې ته دا وړاندیز هم وکړ چې تر (انتقالي) لفظ وړاندې دې د (اسلامي) کلمه راشي او د دولت جوهر دې اصلاً اسلام وي، هلته هم یو شمېر ازادو کتونکو سره دا پوښتنه وه چې د ا جهاد لکه چې یوازې د روسانو پر ضد کېږي او په اصطلاح د نورو کفارو پر ضد نه کېږي.

کله چې د امریکایانو په راتګ سره نوی حکومت رامنځته شو او لنډ مهاله او منځمهاله پړاوونه یې ووهل، نو دې سره د سیاسي ګوندونو په ایډیالوژیک تګلورې کې هم بدلون راغی، سیاسي ګوندونو هم د انجوګانو بڼه غوره کړه، اوس هر ګوند او ډله کوښښ کوي، چې له هرې ممکنې لارې ځان ته پانګه پیداکړي، هېڅوک هم خپلې ایډیالوژۍ ته وفادار پاتې نه شول، ایډیالوژیو خپل اصلي رنګ بایلود، شعارونه او عنوانونه، رد وبدل شول،ولس اوس نه پوهېږي چې پر چا باور وکړي او کومې ایډیالوژۍ ته پناه یوسي، د دولت د مشرانو زیات وخت په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خارجي سفرونو، روابطو او د پانګې په تر لاسه کولو او د مختلفو تنظيمي، رسمي او نارسمي جنګسالارانو او ټوپکسارانو په اقناع او خوشاله ساتلو تېرېږي او د ولس د ذهني انسجام، د پوځ د ذهني تربيې او د هېواد د ځوان نسل د سالمې روزنې لپاره هېڅ ډول مشخص ايډيالوژيک بنسټ نه شته، ملت پر پخوانيو سولېدلو او کليشه شويو ايډيالوژيو د هغو د وړاندې کوونکو د ناسم چلند له امله خپل باور له لاسه ورکړی، هره ايډيالوژي چې اوس ور وړاندې شي، خلک پرې شک کوي، هر کله چې يو ملک له داسې يو حالت سره مخامخ شي، نو د دې نتيجه هغه هېواد ته ډېره دردوونکې پرېوزي، دې کار سره ولس پر بېلابېلو ذهني لارو او ټګلارو وېشل کېږي، پر يوې واحدې نقطې يې د فکري تمرکز قوت له منځه ځي، په ولس کې د ملت جوړونې جوهر کمزوری کېږي، په داسې حالت کې که هر بهرنی هېواد يا بهرنۍ قوه پر هېواد يرغل وکړي، نو د هغه هېواد ولس د ذهني وېش له امله خپل دفاعي ځواک له لاسه ورکوي او بهرني ايلوونکي هېوادونه په اسانۍ سره کولای شي دا هېواد ايل کړي، افغانستان اوس د ايډيالوژيو د بحران پر همداسې يوه خطرناکه ليکه ولاړ دی.

د خلاصون په هيله

په مينه

دهيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مهال له مخې د هیلې د سریزو د چاپ څرنګوالی

ګڼه	سریزه	کال	ګڼه	میاشتې	پرله پسې
۱	هیله د کومو هیلو په هیله خپرېږي؟	لومړی ۱۳۷٦	لومړی	وري- غويي	۱
۲	په هیله کې د هېواودوالو هیلې انعکاس شوي او که نه؟	لومړی ۱۳۷٦	دویمه	غبرګولی-چنګاښ	۲
۳	هیله د کومو ستونزو له پیچومو تېرېږي؟	لومړی ۱۳۷٦	دریمه	زمری-وږی	۳
۴	فرهنګي بیا رغونه د لومړیتوب حق لري	لومړی ۱۳۷٦	څلورمه	تله-لړم	۴
۵	د فرهنګي چارو او اړتیاوو په باب څو وړاندیزونه	لومړی ۱۳۷٦	پنځمه	لندی-مرغومی	۵
٦	هیله یوه کلنه شوه	لومړی ۱۳۷٦	شپږمه	سلواغه-کب	٦
۷	د فرهنګي چارو سمون او ملګرتیا ته اړتیا ده	دویم ۱۳۷۷	لومړی	وري- غويي	۷
۸	زموږ د ازادو خپرونو ستونزې	دویم ۱۳۷۷	دویمه	غبرګولی-چنګاښ	۸
۹	د هېوادملي یووالی او د فرهنګیانو هیلې	دویم ۱۳۷۷	دریمه	زمری-وږی	۹
۱۰	لویدیځمېشتي افغان فرهنګیان او فرهنګي هیلې	دویم ۱۳۷۷	څلورمه	تله-لړم	۱۰
۱۱	د پښتو ژبې او ادبیاتو طلایي پړاو	دویم ۱۳۷۷	پنځمه	لېندی-مرغومی	۱۱
۱۲	هیله دوه کلنه شوه	دویم ۱۳۷۷	شپږمه	سلواغه-کب	۱۲
۱۳	دهېواد دننه فرهنګي یون او خوځون	دریم ۱۳۷۸	لومړی	وري- غويي	۱۳
۱۴	((چغې مه وهئ کار وکړئ!))	دریم ۱۳۷۸	دویمه	غبرګولی-چنګاښ	۱۴

۱۵	د هېواد د تحصیل کړو اشخاصو بهیر به همداسې روان وي؟	درېیم ۱۳۷۸	درېیمه	زمری-وږی	۱۵
۱٦	شلمې پېړۍ په مخه دې ښه!	درېیم ۱۳۷۸	څلورمه	تله-لړم	۱٦
۱۷	د مسلک له خاوندانو یوه هیله	درېیم ۱۳۷۸	پنځمه	لندۍ-مرغومی	۱۷
۱۸	هیله درې کلنه شوه	درېیم ۱۳۷۸	شپږمه	سلواغه-کب	۱۸
۱۹	((راځئ چې سره کینو په تغر د روغې جوړې))	څلورم ۱۳۸۹	لومړۍ	وري- غويي	۱۹
۲۰	دا دنیا چا شل کړې ده؟	څلورم ۱۳۸۹	دویمه	غبرګولی-چنګاښ	۲۰
۲۱	د اوسنیو پښتو خپرونو موضوعي وېش	څلورم ۱۳۸۹	درېیمه	زمری-وږی	۲۱
۲۲	د فرهنګي کار جغرافیایي موقیعیتونه	څلورم ۱۳۸۹	څلورمه	تله-لړم	۲۲
۲۳	یوه ملتپاله فرهنګي ستراتیژي	څلورم ۱۳۸۹	پنځمه	لندۍ-مرغومی	۲۳
۲۴	هیله د خپل ژوند دنیمې لسیزې په درشل کې	څلورم ۱۳۸۹	شپږمه	سلواغه-کب	۲۴
۲۵	کار خپله سخت کار دی	پنځم ۱۳۸۰	لومړۍ	وري- غويي	۲۵
۲٦	افغانستان، اسلام او پښتو درې ستر ارزښتونه او...	پنځم ۱۳۸۰	دویمه	غبرګولی-چنګاښ	۲٦
۲۷	بحراني شرایط او فرهنګي کار	پنځم ۱۳۸۰	درېیمه	زمری-وږی	۲۷
۲۸	که مې سل نصیحتونه ورته وکړل	پنځم ۱۳۸۰	څلورمه	تله-لړم	۲۸
۲۹	که مطبو عات ازاد شي	پنځم ۱۳۸۰	پنځمه	لندۍ-مرغومی	۲۹
۳۰	په هېواد کې د واک انحصار څنګه ...	پنځم ۱۳۸۰	شپږمه	سلواغه-کب	۳۰
۳۱	په کابل کې څوک، څوک ساتي؟	شپږم ۱۳۸۱	لومړۍ	وري- غويي	۳۱
۳۲	په کابل کې قانوني واک او عملي واک	شپږم ۱۳۸۱	دویمه	غبرګولی-چنګاښ	۳۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳۳	سوله عدالت او که دواړه؟	شپږم ۱۳۸۱	دریمه	زمری-وږی	۳۳
۳۴	افغانستان د ابهام پر لوري	شپږم ۱۳۸۱	څلورمه	تله-لړم	۳۴
۳۵	پر دولتي خپرونو تنظیمي انحصار څنګه ...	شپږم ۱۳۸۱	پنځمه	لندی-مرغومی	۳۵
۳٦	په افغانستان کې بهرني څواکونه ګټې او زیانونه	شپږم ۱۳۸۱	شپږمه	سلواغه-کب	۳٦
۳۷	تر چتې وتي مطبوعات	اووم ۱۳۸۲	لومړی	وري- غويي	۳۷
۳۸	افغاني سفارتونه د تنظیمواکۍ مورچلونه	اووم ۱۳۸۲	دویمه	غبرګولی-چنګاښ	۳۸
۳۹	افغانستان او د ایډیالوژیو بحران	اووم ۱۳۸۲	دریمه	زمری-وږی	۳۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محمد اسمعیل یون لنډه پېژندنه

محمد اسمعیل یون د حاجي محمدخان زوی پر ۱۳۴۶ل کال، د لغمان ولایت د الینګار ولسوالۍ دنیازیو په یوې روښنفکرې کورنۍ کې زېږېدلی دی.

لومړنۍ زده کړې یې د الینګار ولسوالۍ د سلینګار په لومړني ښوونځي کې سرته رسولي دي، تر هغه وروسته کابل ته راغی او په خوشال خان لیسه کې شامل شو. پر ۱۳۶۶ل کال له نوموړې لیسې څخه په دویم نومره بریالی او پر ۱۳۶۷ل کال د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو څانګې محصل شو. پر ۱۳۷۰ل کال له نوموړې څانګې څخه اول نومره بریالی او پر همدې کال ببرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دپښتو څانګې د کدر غړی شو. پر ۱۳۸۵ل کال په نوموړې څانګه کې د ماسټرۍ دوره پیل شوه، یون په ډېر ښه او بریالي ډول دا دوره پایته ورسوله.

محمد اسمعیل یون له ۱۳۷۰ ل کال څخه بیا تر ننه پورې د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي تدریسي غړی او د((پوهندوی)) علمي پوړۍ ته رسېدلی دی، پر استادۍ سربېره،استاد یون د ((کابل پوهنتون))، ((هیلې)) او((شمشاد))مجلو د چلوونکي دنده هم په ښه ډول ترسره کړې ده. په پېښور کې د چاپېدونکې ((معارف)) مجلې کتونکی غړی هم و. همدارنګه دیو شمېر نورو چاپي خپرونو همکار هم پاتې شوی دی.

استادیون پر ۱۳۸۱ل کال، په جلال اباد کې بېړنۍ لویې جرګې ته د ختیزو ولایتونو د انتخاباتو د دفتر مشر شو، د دې جرګې لپاره تر ټاکنو وروسته د جرګې غړی، بیاد جرګې د غړو له خوا د بېړنۍ لویې جرګې دلومړي منشي په توګه انتخاب شو.استاد یون په دې جرګه کې تر خپل وروستي وسه خپل ملي او تاریخي مسولیت ادا کړ او د هېواد دښمنه عناصرو د توطیو مخه یې ونیوله.

تر دې جرګې وروسته، کله چې د افغانستان د اساسي قانون د تدوین بهیر پیل شو، نو استاد یون بیا د دې بهیر لپاره د ختیزو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولایتونو د دارالانشاد دفتر مشر وټاکل شو. په ختیزو ولایتونو کې د اساسي قانون د لویې جرګې لپاره انتخابات هم د همدې دفتر له خوا ترسره شول.استاد یون د اساسي قانون د تصویب په لویه جرګه کې د نوموړې جرګې د دارالانشا د غړي په توګه خپل فعال رول ادا کړ. ټاکل شوې وه، استاد یون په ختیزو ولایتونو کې د افغانستان د جمهوري ریاست لپاره د عمومي ټاکنو د دفتر مسول شي، خو په کابل کې د لویو جنګسالارانو او ځینو تنظیمي مشرانو له خوا پر حکومت او ملګرو ملتونو د زیات فشار له امله له کاره ګوښه شو.ملګرو ملتونو(UNAMA) استاد یون ته وړاندیز وکړ، چې په کابل کې به تر دې لوړه دنده دروسپارو، خو استاد یون ونه منله او خپلې استادۍ ته یې دوام ورکړ.

درې کاله وروسته یې د ځینو ملګرو په زیات ټینګار او غوښتنه، د جمهوري ریاست د ملي امنیت شورا په دفتر کې د فرهنګي چارو د ریاست دنده ومنله او په کابل پوهنتون کې پر استادۍ سربېره لا تر اوسه دا دنده پر مخ وړي.استاد یون پر ۱۳۸۵ل کال د افغانستان او پاکستان د امن ګډې جرګې لپاره د افغانستان له خوا د منشي په توګه غوره شو او دا دنده یې هم په ښه ډول ترسره کړه.

استاد یون د خپلواک لیکوال په توګه په تېرو شلو کلونو کې ګڼ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر فرهنګي او ټولنيز خدمتونه ترسره کړي، په ګڼو چاپي، راديويي او ټلويزيوني مرکو کې يې د واقعيتونو او حقايقو د څرګندبيان له امله د خلکو په زړونو کې ځای نيولی دی. که څه هم ډېر خلک د يون ليکنې، مرکې او نظريات خوښوي، خو يو شمېر داسې خلک هم شته، چې د يون سرسختي مخالفين دي. د هغه ملي او ګټورو نظرياتو ته هم غلط رنګ او تعبير ورکوي، دا ډول اشخاص، چې اکثره يې زورواکي او د سياسي ډلو ټپلو غړي او مشران دي، د استاد يون نظريات خپلو شخصي او تنظيمي ګټو ته خطر بولي، نو ځکه يې په ټينګه مخالفت کوي. زه د دې شاهد يم، هر کله چې يون کومه ليکنه او مرکه کړې، نو دده پر وړاندې يې مثبت او منفي غبرګونونه دواړه راپارولي دي، منفي غبرګونونه اکثره وخت د هغو اشخاصو او ډلو له خوا وي، چې په تېر کړکېچن سياسي بهير کې يې ډېرې نامشروع ګټې ترلاسه کړي او ځانونه يې مطرح کړي دي. مثبت غبرګونونه اکثره د ولس د مشرانو، روښنفکرانو او نورو مخورو له خوا وي، خو استاد يون په دغسې سختو اغزنو او تنګو شرايطو کې بيا هم خپل فرهنګي، سياسي او ټولنيز کار ته دوام ورکوي.

دا اوسنی فرهنګي کار، چې تاسو يې اوس په مسلسل ډول ګورئ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د تېرو شلو کلونو کارونه دي، چې له تېر يو نيم کال راهيسې پرې په منظم ډول کار شوی، او ډل شوي او دادی ستاسو مخې ته ايښودل کېږي، په داسې يو دولتي دفتر کې چې بوختياوې په کې ډېرې وي، د منظم او ستر فرهنګي کار سرته رسول اسانه کار نه دی. استاد يون پر خپلو فرهنګي کارونو سربېره د ګڼو فرهنګي ټولنو د غړي، همکار او موسس غړي په توګه هم خپل فرهنګي رول ادا کړی، په پېښور کې يې د دوو المان مېشتو فرهنګي ټولنو (دافغانستان دکلتوري ودې ټولنې) او(د پښتني فرهنګ د ودې پراختيا ټولنې) د همکار په توګه د بېلابېلو ليکوالو په لسګونو اثار، ايډيټ او چاپ کړي دي. دغه راز يې په سلګونو کورنيو مشاعرو، ادبي غونډو او سيمينارونو کې ونډه اخيستې ده، خپله يې هم په لسګونو مشاعرې، سيمينارونه او علمي ورکشاپونه جوړ کړي دي.

سربېره پر دې، په يو زيات شمېر، ملي او نړيوالو کنفرانسونو کې يې په ښه ډول د خپل هېواد استازي کړې ده. دلته به يې د اثارو يادونه وکړو:

اثار

الف- پنځونې:

کتاب نوم	ځرنګوالی	چاپکال
• متېکور	لومړۍ شعري ټولګه	دويم ۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

- په اورونو کې سندرې   دویمه شعري ټولګه   دویم ۱۳۸۷

ب- راټولونې:

- هیلې   ګډه شعري ټولګه   دویم ۱۳۸۷
- نیمګړي ارمانونه   د حیران شعري ټولګه   دویم ۱۳۸۷
- د لوونو فصل   ګډه شعري ټولګه   دویم ۱۳۸۷
- د نازو انا یاد   د سیمینار د لیکنو ټولګه   دویم ۱۳۸۷
- د استاد الفت نثري کلیات   داستاد الفت نثرونه   دریم ۱۳۸۷
- سیندونه هم مري   د اسحق ننګیال شعري منتخبات   دویم ۱۳۸۷

ج- ژباړنې:

- د ټولنپوهنې له نظره: په افغانستان کې د واک جوړښتونه
  دپوهنوال روستارتره کي اثر   دویم ۱۳۸۷
- .د افغانستان فرهنګي میراثونو ته یوه کتنه
  د نینسي دوپرې اثر   دویم ۱۳۸۷
- په افغانستان کې د جګړې جنایتکارانو محاکمه
  د پوهنوال روستار تره کی اثر   دویم ۱۳۸۷

د - یونلیکنې:

- د اماراتو سفر   د اماراتو یونلیک   دویم ۱۳۸۷
- که یون دی یون دی   د اروپا یونلیک   لومړی ۱۳۸۷
- دپښتناګون ترڅنډو   د امریکا یونلیک   لومړی ۱۳۸۷

هـ- څېړنې او شننې:

- د محمدګل خان مومند اند و ژوند ته یوه لنډه کتنه   دویم ۱۳۸۷
- استاد زیار د پښتني فرهنګ یو ځلاند ستوری   دویم ۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دکابل پوهنتون د ادبیاتو پوهنځي پښتو کتابښود — دویم ۱۳۸۷
- د افغانستان فرهنگ ته اوښتي زیانونه — دویم ۱۳۸۷
- د پښتو شعر هندسي جوړښت — شپږم ۱۳۸۷
- له افغانستانه د مسلکي کادرونو د فرار عوامل — دویم ۱۳۸۷
- ساینسي پرمختیاوې — دویم ۱۳۸۷
- بیړنۍ لویه جرگه ولسواکي او زورواکي — دویم ۱۳۸۷
- اندیال خوشال — لومړی ۱۳۸۷
- هیله د خپلو سریزو په لمن کې — لومړی ۱۳۸۷
- کلتوري یون — لومړی ۱۳۸۷
- فرهنگي فقر — لومړی ۱۳۸۷
- مرکه او مرکې — لومړی ۱۳۸۷
- خوشال په خپل ایډیال — لومړی ۱۳۸۷
- دکتابونو په وړمو کې — لومړی ۱۳۸۷
- افغانستان په سیاسي کړلیچ کې — لومړی ۱۳۸۷
- پښتو لیکنی سمون — لومړی ۱۳۸۷
- اوسنۍ رسنۍ — لومړی ۱۳۸۷
- که نړیوال ماته وخوري؟ — لومړی ۱۳۸۷

خدای (ج) دې استاد یون ته ډېر عمر ورکړي او جرئت دې ورته هم تاند لري، الله(ج) دې دی له هر ډول بدو بلاوو وژغوري، په فرهنگي کارو زیار کې ورته د نور زغم او اوسپلې هیله لرم.

په درناوي

وفاالرحمن وفا

کابل- افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

hila

də xpəlo sarizo pə lamən ke

(A collection of Hilla Magazine's editorials)

By:
M.Ismael yoon

ISBN 978-9936-500-21-1

د خپرونو لړ: (۲۲)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library